

Diễm Quỳnh

ĐIỂM
QUỲNH

ĐIỂM
QUỲNH

ĐIỂM
QUỲNH

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ

Mục Lục

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15: Vì Thanh

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Nguyên nhân gây ra cố sự vốn thật là hoang đường...”

Vùng hoang vu, đêm trăng tròn, trong căn miếu bỏ hoang đã lâu truyền ra một tiếng than thở.

Một trận gió thu từ giữa khe cửa sổ trên tường lùa vào, ngọn nến trắng còn một nửa đang cháy chập chờn, khó khăn lắm mới chiếu ra cái bàn thờ sứt mẻ mất chân trong miếu đường cùng sa liêm xám trắng phủ xuống từ xà nhà tầng tầng mạng nhện. Đến lão giả cao tuổi nhất nơi đây cũng không rõ cái thần miếu nhỏ nhỏ này đã bị bỏ hoang bao nhiêu năm, tối nay lại hiện ra lớp lớp bóng đen.

Dưới ánh sáng nến cái bóng in trên tường bị kéo dài, mở nhọn, tai dài, đuôi to, con người quỷ dị u lượng tới mức không giống người, trên móng tay sắc nhọn thâm tím mang theo vết máu... Khuôn mặt Sơn thần trợn mắt đã bị bụi bặm nhiều năm làm cho nhìn không rõ, trong nháy mắt, gương mặt dữ tợn lại vờn quanh, đến ánh trăng thanh lãnh cũng mang theo vài phần sát khí âm trầm, hai bên đều phân không rõ là quỷ hay thần.

“Chuyện này phải kể từ vị Thiên đế bệ hạ ở trên Lăng Tiêu điện...”
Tiếng nói phát ra từ bạch y nam tử nửa nằm dưới tượng thần. Ánh sáng nến nhảy nhót, hắt hơi ngửa đầu, đồng tử màu xám ánh lên như một mảnh mây đen từ xa vờn bay tới, môi đỏ mọng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười như giễu cợt. Chúng quỷ ngồi vòng quanh bên dưới, gương mặt diễm lệ quyến rũ như nữ tử khiến người ta từ đáy lòng nổi lên một tia hàn ý.

Gió nổi lên, trăng ẩn đi, trong ngôi miếu hoang vu đổ nát Diễm quý mang lớp da được vẽ cẩn thận đang thuật lại một câu chuyện hiểm người biết:

Kể rằng ngày xưa ngày xưa, lúc đó, thiên tử khai quốc của hoàng gia hiện tại không biết là ở nơi đâu, chân long quốc quân của tiền triều bất quá là một người đi săn bên ba trong núi. Thiên đế đa tình cùng Hằng Nga gặp riêng tại Nghiễm Hàn cung. Lúc nhiệt tình giao triền, tai nghe tiếng cổ nhạc tề minh, tiếng người ồn ào, chính là Thiên hậu hùng hổ tiến tới. Thiên đế kinh hãi, trong lúc cuống quýt, mắt thấy Thiên hậu sẽ phá cửa vào, bất chấp uy nghi thiên tử, biến thân thành dáng dấp thỏ ngọc, chui ra khỏi cửa sổ nhảy xuống thế gian.

(Nghiễm Hàn cung hay Cung Quảng là nơi Hằng Nga ở)

Ngày đó đã định trước sẽ khiến người đi săn kia trở nên giàu sang. Thiên đế biến thành thỏ ngọc rơi vào bẫy sập của hắn, trong lúc vội vã còn bị phiến trúc đâm bị thương chân. Muốn thi triển pháp thuật để thoát thân, rồi lại sợ hãi bị Thiên hậu phát hiện, tiến thoái lưỡng nan.

Người thợ săn nửa đời khốn khổ trong rừng rậm nhìn thấy nơi nào máu thỏ lướt qua thì lập tức sinh ra một mảng quỳnh hoa tiên thảo, cả kinh mục trừng khẫu ngốc.

Từ chỗ này phát triển ra nhiều giả thuyết mâu thuẫn. Có người nói, là Thiên đế báo đáp ơn người thợ săn đã cứu giúp; có người nói, là Thiên đế cảm niệm người thợ săn thiện lương.

Bạch y Diễm quý ở trước tượng thần nheo lại con mắt, thần sắc trào phúng càng lúc càng rõ ràng “Là người thợ săn uy hiếp Thiên đế.”

Trong lúc giằng co, thiên đế mắt thấy phía xa khí dũng vân phiên (gió mây cuộn cuộn), không tới một khắc Thiên hậu sẽ tìm tới, rơi vào đường

cùng chỉ còn cách mở miệng xin khoan dung “Nếu người thả ta, tương lai tất có trọng đáp.”

Người thợ săn cả đời bần hàn, biết được thỏ này không phải phạm vật, lại nghĩ tới dân gian có lời đồn về tiên quái, không khỏi sinh lòng tham. Nên đòi cái gì của thần tiên thì tốt đây? Đầy nhà vàng bạc? Vợ đẹp con khôn? Trường sinh bất lão? Trên đời ai là người ngồi hưởng phú quý lại có quyền thế kinh thiên?

Hoàng đế!

Thiên đế không ngờ một thợ săn bình thường lại có lòng tham lớn như vậy, liền từ chối.

Lúc này, người thợ săn không chút hoang mang: “Vây... ta sẽ không thả người.” Nhiều năm tranh đấu với dã thú trong núi, hẳn cũng có sự xảo trá của hẳn.

“Chậc, đúng là rỗng mắc cạn, bị nhét vào lồng thú. Thiên đế trong mắt người thợ săn bất quá chỉ là một con thỏ.” Bạch y quý vừa nói vừa ngồi xuống quỳ tiểu một trận “khặc khặc”.

Người thợ săn nảy sinh lòng tham, nhanh trí tới mức hoàn toàn không giống vẻ ngoài thật thà chất phác của hẳn “Ta không chỉ muốn làm hoàng đế, còn muốn con cháu đời đời đều làm hoàng đế.”

Hẳn nói, hẳn muốn làm thiên tử an nhàn thời thái bình thịnh thế, bên ngoài không có láng giềng nhòm ngó thềm muốn, bên trong không có nguy hiểm âm mưu tính kế, phía nam không có hồng thủy, phía bắc không có hạn hán, mưa thuận gió hòa, bốn biển quy về một mối. Hẳn muốn con cháu thịnh vượng, hương khói dài lâu, ngôi vị hoàng đế của Sở thị đời đời hưng thế, trăm năm không suy yếu.

Khá lắm một tên thợ săn vô danh lòng tham không đáy, khiến Thiên đế cả kinh á khẩu không trả lời được.

“Sau đó thế nào?” Trong quỹ chúng bò ra một tiểu quý, nghiêng cái đầu lớn như đầu hiếu kỳ hỏi.

“Sau đó...” Diễm quý nhìn nó một cái, lại nhìn về phía bầu trời đêm bí ẩn, cười khẽ nói “Tiền triều không phải lấy hiệu là Sở sao?”

Thiên đế bị Thiên hậu bức tới không còn chỗ trốn đành nhẫn nhục đáp ứng. Sau đó, thiên hạ đại loạn, Sở thị như có thần hỗ trợ đánh đâu thắng đó, từ một họ bình dân giữa các chư hầu nhảy ra, cuối cùng xưng vua trong thiên hạ.

“A... hóa ra có loại sự tình này...” Chúng quý nghị luận “Tang Mịch, người bịa cổ sự để lừa chúng ta hả?”

Diễm quý Tang Mịch không phản bác, hơi nghiêng đầu, gương mặt được vẽ tỉ mỉ lẳng lặng ẩn trong ánh nến. Đợi tiếng nghị luận ngừng xong, mới nói tiếp “Người thợ săn xác thực hưởng hết vinh hoa, đáng tiếc bị chết thê thảm.”

Mây đen chậm rãi bay tới đem trăng tròn hoàn toàn che phủ, phía xa không nhìn thấy một ngôi sao nào. Tâm tình của Diễm quý bỗng tốt hẳn lên, nụ cười âm trầm lại lộ ra bên khóe môi “Hắn là bạo tâm mà chết.”

Tham vọng quá lớn, rốt cuộc đến tâm cũng không bao dung được, vì vậy chỉ có thể để cho dục niệm phá tâm.

“Người nói Thiên đế lại cam tâm nhẫn nhịn khẩu khí đó?” Liếc mắt qua chúng quý một cái, Tang Mịch định mở miệng. Trong giây lát, ngoài miếu nổi lên một trận âm phong, ánh nến trong phòng lập tức tắt. Tiếng gió thổi gào thét không đi, như lệ quý gào khóc, thổi trúng cái cửa miếu cũ nát “cạch cạch” rung động. Ngoài miếu, đất đá mù trời, bầu trời đen sẫm như

vây mực, đưa tay lên không nhìn thấy năm ngón. Có âm hưởng gì đó từ trong gió mơ hồ truyền đến, không phải la cũng không phải trống, hàn ý băng lãnh như nước Vong Xuyên* từ lỗ tai chạy thẳng tới đáy lòng, rõ ràng từ lâu đã không có tim đập, trong ngực giờ lại kịch liệt phập phồng, càng lúc càng không thở nổi, trong cổ họng như có gì đó muốn nhảy ra. Chúng quý vừa rồi trong mắt còn mang sát khí giờ không nhìn được run lên.

Bỗng nhiên bóng tối phủ xuống, có cái gì trong gió tràn ra trước mặt, màu hồng, lưỡi dao bạc đâm vào thì bắn tóe ra màu đỏ tươi. Mãi đến lúc giáp mặt, mới phát hiện, hóa ra là cánh hoa, đến từ bỉ ngạn. (bỉ ngạn là thế giới bên kia)

“A——” có kẻ nhận ra hoa đó có ý nghĩa gì, lạnh buốt cả lưng, như thể từ trong mộng mới tỉnh, kinh hãi kêu lên một tiếng, cấp tốc biến mất vào trong bóng tối.

Tiếng kêu liên tiếp, chúng quý đều chạy. Chốc lát sau, trong miếu chỉ còn lại một mình Diễm quý Tang Mạch “Hóa ra là người.”

Trong con người màu xám có cái gì đó chợt lóe lên rồi biến mất, Tang Mạch lắc đầu, quay về phía hắc ám vô bờ, từ từ đem cố sự kể nốt “Thiên đế đương nhiên là không chịu nổi khẩu khí đó. Cuối cùng, trên trời giáng xuống ma tinh, Sở thị diệt vong.”

Dần dần gió thổi nhẹ đi, mây đen che ánh trăng sáng rồi cuộc cũng tan, ánh nến tắt lại chập chờn trở lại, bóng tối sâu như mực cùng trận quái phong vừa thành linh xảy ra đều tan đi, tất cả như thể chưa từng phát sinh.

Thở phào nhẹ nhõm, Tang Mạch đứng lên, phủi bụi bặm trước vạt áo, dần dần biến mất ở ngoài căn miếu đổ nát.

Đại trạch ở thành bắc, có người nói từng là chỗ ở của một vị vương gia tiền triều. Chỉ là chẳng biết vì sao, từ lúc tiền triều vong quốc, ở đây không thấy ai cư trú tụ tập, lâu ngày trở nên hoang phế. Mọi người truyền tai nhau

rằng ở đây có ma quái, ban đêm từng có người thấy một bạch y quý sắc mặt tái xanh đi lại ở chỗ này, trong miệng huyết hồng còn ngậm một ngón tay rỉ máu. Vì vậy, mặt trời vừa lặn, đường phố xung quanh liền tản mát không một bóng người. Như thế ngược lại càng thuận lợi cho Tang Mạch ra ngoài.

Đại môn ngày trước mỗ đình sơn son đã mục từ lâu, còn dựa vài tấm ván gỗ người ngoài vút bỏ đóng vào nhau, cố gắng lắm mới tìm được cách mở hai cánh cửa ra. Sớm đã không có cái gì vương gia thân vương rồi, còn chú ý gì nữa?

Người bên trong tựa hồ đã quen với việc Tang Mạch ngày ngủ đêm ra ngoài, cửa đóng, loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

Tang Mạch đẩy cửa ra, kinh động đến hai người đang ngồi trong phòng khách nói chuyện thân mật. Một trong hai người thấy Tang Mạch, vội vàng chạy ra “Người về rồi à!”

Là một nam tử tuổi trẻ mặc trang phục thư sinh, dáng vẻ không hề xuất sắc, gương mặt toát ra một chút vẻ thật thà ngốc nghếch “Vừa nãy có một trận gió thật lớn, ta còn đang lo lắng người trên đường gặp chuyện không may.” Vừa nói, tay chân vừa luống cuống kiểm tra Tang Mạch.

Tang Mạch để hăn tùy ý đi quanh, liếc thấy một người khác trong phòng khách, hỏi “Nam Phong, trong nhà có khách sao?”

Để cho thư sinh kéo hăn vào cửa, trong nháy mắt ống tay áo bị nắm, lén lút đem cánh hoa hồng sắc trên cửa phẩy đi.

“Nga, đúng vậy, là một người đọc sách tới đây du học!” Nam Phong nói xong, hai người đã vào phòng “Vị này chính là Không Hoa huynh, người ở kinh thành. Quán trọ trong thành đều đã đầy người, vừa vặn đi ngang qua đây thì nổi lên một trận gió to, muốn ở đây tá túc một đêm. Biểu ca, người nói có tình cờ hay không, hăn cũng họ Sở giống ta.”

Người tới một thân hắc y, mi mục dài nhỏ, con ngươi đen, tóc đen, đến quan sức (trang sức trên mũ) cũng là đen như mực. Những sợi tóc thật dài buông xuống đầu vai, hòa vào vải vóc màu tối dây dưa cùng nhau. Trong hành động toát ra quý khí lạnh lạnh. Tang Mạch trầm mặc nhìn hẩn chậm rãi đi tới trước mặt mình.

“Đi ngang qua quý bảo địa, vừa vắn gặp gió to, quấy rầy rồi.”

Tiếng nói hơi trầm, như thể trong ngôn ngữ cất giấu bí mật gì đó không thể biết. Hẩn ngẩng mặt cười, ánh mắt lợi hại như xuyên thấu tầng tầng phấn trắng xoa trên mặt, nhìn tới sắc mặt tái xanh thực sự bên dưới.

“Đây là biểu huynh Tang Mạch của ta, không đối huynh đài, tại hạ từ nhỏ do biểu ca chăm sóc lớn lên.” Nam Phong nhiệt tình đứng giữa hai người hóa giải sự khó xử.

Hắc y khách nhân cũng phối hợp mà hơi khom lưng cúi chào, trên gương mặt tuần mỹ có nửa phần u ám nửa phần thương hại.

“Nam Phong, châm trà cho khách.” Tang Mạch thấp giọng nói, thùy hạ con mắt để tránh đi đường nhìn băng lãnh của vị khách.

Thư sinh nhiệt tình hiếu khách vội vàng lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng lách cách khi chén trà va chạm vào nhau.

Vẫn còn vụng về như thế. Rốt cục Tang Mạch cũng mỉm cười. Khách nhân ý đồ bất thiện, dù gặp vẫn ung dung ngồi trở lại chỗ.

Sau đó ——

“Bái kiến ngô chủ” Một trận lặng im khó chịu, chậm rãi khom lưng, hai đầu gối quỳ xuống, cái trán chạm vào mặt đất lạnh lẽo, dưới điều lương họa đồng từ lâu đã đánh mất phần lệ năm xưa, Diễm quý trước sau vẫn mang vẻ

mặt châm biếm trong căn miếu đổ nát, phục tùng quỳ rạp xuống trước mặt nam nhân.

(ngô là ‘ta’ trong cách nói trang trọng)

Không Hoa, rõ ràng dày đặc quý khí đứng đầu Minh phủ nhưng lại có một cái tên dường như không mang chút khói lửa nào, bị ngọn hoa đỏ sẫm như máu chính là ký hiệu của hãn. Minh chủ lướt qua, bách quý kinh hoàng.

(Minh ở đây là “u tối”)

“Diễm quý?” Diễm quý phóng dăng vô si nhất quý giới lại ở cùng nhà với một thư sinh chất phác thành thật, trái lại có chút thú vị. Trong giọng Không Hoa mang theo một chút nghiền ngẫm.

“Dạ.” Tang Mạch ôn thuận gật đầu. Hãn nghe tiếng bước chân của đối phương dần dần đi ra phía sau phòng khách, sau đó, “Choang——” một tiếng, có lẽ là chén trà bị rơi xuống đất. Nam Phong cuống quýt xin lỗi, nam nhân cúi đầu cười.

Từng chút từng chút một, Diễm quý trước sau vẫn quỳ trên mặt đất ngẩng đầu lên, trên gương mặt được vẽ cẩn thận vạch ra một nụ cười trào phúng lộ liễu.

Xa xa, vang lên tiếng tiêu khoan thai.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Tự cổ phùng thu bi tịch liêu, ngã ngôn thu nhật thẳng xuân triêu.” Nam Phong cúi đầu vừa đi vừa ngâm, chợt xoay người một cái, cười ha ha với Không Hoa đứng trước mặt “Tiểu đệ ngu dốt, tài sơ học thiển, chỉ có thể dùng mấy thứ của tiền nhân để lừa gạt Không Hoa huynh.”

(2 câu trên nằm trong ‘Thu tứ’ của Lưu Vũ Tích: Từ xưa thu đến buồn cô liêu, Với tôi thu đẹp hơn xuân nhiều)

Hai người trong phòng dường như nói mãi không hết chuyện, cả ngày ngồi với nhau đàm thi luận đạo đọc sách viết chữ. Nam Phong cá tính chân chất, lại cùng Tang Mạch ở quý trạch nơi con người e sợ không dám tới, trước đó ít khi có thể kết giao với bạn cùng lứa. Vị Không Hoa công tử từ kinh thành tới này không chỉ học thức uyên bác, hơn nữa lời lẽ thân thiết. Sự xuất hiện của hắn khiến Nam Phong có chút hưng phấn vì hận đã gặp nhau hơi muộn.

Trong tay Tang Mạch là mấy hạt hạch đào, miễn cưỡng dựa ở cửa sổ, từ ngoài phòng đem tình thái của hai người bên trong thu hết vào mắt.

Hai ngày trước, Nam Phong chạy tới theo sát hắn lấp bắp nói sơ qua trọng điểm về việc lưu lại khách nhân này lâu dài.

Ngốc tử, ngoài miệng thì nói “Thỉnh biểu ca ra một chủ ý.”, trong cặp mắt rụt rè kia lại rõ ràng tràn ngập muôn vàn luyện tiếc. Tang Mạch không ngược mắt lên, chăm chú ngồi chỉnh sửa móng tay thật dài của hắn “Tùy người.”

Nhìn bóng lưng bồng bồng phần khởi của Nam Phong, trong lòng thâm cười nhạt. Người không lưu hấn lại, chính hấn cũng sẽ tìm có để lưu lại.

Quả nhiên, khách nhân thân phận đáng kính trọng thu lại sạch sẽ vẻ tàn độc lãnh khốc trên mặt, rạng rỡ mặt mày cùng tiểu thư sinh người phạm làm bằng hữu.

“Hiền đệ, người là người bản địa hả?”

“Đúng vậy, ta từ khi ra đời đã ở đây.”

“Cùng với biểu ca?”

“A, ân!”

Không Hoa quay đầu nhìn bóng người ngoài cửa sổ một chút, Diễm quý đồng thời mở mắt, “Rắc——” một tiếng bốp vỗ quả hạch đào trong tay.

Nam Phong theo ánh mắt hấn nhìn thấy Tang Mạch ngoài cửa sổ, vội giải thích nói “Năm đó vì tạo điều kiện cho ta đọc sách, biểu huynh từng gia nhập gánh hát làm đào kép, ngôn từ cử chỉ sợ rằng có chút khác với người ngoài... Kỳ thực tâm địa hấn thiện lương, đối với ta... là không thể tốt hơn.”

Không Hoa nghe vậy gật đầu, liền đổi đề tài “Ngu huynh trên đường tới đây nghe một sự kiện hiếm có, thật là hiếu kỳ, chẳng hay hiền đệ đã biết chưa?”

Nam Phong ngạc nhiên nói “Là chuyện gì?”

“A... Ngu huynh cũng là nghe lời đồn thôi.” Không Hoa dừng bút, nhúu mày suy tư chốc lát rồi nói “Nghe một lão ông bán trà nói, vào ban đêm năm ngày trước, trong thành có một đạo hồng quang tận trời, có lẽ là có bảo vật hiện thế?”

“Nga?” Nam Phong không khỏi mở lớn mắt.

Không Hoa nhưng đem đường nhìn chuyền hướng cửa sổ, mỉm cười “Có người nói, nơi phát sinh hồng quang chính là ngay gần quý phủ.”

Người đứng ngoài cửa sổ bóc xong một hạt hạnh đào cuối cùng, vỗ vỗ tay, đem vỏ vỡ tung xuống đất “A, hóa ra Không Hoa công tử cũng không phải tới đọc sách, mà có rắc tâm khác a.”

Không Hoa nhưng cười không nói, cúi đầu tiếp tục viết xong bức tự. Hắn cầm bút thì đem cán bút cầm rất cao, ba ngón tay hơi khép lại, cổ tay lơ lửng giữa khoảng không, thoăn thoắt, tư thái ung dung tùy ý, trong lúc khai hợp chữ có một phong thái uy nghi khí phách.

Tang Mạch dựa bên cửa sổ nhìn một hồi, không tiếng động rời đi. Nụ cười của Không Hoa vẫn đọng lại bên môi, trong mắt lóe ra tinh quang, dĩ nhiên đã tính trước kỹ càng.

Chỉ có Nam Phong còn mơ hồ vắt óc suy tư “Năm ngày trước? Không có a, chỗ nào có hồng quang? Có lẽ là ta ngủ say quá? Chờ một chút ta đi hỏi biểu ca.”

Đêm tối, mọi người đang say giấc, khắp nơi lặng ngắt như tờ.

Trong vương phủ bị vứt bỏ có một cái bóng lặng yên không tiếng động bay ra, giây lát sau, lại có một bóng đen đi theo phía sau hắn. Người phía trước tựa hồ vội vã chạy, trong bóng cây loang lổ, hắn nhảy lên xuyên qua, áo bào trắng rộng ở trong gió phiêu diêu, mái tóc đen thật dài vờn bay khắp bầu trời.

Đích tới là một tòa miếu đồ nát, một chút ánh lửa cùng mùi rượu nồng đậm từ trong cửa sổ lượn ra. Sau đó bóng đen tới dán tại cánh cửa, thấy bên trong một nam tử khoảng chừng trên dưới hai mươi đang ngồi.

Người nọ cũng không xấu xí, một thân ti chức cẩm bào (áo lụa gấm thêu), trên mũ khảm một khối ngọc bích thông thúy, ngũ quan rõ ràng, phong thái nhẹ nhàng. Chỉ là cặp mắt láo liên, đặt trên gương mặt vì rượu mà đỏ bừng, sinh ra vài phần hèn mọn không đàng hoàng.

“Đêm dài đằng đẵng, chẳng hay huynh đài muốn giải sầu tịch mịch thế nào?” Cảnh đồng lửa không biết từ lúc nào có thêm một người, áo bào trắng phiêu phiêu, tóc đen phủ trên gấm vóc. Có lẽ do đi quá nhanh, ngũ điệu hẳn bất ổn, thở hơi hỗn hển.

Nam tử đang uống rượu kinh ngạc nhìn hẳn đến gần mình, mùi rượu dâng lên, hỏa quang đỏ tươi chiếu sáng một khuôn mặt minh lệ tới mức hẳn bắt đầu có chút hô hấp bất ổn “Người nói gì?”

Người đó đứng bình tĩnh cạnh đồng lửa, đôi mắt đẹp nhìn xung quanh “Người đang nhắm vào tiểu thư nhà Trương viên ngoại?”

“Người biết ta?” Lại một trận kinh ngạc.

“Ha hả, ta còn biết đêm nay người sẽ tới khuê phòng của Trương gia tiểu thư.” Người kia cười tươi như hoa, vươn tay chậm rãi kéo vạt áo ra “Có điều, người thấy ta so với Trương tiểu thư thì sao?”

Trường bào bao bọc thân thể trong nháy mắt rơi xuống đất, cơ thể tuyết trắng được hỏa quang chiếu rọi như mỹ ngọc. Nam nhân mở lớn đôi mắt, không thể khắc chế đem ánh mắt rơi xuống trên thân thể xích lỏa của hẳn, nhũ châu đỏ sẫm, tiểu phúc bình thản đang lẳng lẳng nằm giữa hai chân... Gió nhẹ thổi vào trong phòng vén lên mái tóc như thác nước của hẳn, hỏa quang rung động, hẳn dùng đầu ngón tay phủ lộng trên nhũ tiêm, hơi thở gấp gáp, cười đến càng quyến rũ, lại như mời gọi.

“Nhìn đủ chưa?” Gương mặt mỹ lệ tới không phân được nam nữ đến gần, lúc đó mới nhìn rõ, hẳn có một đôi đồng tử sắc xám, nhìn vào thì không thể ra được, yêu dị như quỷ mị “Có muốn sờ xem thế nào không?”

Hái hoa tặc đã từng nhìn qua bách hoa còn đang ngẫm nghĩ, bàn tay đã bị nắm lấy. Hắn vươn lưỡi liếm dọc theo đầu ngón tay tinh tế, nhãn thần nhu thuận lại phóng đăng. Con mắt màu xám, đầu lưỡi màu hồng, trong đầu chỉ có gương mặt quyến rũ cùng thân thể tuyết trắng của hắn. Bàn tay bị lôi kéo xoa thân thể hắn.

“Ta lạnh.” Hắn nói. Thân thể trắng mịn gắt gao dính vào tay hái hoa tặc, tiếng thở dốc lộ vẻ diềm nị “Còn chưa đủ.” Cái lưỡi đỏ tươi không thỏa mãn mà liếm môi.

“Oanh” một tiếng, mùi rượu cùng dục hỏa xông lên não. Còn quan tâm lai ịch gì nữa! Hái hoa tặc như tỉnh mộng, một tay đặt người kia ở dưới thân...

“Ừm... chỗ đó... a... thoải mái...”

Tiếng rên rỉ uyển chuyển từng chữ tràn ra ngoài cửa, Không Hoa xuyên qua cánh cửa, thấy phía trước tượng thần trợn mắt, hai thân thể như rắn quấn lấy nhau.

“Ừ...ta không được.... ừm....”

Người bị áp chủ động quỳ trên mặt đất, một tay duỗi ra phía sau, dọc theo thắt lưng đi tới giữa hai bắp đùi. Hữu ý hay vô ý, hai ngón tay ở bên ngoài vẽ một vòng, chậm rãi mở ra huyết động đói khát tới liên tục co rút “Ta muốn...” Nam nhân phía sau Tang Mạch đã khẩn cấp nghĩ muốn đem khí vật đang cố chịu đựng xen vào thân thể hắn...

Một trận huyết vũ phân chi, Diễm quý mới vừa rời còn động tình không ngớt, gương mặt giờ đã vô cảm đứng dậy, nhặt lên y vật của nam nhân lau đi vết máu trên người. Không Hoa chỉ thấy bạch quang lóe lên, nam nhân vừa vận sức chờ phát động đã biến thành một mảng huyết nhục mơ hồ trên mặt đất. Máu tươi bắn khắp bốn phía, chỉ có bạch y của Tang Mạch là không nhiễm nửa điểm trần ai, trong tay cầm một tấm da người hoàn hảo.

Không khí đặc mùi máu tanh phủ vào mặt, hần vượt qua cánh cửa, thoáng gặp Không Hoa “Thứ người muốn không ở trong tay ta.” giọng điệu ôn hòa.

“Lau khô mặt của người đi.” bên miệng hần còn lưu lại một tia vết tích.

Diễm quý quần áo chinh tề hừ một tiếng, mang theo miếng da người của hần nhảy vào trong bóng đêm.

Trong ngôi miếu đồ nát đồng lửa còn hừng hực thiêu đốt, Không Hoa cất bước đi vào. Vết máu dưới đất như có sinh mệnh thấm vào nền đất, trong nháy mắt, tất cả vết tích không còn sót lại chút gì.

“Đi, gọi Hạ Cơ tới.”

Trong bóng tối có người lĩnh mệnh đi.

Minh chủ u ám ngồi ở chỗ hai người vừa mới giao hợp, con người thu lại, trước mắt hiện ra gương mặt đầy dục vọng của Diễm quý. Dưới thân, dục hỏa lao lên.

Tang Mạch đã chặn bảy ngày không hề ra khỏi cửa, thỉnh thoảng từ trong phòng truyền ra tiếng vang kỳ dị. Nam Phong nhát gan cũng không trách móc “Biểu ca hần... có lẽ là có việc gì đó quan trọng. Nếu muốn chúng ta hỗ trợ, hần nhất định sẽ nói.” ra vẻ đã thành quen.

Không Hoa cười như không cười nhìn hần “Chỉ sợ hần nói ra người cũng bị làm cho phát sợ.”

Tạm thời bất luận thư sinh thế nào ở cùng với một con Diễm quý giết người lột da thì hiển nhiên không biết cái gì mới là tốt nhất. Thư sinh trung thực không phát giác, biểu ca hần thuận tay nhét vào góc tường một hình nhân bằng giấy nho nhỏ đến chiều sẽ thành người sống, vừa nhảy vừa chạy ra khỏi cửa, mang về củ gạo đầu muối lại còn thuận tiện mang theo mấy

nén bạc. Bằng không, chỉ bằng mấy đồng tiền hần bán thư họa trên đường, hần cùng biểu ca đã sớm một dạng rồi. Đương nhiên, hần trì độn cũng không có phát hiện, từ đêm nổi gió to, vị hảo bằng hữu mặc một thân hắc y tới, trong vương phủ luôn luôn có vài con quạ đen mắt đỏ lui tới, bận bịu tới độ đến thời gian nghỉ ngơi uống một ngụm trà cũng không có.

“Ngài thật đúng là chiếu cố biểu đệ của ta.”

Ngày thứ tám, Tang Mạch vẽ mặt mệt mỏi mở cửa phòng, Không Hoa đã đứng trước cửa chờ từ lâu: “Đâu có.”

Bên trong phòng hần bài biện cực kỳ giản đơn, sạch sẽ tới mức như thể không có người ở.

“Là tiếp tục sử dụng hình dạng cấu tạo trong vương phủ từ trước.” Tang Mạch thuận miệng nói.

Xem ra ngày hôm nay tâm tình hần tốt, lại không cho hần cái vẽ mặt kia. Không Hoa đứng trong phòng tinh tế quan sát một cái thân thể người trước đó không có “Thuật họa bì của diễm quý quả nhiên là xuất thần nhập hóa.”

Nếu như không nhìn kỹ, tuyệt đối không thể phát hiện người này là giả. Bì nang đêm đó gỡ ra từ người hái hoa tặc không biết bỏ thêm vào vật gì, lại thành một hình người. Mặt mày, mũi, khóe miệng, mặt chính là gương mặt hái hoa tặc, nhìn thần thái lại không giống. Thiếu vẻ bỉ ổi không đàng hoàng, thêm phần thân thiết ôn nhu, liếc mắt nhìn lại, giống như một người khác.

“Hần là ai vậy?”

Tang Mạch không trả lời, từ trong tủ lấy ra một khối ngọc bội cẩn thận đặt bên hông cái thân người kia. Không Hoa thấy rõ, giữa ngọc khắc một chữ ‘Sở’.

“Nghe nói Minh chủ điện hạ mấy trăm năm trước hạ phạm lịch kiếp, không biết có tin đồn thú vị gì mới mẻ không?” Diễm quý nói một đề tài rất khó hiểu.

Không Hoa thấy hần không ngại vượt y phục cho thân người kia “Ta không nhớ rõ.”

“Ngài đúng là quý nhân hay quên.”

Quý nhân đa vong sự:

Thành ngữ cổ sự: Đường triều, Vương Linh Nhiên tuy rằng đỗ tiến sĩ nhưng không được nhận chức quan, hần ngày đêm suy tư làm sao để bước vào chốn quan trường, nhớ tới mình từng giao du với Ngự Sử đại phu Cao Xương Vũ, chỉ là làm quan xong đã quên hần luôn, vì vậy đề bút viết thư cho người kia, trong thư giọng điệu uy hiếp nếu như vì có chức vị thành quý nhân mà quên đi bằng hữu, tương lai bằng hữu có chức vị cũng sẽ ăn miếng trả miếng.

Giải nghĩa: người cao quý thường hay quên. Vốn chỉ thái độ của quan lớn ngạo mạn, không nhớ bạn cũ, sau này dùng để châm chọc người hay quên.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngoại ô có nhà cưới con dâu, trên đường nhỏ giữa đồng ruộng, lạt bả tỏa nột* thối thối đánh đánh dọc trên đường, người qua đường ghé cổ xem. Tang Mịch đứng ở trên cao nhìn đội ngũ đón dâu hỉ hồng sắc trườn về phía trước. Rốt cuộc chỉ là hàn môn tiểu hộ bố y nhân gia, cỗ kiệu cũng không mướn nổi, một con trâu già kéo theo chiếc xe cũ nát treo lụa màu coi như là hỉ kiệu. Chiêng trống gõ vang rung trời, ba bốn người đi cuối đội đón dâu không khỏi lộ ra vài phần nghèo khổ. Ven đường có người châu đầu ghé tai len lén nghị luận “Nghe nói cái bụng cũng sắp to đùng, lúc này mới sốt ruột tổ chức.”

“VẬY SAO? VIỆC NÀY LÀ THỰC? HA HA HA HA A...”

Xem ra tương lai của cô dâu nhất định không tốt lành. Không khỏi hồi tưởng lại năm xưa, thái tử tuyển phi, hoàng gia đại hỉ, trong kinh thành vạn dân toàn động, tranh giành nhau để nhìn thấy phượng dung của thái tử phi một cái. Chỉ là sinh lễ tràn lan khắp ba dãy phố dài, lại còn phô trương dùng tới phượng liền nạm vàng khảm bảo cùng bách quan theo hầu, khí thế tới mấy trăm năm sau giờ phút này đây còn khiến người ta thấy ký ức như vẫn còn mới mẻ.

(liền là xe kéo)

“Sao lại chọn một nơi phá lạc thế này, gió lớn a!” Phía sau đi tới một cung trang nữ tử, lúc này đã là cuối thu đầu đông, y phục trên người nàng mỏng manh, buông xuống một cái váy liễu hoa. Tóc đen búi phi thiên**,

trên mặt một đôi trọc yên mi, giữa trán điểm đào hoa điền, thoa hồng đậm bên cạnh mặt.

(cung trang là ăn mặc như người trong cung)

Đến gần bên cạnh Tang Mạch, người đó yếu ớt nhú mày, dùng tay áo che mũi “Yêu, sao lại có nhiều mùi máu tươi như vậy?”

“Tiểu nhân thỉnh an Trang phi nương nương.”

Tang Mạch xoay người lại, làm bộ muốn bái. Nữ tử được gọi là Trang phi hỉ hả cười “Bái cái gì a? Là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi! Năm đó ta nhận lễ nhận tới không bao giờ muốn nhận nữa, hôm nay người lại còn bái ta làm gì!”

Nàng vốn là một nữ tử hạnh phúc trong cung tiền triều được hàng vạn hàng nghìn sủng ái, hậu cung ba nghìn, Hoài Đế chỉ yêu một mình nàng, thánh sủng qua nhiều năm vẫn không suy giảm. Có người nịnh nọt khen nàng dung mạo như thiên tiên, cho dù không trang điểm cũng gấp vạn lần người khác ăn mặc chải chuốt. Danh hiệu “Trang phi” từ đó được gọi, đến tận bây giờ, đến Hoài Đế cũng gọi nàng như vậy. Năm đó quyền thế rất mạnh không ai bì nổi, hôm nay nhưng chỉ là một cô hồn dã quỷ, khác biệt cực lớn giống như mây với bùn. Cũng may nàng cũng nhận ra được “Không quan tâm hoàng đế vàng hoàng đế bạc gì, chỉ cần tìm được Tam lang của ta, hẳn là ăn xin ta cũng vẫn cùng hẳn.”

Tang Mạch ngồi xuống bên cạnh nàng “Tìm được chưa?”

“Cuối cùng chắc chắn có thể tìm được!”

Có lẽ năm đó Hoài Đế chỉ sủng mình nàng cũng là có nguyên do. Tang Mạch nhìn khuôn mặt nàng tươi cười, khóe miệng không khỏi nhếch lên theo “Chậm rãi tìm, có lẽ hẳn đang chờ người.”

Trang phi cũng không cảm kích, quay sang chỉ vào mặt Tang Mạch liên tục làm nhảm “Ta nói người nha, hảo hảo một cái mặt, vẽ thành như vậy là sao? Nam không ra nam, nữ không ra nữ, như yêu quái!”

“Thành quý không phải là có hình dạng như vậy sao?” Tang Mạch tránh nói vào vấn đề.

“Bản cung là coi người như đệ đệ ruột mới lái nhải.” Nữ nhân ủy khuất nhíu mày.

Tang Mạch bất đắc dĩ đứng dậy “Còn nói ta. Người mới như vậy. Hảo hảo một người phụ nữ, sao lại đi làm diễm quý?”

“Như vậy mới có thể bảo trụ mỹ mạo của ta a, nếu không, Tam lang sao có thể nhận ra ta?” Trang phi cười đến nhu tình mật ý, xấu hổ ngượng ngùng.

Một trận gió nhẹ “vù vù” thổi qua, Tang Mạch chấn động toàn thân nổi da gà “Gần đây Minh chủ hạ giới, người nha, nên trốn đi.”

Nữ nhân phía sau không biết là gật đầu hay cự tuyệt.

Vẫn như trước không đoán ra Diễm quý muốn dùng nhân ảnh đó để làm gì, thỉnh thoảng đi ngang qua trước phòng hăn, có thể thấy hăn ở trước nhân ảnh đó bận rộn. Chải đầu, lau mặt, hoặc là chẳng làm gì cả, si ngốc ngồi nhìn, Diễm quý khắc nghiệt lại có thể an tĩnh ở trong phòng ngồi cả ngày, thần sắc đau thương.

“Là ta có lỗi với người...” Tiếng thở dài nhẹ tới không thể nhẹ hơn.

Không Hoa đứng ở ngoài phòng hăn, vừa vắn nghe được câu đó.

Mấy ngày này, trước cửa có một vân du lão đạo quần áo tả tơi, chột một mắt, râu thưa thớt xám trắng “Trong phủ có ác quỷ quấy phá.” – khẩu khí

chân thật đáng tin.

Nam Phong đối với vị khách nhân tùy tiện tiến từng bước vào nhà này hoảng sợ tới mức chân tay luống cuống. Không Hoa chấp tay hành lễ, thái độ cung kính “Mong rằng đạo trưởng thi triển pháp thuật cứu giúp.” Nói xong, liếc nhìn Tang Mạch.

Mấy ngày gần đây, Diễm quý hiếm khi xuất hiện lại miễn cưỡng tựa ở ghế bữu môi không cho là đúng, không nói lời nào. Hành tẩu giang hồ, thiếu gì mấy trò giả danh lừa bịp. Ngược lại muốn nhìn xem vị Minh chủ đại nhân ác quỷ trong các ác quỷ này muốn làm trò gì!

Lão đạo thần thần thao thao lập đàn tế ở trong viện, kiếm gỗ đào múa tới uy vũ sinh phong. Cuối cùng, đốt sạch mấy mảnh bùa chu sa, mang tới một chén nước trong, đem tro tàn hòa hết vào đó “Chư vị công tử chỉ cần uống xong bát nước bùa do lão quân ban thưởng trừ tà này, tự nhiên sẽ bách quỷ bất xâm, gia đình an bình.”

Không Hoa cười cười lấy từ trong tay áo ra chút ngân lượng giao cho ông “Đạo trưởng cực khổ rồi.”

“Cứu nguy cho nhà tiểu đệ, sao có thể để Không Hoa huynh...” Nam Phong vội vàng ngăn cản. Lời còn chưa dứt, Không Hoa một tay lấy nước bùa trên bàn, một tay kéo vai hấn lại, đem nửa bát rót vào miệng hấn.

“Khụ khụ... người...” Nam Phong lần thứ hai không nói được gì, người nọ vừa nắm vai mình, vừa vươn lưỡi liếm giọt nước đọng lại mép cái bát mình vừa uống.

Mặt tiểu thư sinh đỏ bừng, biểu huynh đứng đối diện hai mắt khép hờ, thần sắc đăm đăm, dường như cái gì cũng không phát hiện.

“Còn lại một ít là phần của Tang huynh.” Không Hoa đưa bát tới trước mặt Tang Mạch, trong mắt tiểu ý dụ dằng.

Non nửa nước bùa dao động trong bát, trong suốt như vậy.

“Khách khí!” Tang Mạch đưa tay ra nhận, uống một hơi cạn sạch.

Minh chủ cười đến càng vui vẻ “Mọi việc đã làm xong, đừng quên chùi mép.”

Tang Mạch quay đầu né bàn tay hăn đang vói tới “Ngài cũng phải nhớ kỹ.” Lớp phấn dày trên mặt không gợn chút sợ hãi.

Khó chịu. Đau đớn không thể nói thành lời, trong xương cốt như có gì đó đang cố gắng chui ra, lại có gì đó như gặm cắn tứ chi bách hại. Đau đầu muốn nứt, con mắt bị mờ hôi lạnh chảy xuống che mờ, cái gì cũng không thấy rõ. Dùng hết khí lực toàn thân chống lại khổ sở trong người, không đến mức mất mặt kêu lớn, chỉ hận không thể cắn một cái. “Xoẹt” một tiếng, chần bị xé rách, Tang Mạch theo đó trở mình lăn xuống giường, lưng thấm mồ hôi chạm vào mặt đất lạnh lẽo.

“Hô...” Sức cùng lực kiệt nhắm mắt lại, đau đớn có hơi giảm bớt, thoáng qua rồi lại tăng lên.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, không cần mở mắt cũng có thể tưởng tượng ra mặt hăn, nhất định là dáng vẻ cũ, trên gương mặt tuần mỹ vô trù nửa phần u ám nửa phần thương hại.

“Một cô hồn dã quỷ lại được ngô chủ tự mình ra tay giáo huấn, thực sự là ân điển thật lớn.” Tang Mạch xụi lơ trên mặt đất, tùy ý người kia đứng bên cạnh mình. Thoáng nghĩ đã biết là ai giở trò đùa cột ở trong nước bùa của lão đạo, vị Minh chủ này hạ thủ thật không nhẹ.

Không Hoa ngồi xổm xuống, hảo tâm thay hăn gạt những sợi tóc dính mồ hôi trên mặt ra. Cho dù đau đến mức mồ hôi lạnh nhễ nhại, phấn trắng trên mặt Diêm quỷ vẫn che đậy tới chặt chẽ, không hiểu vì sao, có chút thất vọng.

“Phệ tâm. Mỗi tháng đúng giờ phát tác, đau đớn tăng theo từng lần, phát tác thì đau đớn không chịu nổi hận không thể moi tim gan ra cắn. Yên tâm, trừ phi người tự kết thúc, bằng không, chỉ cần phát tác qua một đêm sẽ vô sự.” Giọng Minh chủ có chút trầm thấp, tựa hồ còn có thể từ bên trong nghe ra ôn nhu hảo ý “Đau không?”

(Phệ là cắn)

“Người nói xem?” Tang Mạch bỗng dựng mở mắt, hung hăng trừng hăn.

Tiểu ý trong nhãn đồng đen như mực càng tăng lên “Người còn có khí lực, chúng ta đi thẳng vào vấn đề vậy. Hình thiên đâu?”

Truyền rằng, thời thượng cổ từng có lưỡi dao sắc bén tên gọi ‘Hình thiên’. Nữ Oa lấy máu Đông Hải Ác Long để làm ra, có thể tru tiên. Thế nhưng, tựa hồ chưa ai từng thấy qua, chỉ biết là lưu lạc thế gian. Cho đến giữa tháng đó, nơi đây hồng quang tận trời kinh động tam giới. Hăn thừa lệnh Thiên đế hạ phàm, thu hồi thần binh về thiên giới, đáng tiếc đến đây thì, Hình thiên đã bị người khác nhanh chân lấy trước.

“Ta nói rồi, không ở trong tay ta.” Dem móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, đau đớn chỉ có tăng chứ không giảm, Tang Mạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam nhân trước mặt “Nếu như ta có Hình thiên, người cho rằng người còn có thể sống?”

“Đã nói với người làm việc xong nhớ chùi mép.” Nam nhân nói chậm rãi “Trên người người có khí sát phạt của Hình thiên.”

Tang Mạch nhắm mắt lại, cả người đau nhức hầu như khiến hăn không nói nên lời “Tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Bóng đêm dần dần sâu sắc, tiếng Nam Phong đọc sách đã không nghe thấy, chắc là ngủ. Không Hoa gập ngón tay bắn một cái, trên cây nến dấy lên ánh sáng nhạt.

Tang Mạch bỗng nhiên trở mình đưa lưng về phía Không Hoa. Không Hoa phát hiện khác thường, vội vàng giơ tay quay mặt hẳn lại, đã thấy hai mắt hẳn nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, da thịt vốn ướt mồ hôi lạnh giờ lại nóng bỏng tay.

“Người...” Quay đầu lại thoáng nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, Không Hoa không khỏi bưng tình đại ngộ “Thực không khéo, đêm nay là cuối tháng.”

Yêu tinh quý mị trên thế gian thường hấp thu tinh hoa của trăng để để tu hành, vì vậy mỗi khi tới cuối tháng là lúc tinh khí yếu nhất. Lúc này vì tăng tinh bổ nguyên, giết người hút máu có, hồn xiêu phách lạc người cũng có, như vậy đối với diễm quý mà nói, khát vọng nhất đương nhiên là...

Ngón tay đang nắm cầm Tang Mạch chậm rãi từ cổ đi xuống phía dưới, sát vào một chút, có thể thấy được hàng lông mi run rẩy. Bàn tay đã chạm vào da thịt trần trụi vì vạt áo bị lỏng ra, Không Hoa cúi người xuống, cùng Tang Mạch mặt sát mặt, tiến đến bên tai hẳn nói nhỏ “Hình thiên ở trong tay ai?”

Diễm quý kiêu ngạo khớp hàm đóng chặt, thân thể bắt đầu ngừng run, có thể nghe được tiếng hít thở dần dần hỗn loạn “Ta nói ta đem Hình thiên phong ở trong người Nam Phong, đem hẳn mỡ bụng ra là có thể lấy được, người có tin không?”

“Nam Phong? Người chịu được sao?” Mấy ngày nay hẳn có thể thấy rõ, Diễm quý này hình như rất giữ gìn vận mệnh biểu đệ giả kia.

Tang Mạch không cam lòng tỏ ra yếu thế, cãi lại “Luyện tiếc không phải là người sao?”

Không Hoa nhưng không thèm nói gì nữa, đường nhìn rơi xuống trên người nửa kín nửa hở của hẳn, chỉ thấy trên thân thể vốn trắng nõn có những hồng ngân như bị người ta dùng chủy thủ đâm, kéo hẳn vạt áo ra có

thể nhìn thấy, không tới một khắc, hồng ngân đã khắp toàn thân. Diễm quý ở dưới thân cũng không còn sức chịu đựng sự dẫn vật của phê tâm và dục vọng của bản thân, tiếng rên thoát ra giữa kẽ răng.

“Người từng chịu quả hình?” Đáp án đối với hắn mà nói không hề quan trọng, Không Hoa cúi đầu liếm lên những hồng ngân trước mắt, bên tai lập tức truyền đến tiếng hô hấp kiềm chế, “Ai cầm đi Hình thiên?” – giọng điệu mềm nhẹ mê hoặc.

(quả hình là hình phạt róc xương lóc thịt)

“Ừm... bỏ tay của người ra!” Hai tay bị chế trụ, tay của nam nhân đã lặng lẽ đi tới hạ thân hắn, Tang Mạch lắc đầu cố sức quăng đi ham muốn đang ùn ùn kéo tới “Nếu như ... ta dùng thứ khác để trao đổi thì sao?”

“Tiền triều Sở thị... Linh Đế, tổng cộng có bốn hoàng tử... Thái tử Tắc Chiêu con trai trưởng của hoàng hậu. Thứ tử Ngụy vương Tắc Minh sắc bén mạnh mẽ, tam tử Tề vương Tắc Hân ôn hòa nho nhã, còn tứ tử... tứ tử Tấn vương Tắc Quân... cùng mẹ với Thái tử, Hoàng hậu lúc sinh thì thấy... ha... thấy hắc kỳ lân từ trên trời giáng xuống chạy thẳng vào bụng... hô... người này sinh ra liền khắc chết mẹ, trong cung đều gọi là diễm xấu.”

Người ở trên thân không hề có động tác, Tang Mạch thở phào một hơi, đôi mắt màu xám nhìn thẳng vào Không Hoa “Mà tam giới đều biết, ngài đứng đầu Minh phủ nguyên hình là hắc kỳ lân.”

“Nói tiếp đi.”

“Thuốc giải.” Đau đớn vẫn như trước tàn phá khắp cơ thể, Tang Mạch cố nhồm dậy để nhìn thẳng Không Hoa, trong đôi mắt màu xám chứa đựng hận ý “Cho ta thuốc giải, ta sẽ nói cho người.”

“Giúp ta tìm được Hình thiên.”

Không biết hần lấy từ đâu ra một chén nước trong, Tang Mạch uống vào, đầu đờn từ từ biến mất. Nhìn thoáng qua Không Hoa đang đứng vòng tay trước ngực, Diễm quý duy trì tư thế ngồi trên giường “Đại ca người Thái tử Tắc Chiêu yếu ớt nhiều bệnh, có thể chống đỡ tới khi nào không ai biết. Về phần người... Linh Đế hận không thể không có nhi tử người. Sở hữu ngôi vị hoàng đế không phải Ngụy vương Tắc Minh thì là Tề vương Tắc Hân.”

“Sau đó?”

“Sau đó, người độc chết anh ruột, giá họa cho Ngụy vương, rồi lại hại chết cha hành thích vua đoạt ngôi.”

“Nói xong chưa?” Không Hoa ngồi xồm xuống, trên mặt lộ ra nửa phần thương hại “Ta quên nói cho người, thuốc giải chỉ có thể giải lúc này, tháng sau người có gì để đổi tiếp?”

“Ta hình như cũng đã quên nói cho người.” Tang Mạch nghiêng đầu đẩy tay hần ra, đứng dậy mặc quần áo “Cuối cùng đăng cơ là Tề vương Tắc Hân, cũng chính là vong quốc quân Sở Hoài Đế.”

Minh chủ vẫn đang đặc ý rõ ràng sưng sốt một chút, Tang Mạch như thể trào phúng nhếch khóe miệng “Người, Tấn vương Tắc Quân, thích tam ca của mình. Huynh đệ loạn luân, thật ghê tởm.”

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sáng sớm, dạ nha hắc vũ xích mục bay tới, nhu thuận đứng trước cửa sổ của Không Hoa.

(‘dạ nha’ là quạ đêm, lông đen mắt đỏ thẫm)

“Bị đánh cắp?” Trong Minh phủ từ trước có ghi chép kỹ càng về các triều đại trên thế gian, nhưng chỉ có Sở thị vương triều là do Linh Đế lập nên, những thứ liên quan không thấy tung tích.

“Ai?”

“Tang Mạch.” Từ miệng dạ nha phát ra tiếng người “Theo luật, thi hành quả hình rắn đẽ.”

“Thảo nào.” Không Hoa nhớ tới những vết tích đỏ tươi giăng khắp người Diễm quý. Quả hình, là đem người kéo trên tấm trúc tra, thịt tăn tới xương, sau đó trượng sát (dùng gậy đánh chết). Ngay cả là quỷ hồn giết không chết, có điều róc thịt gọt xương cũng là đau đớn khoét tận tim.

Tỉ mỉ hồi tưởng, hình như ba trăm năm trước quả thực có sự kiện như thế. Dưới cao đường một người tóc đen áo trắng, trên mặt huyết ô, chịu đựng đau đớn đủ khiến kẻ khác điên cuồng. Thực sự là, trộm mấy cái ghi chép này để làm gì? Quá khứ từ lâu đã thành quá khứ, đến tính mệnh cũng đã không còn nữa, một chút manh mối trong chuyện cũ có thể chứng minh cái gì?

Minh chủ ngồi trên chỗ cao sâu trong Minh phủ luôn luôn không hiểu nổi mấy cái nhớ nhung cố chấp này, mười năm, trăm năm, ngàn năm, ngày qua ngày, vong linh bị dẫn giải đến thường thường là về mặt phần hận không cam lòng “Đại nhân, ta oan uổng... Ta không cam nguyện...” Hoặc vì danh, hoặc vì lợi, hoặc vì tình. Đứng đầu Minh phủ vô ái vô dục chỉ lẳng lẳng nghe, trong lòng trống trải. Phật tổ nói “Vậy tự mình hạ phàm trải nghiệm một lần đi.” Trở về thì, chính mình cũng rất cuộc không nhớ rõ lúc ở trần thế đã làm gì, chỉ là nghĩ thất lạc một thứ gì đó, khiến cho hăn đối mặt với những oan linh khóc lóc kể lể thì không thể duy trì sự hờ hững được nữa.

“Những ghi chép này đâu? Tìm về chưa?”

“Thuộc hạ thực sự bất lực, trước sau vẫn không thể tìm được.”

“Đã biết, đi đi.”

Là ai trộm đi Hình thiên? Diễm quý vì sao lại cùng ở với một thư sinh người thường? Còn nữa, hình người mà Diễm quý tỉ mỉ chế tác là ai? Những câu hỏi không có đáp án cứ hết cái này tới cái khác, lại còn dính dáng đến chuyện ba trăm năm trước ngay đến Minh chủ hăn người quản lý sinh tử của nhân gian cũng không biết. Nặng sớm mờ mờ, Không Hoa có chút đăm chiêu. Tang Mạch, giữa người và ta có quan hệ gì?

Nam Phong tới học quán ở thành nam, trong nhà chỉ còn lại hai người đều mang tâm tư. Một hôm, yên ổn vô sự. Chạng vạng, thư sinh đã đọc sách trước bàn cả ngày giờ bận rộn chuẩn bị cơm nước, Tang Mạch lơ đãng tới bên cạnh Không Hoa “Ta muốn mời điện hạ dạo đêm, không biết điện hạ ngài có cho ta cái hân hạnh đó không?”

Lại là khuôn mặt tươi cười có phần thân thiết, một chút cũng không thấy vẻ căm ghét phần hận mấy ngày trước. Không Hoa nhìn chăm chăm hăn một lát “Được.” hăn lại có chủ ý gì đây?

Nửa đêm, trên trời treo một mảnh trăng. Tang Mịch không nói không rằng dẫn đường đi phía trước, Không Hoa đi theo hần nhảy qua tường thành, lại đi qua một rừng cây ở ngoại ô, tới một nơi hoang dã. Tang Mịch vươn tay chỉ về phía trước, nói “Tới rồi.”, ống tay áo tung bay trong gió đêm.

Không Hoa tiến lên một bước đi tới bên cạnh hần, từ chỗ xa vời của vùng hoang dã không bóng người bỗng bay tới một điểm hồng đăng. Sau đó, từng ngọn từng ngọn một, hồng đăng liên tiếp điểm lên, thoáng chốc, trước mắt đèn đuốc lập lòe, nhiều như biển sao. Dưới đèn dần dần hiện bóng người, đen đen, tốp năm tốp ba chen thành một đống. Có tiếng rao hàng lọt vào tai, những cái bóng nam nữ già trẻ càng lúc càng rõ. Vùng hoang vắng hẻo lánh trong nháy mắt biến thành phố xá rộn ràng nhộn nhịp.

“Chợ quý?” Từ trước ở Minh phủ từng nghe nói qua, nhân gian có bách quý dạ hành, mỗi đầu tháng tụ lại thành chợ, tới lui buôn bán, theo như nhu cầu, náo nhiệt như chợ nhân gian.

Tang Mịch sau khi hần đáp ứng đồng hành thì lại đổi thành vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là hơi gật đầu, bước đi vào trong ánh đèn. Không Hoa lơ đãng đi theo hần xuyên qua chúng quý. Ai ngờ đâu, vừa mới bước vào chợ quý, trước mặt có một nữ đồng áo hồng đi tới, chỉ vào Không Hoa “Oa ——” một tiếng khóc lớn lên. Mọi người xung quanh đều liếc nhìn.

“Mặt của người, bọn họ đều nhận ra.” Tang Mịch quay đầu lại chỉ vào Không Hoa. Lúc này, trên mặt không chỉ có vẻ lạnh lùng, đến không kiên nhẫn cũng lộ ra.

Phóng mắt nhìn, xung quanh đã có người thét lên bỏ chạy. Không Hoa thầm nghĩ, quả nhiên khuôn mặt tươi cười xinh đẹp là giả vờ. Vừa thoáng nghĩ, liền kéo xuống một mảnh vạt áo che con mắt cùng nửa bên mặt “Như vậy thì sao?”

Tang Mạch hừ một tiếng, đi thêm vài bước cũng không nhìn phía sau có người theo không. Xoay người lại, Không Hoa vẫn còn đứng tại chỗ.

“Ta nhìn không thấy.” Hắn vươn tay, khóe miệng lộ ra một tia tiểu ý giả dối. Dưới hồng quang, quần áo màu mực hòa cùng mái tóc đen càng thêm đen.

Vốn không muốn mang hắn theo, thế nhưng không có hắn thì không làm được việc, huống chi, lúc này ném hắn đi, khuôn mặt tươi cười lúc trước giả vờ cũng thành uổng phí. Tang Mạch khẽ cắn môi, nắm lấy ống tay áo Không Hoa “Theo ta.”

Người phía sau cười “ha hả”, thuận thế cầm lấy cổ tay hắn. Lúc mới chạm vào lòng bàn tay lạnh, Tang Mạch sợ run một chút, lôi kéo Không Hoa đi nhanh về phía trước.

Bên người liên tiếp có tiếng rao hàng, Không Hoa để Tang Mạch tùy ý kéo mình xuyên qua dòng người “Người trộm quốc sử của Sở thị làm gì?” Cũng không phải ép hỏi, hơi có vẻ nói chuyện phiếm.

Đáng tiếc người kia cũng không cảm kích “Xem.”

“Xem xong thì sao?”

“Đốt.”

Có lẽ bởi vì hai bên cùng không nhìn thấy đối phương, cuộc nói chuyện đứt quãng tiếp tục diễn ra dọc đường đi.

Ngón tay vuốt ve da thịt trắng mịn trong lòng bàn tay, Không Hoa hỏi “Người kia là ai?”

Chớp mắt tiếp theo, bàn tay bị hung hăng vùng thoát ra. Tang Mạch bỗng nhiên dừng bước “Không liên quan tới người.”

“Nếu không liên quan tới ta thì người tìm ta làm gì?” Nói tiếp là một giọng thô khan.

“Tìm người muốn hai thứ.”

Giọng thô khan không trả lời, có lẽ là bị Tang Mạch trừng mắt. Không Hoa âm thầm phỏng đoán.

Tiếp đó, một trận tiếng cười khó nghe, người nọ nói “Đồ của ta, người hiện tại cũng đều không đổi được.”

“Ta nói rồi, là muốn, cũng không phải đổi.” Ngữ khí của Tang Mạch trước sau như một còn mang theo khinh bỉ.

Miếng vải bịt mắt bị giật ra, Không Hoa thấy trước mặt mình là một lão giả mập lùn, trên đầu thừa thớt vài cọng tóc bạc, một đôi mắt giấu sau khe mắt thật nhỏ, mũi nhưng cực lớn, nhìn sơ qua là đặc biệt thấy ngay.

Tang Mạch đưa hai tay vòng trước ngực, nói “Trương thái y, vị cố nhân này ngài chắc không quên chứ?”

“Tấn vương thiên tuế!” Đầu tiên vẻ mặt lão kinh ngạc, nháy mắt thần sắc cung kính tới mức thậm chí có thể thấy lão một thân thịt mỡ đều run rẩy “A, không, hẳn là Minh chủ điện hạ.”

Lập tức có hai bình sứ nhỏ đưa tới trước mặt Tang Mạch.

“Đây là dược cao mới chế gần đây, so với lần trước loại này còn tốt hơn, dùng hết hai bình quả ngân trên người người có thể biến mất. Cũng không phải đã lâu như vậy rồi sao? Người nào có thể bức người tới đường... cùng...” Trương thái y nhanh chóng liếc sang Không Hoa đứng bên cạnh Tang Mạch, nhảy bèn mà ngừng trọng tâm câu chuyện. Lại từ trong tay áo lấy ra một hộp nhỏ “Đây là Định Hồn châu lần trước người muốn. Thời

gian gấp quá, ta mới chuẩn bị được hai viên, viên còn lại người tự nghĩ biện pháp nha.”

Hóa ra đặc biệt mời hẳn tới là vì muốn hai thứ này. Không Hoa đứng một bên không nói lời nào nhìn Tang Mạch đem bình sứ và hộp nhét vào tay áo.

“Món nợ này cứ ghi vào, lần sau nhất định trả lại người.”

“Ta đợi.” Đường nhìn của lão giả từ đầu tới cuối không rời khỏi Không Hoa, vẻ mặt nịnh nọt “Mỗi lần người tới tìm ta là ta lại gặp may, ba trăm năm trước cũng thế, hiện giờ cũng thế.”

Tang Mạch tựa hồ cũng không nguyện ý nghe lão đề cập tới chuyện quá khứ “Khách khí rồi. Đó là tự người đạt được.”

Đi vài bước quay đầu lại, người được gọi là Trương thái y vẫn đứng dưới hồng đăng. Không Hoa phát hiện, tay phải lão bị chặt đi ba ngón tay.

Con mắt bị che còn đang chờ Diễm quý tới tiếp tục dắt hẳn đi, mới xoay người một cái, y sam bạch sắc đã biến mất trong đám người, nửa điểm cũng không muốn bận tâm tới hẳn.

Thực sự là, qua cầu rút ván. Lắc đầu, Không Hoa phi thân lên lướt qua điểm điểm hồng đăng, đã thấy ở ngoài chợ quý có một cái bóng bạch sắc đang đứng.

“Y thuật của ông giỏi nhất, đáng tiếc, lại yêu quyền thế, làm phụ thân ông tức chết.” Cả đường không nói gì, trở lại đại trạch thì, Tang Mạch bỗng nhiên nói, khẩu khí cứng nhắc “Đại ca người cùng phụ hoàng trùng độc chính là do ông giúp người bào chế, xem như là tâm phúc của người. Đáng tiếc, đến lúc ông chết, người lại không thừa nhận ông, chặt đứt ba ngón tay của ông. Ông không bao giờ có thể bắt mạch hành nghề y nữa. Đây là kết cục khi theo người.”

“Vậy còn người?”

Trả lời hần là một tiếng đóng cửa ‘cạch’.

Hướng vào đại môn đóng chặt, Không Hoa tốt bụng nhắc nhở “Không phải người còn thiếu một viên Định Hồn châu sao? Ta có.”

Bên kia trước sau không có động tĩnh, Không Hoa gõ vào cánh cửa “Người nếu như không vội, có thể chậm rãi tìm, dù sao so với những thứ khác thì hiếm lạ hơn một chút mà thôi, có thể tìm được hay không cũng không thể nói trước.” Trong Minh phủ không có thứ gì hần muốn lại không đạt được, mặt khác, khiến người khác không thể chiếm được một thứ gì đó, đối với hần mà nói dễ như trở bàn tay.

Chỉ chốc lát, đại môn mở rộng, Diễm quý sắc mặt xấu xí đứng ở bên kia cánh cửa, mắt như phun lửa. Không Hoa phất tay gọi một con dạ nha tới, trong miệng ngậm một hạt châu lưu ly mặc sắc. (màu mực)

“Điều kiện?” Tang Mạch lạnh giọng hỏi, ánh mắt nhìn thứ nằm trong tay Không Hoa có lẫn một tia khao khát.

“Hần là ai?” ‘hần’ này là để ám chỉ hình người trong phòng Tang Mạch, cái người mà có thể khiến Diễm quý luôn lãnh ngôn lãnh ngữ lại có thể lộ ra một diện mạo khác.

Tang Mạch không hề cam nguyện “Đi theo ta” nhưng không thể tránh được.

Dạ nha đứng ở đầu vai Không Hoa vỗ cánh bay đi, rơi xuống một cọng lông chim đen nhánh. Đại môn lần thứ hai ‘cạch’ một tiếng đóng lại, Không Hoa nhìn bóng lưng Tang Mạch, tâm tình tốt. Dễ như trở bàn tay, hòa nhau một đều.

Phòng ngủ của Diễm quý vẫn như cũ sạch sẽ tới gần như đơn sơ, đến tấm biển treo trên cửa cũng bị bụi phủ kín. Hình người trước sau vẫn duy trì khuôn mặt ôn nhu tươi cười bị đặt sau bình phong, Tang Mạch cẩn thận mở miệng hẳn ra đem ba viên Định Hồn châu lần lượt nuốt vào.

Không Hoa nhìn động tác của hẳn, bỗng có một loại cảm giác, nếu như không có mình đứng đây nhìn chăm chăm, Diễm quý có lẽ sẽ chọn một phương thức thân mật hơn. Không rõ vì sao, có chút khó chịu.

Lúc còn đang xuất thần, ba viên Định Hồn châu đã lần lượt vào trong miệng. Có thể nhìn thấy rõ cổ họng của hình người có gì đó lặn xuống, biểu tình cứng nhắc dần dần có biến hóa. Rất ôn nhu, hẳn là một người rất ôn nhu.

“Tình nhân của người?”

Tang Mạch trước sau cũng không quay đầu lại, chỉ là chậm rãi vuốt ve kiệt tác của mình, sau đó đem hẳn toàn bộ ôm vào trong lòng “Ta cũng mong muốn hẳn là.”

Không Hoa thấy khóe miệng Diễm quý nhếch lên, cong cong, không quyến rũ, không mê người, không giấu diếm tính toán, thế nhưng đẹp. Đây mới là nụ cười thực sự của hẳn sao? Đang nghĩ như vậy, người đã chạy ra ngoài phòng. Xoay người lại thay hẳn đóng cửa, Diễm quý trong phòng hoàn toàn không tìm, vui vẻ tới mức sắp rơi lệ.

“Tử Hi.” Hẳn nghe được Tang Mạch gọi như vậy.

‘Bách quý dạ hành’ lược thuyết Thời Heian ở Nhật Bản, là một thời đại âm u, con người và yêu quái cùng tồn tại, nơi yêu quái ở với nơi nhân loại ở kỳ thực là không gian chùng chéo, chỉ là con người hoạt động ban ngày, yêu quái buổi chiều tối mới xuất hiện. Cảm giác như vậy cũng có thể thấy

trong bộ phim ‘Sprited away’, ban ngày là theme park (công viên theo chủ đề) không bóng người, mặc dù đã thành bãi đất hoang vắng, nhưng đến buổi tối, đèn lên rực rỡ, yêu quái đều xuất hiện, phố ẩm thực, onsen, yêu quái thường lui tới ban đêm, sống về đêm giống như con người, náo nhiệt. Thời đại đó, ở Kyoto, tới buổi tối, cả con đường không một bóng người, lúc này gặp phải rất nhiều yêu quái hình thù kỳ dị, xếp hàng như đi miếu hội, mang gương mặt dữ tợn, đi lại trên đường, con người gọi là ‘Bách quỷ dạ hành’, du hành trên đường vào buổi tối, có người nói đã từng tận mắt thấy người gặp rồi bị nguyên rủa chết vô duyên vô cớ. Thuật lại vào đêm lễ Vu-lan-bồn (hay lễ Vu-lan – tết Trung nguyên), đốt lên một trăm ngọn nến, vài người ngồi vây quanh, lần lượt kể chuyện ma quỷ, một người nói xong thì thổi tắt một cây nến, chờ thổi hết trăm ngọn nến thì sẽ thấy ‘bách quỷ dạ hành’

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Tử Hi... Hóa ra là hãn, Viên Tử Hi.”

Một cửa hàng mặt tiền nhỏ hẹp trong thành, thái y tiền triều từng gặp ở chợ quý đem hồn phách sống nhờ trong một loạt tủ thuốc cũ kỹ. Hoàng hôn, trước cửa hết sức yên tĩnh. Lang trung của dược đường đã sớm đóng cửa, hâm nóng một hồ rượu gạo trốn trong phòng sau hưởng thụ. Quý hồn có cái mũi cực lớn ngông nghênh ngồi vào chỗ lang trung thường bắt mạch chữa bệnh, trong tay cầm chắc một ấn giám hình vuông bằng sắt. Bên kia, một vị khách quý thần sắc khó đoán đang ngồi.

“Điện hạ, quả nhiên chỉ có có ngài mới là đại quý nhân mệnh định của tiểu nhân. Tiểu nhân năm đó vì ngài bất chấp gian nguy, sau này cũng nhất định làm trâu làm ngựa, nhẫn nhục chịu khó. Tiểu nhân năm đó chỉ biết ngài không phải con người, hóa ra còn có thân phận tôn quý như thế này! Tiểu nhân năm đó đã nói qua, với tài cán của điện hạ ngài, đừng nói là Ngụy vương Tắc Minh, dù là Thái tổ hoàng đế cũng không thể bì với ngài! Điện hạ...” Quý ấn trong tay dường như mới ở trong lò lửa lấy ra, đỏ bừng bóng tay. Nhưng ông hồn nhiên không cảm thấy, con mắt híp thành một đường hầu như dán ở trên người đối diện. Mãi đến lúc Không Hoa nghiêm mặt ho khan một tiếng, mấy lời a dua thao thao bất tuyệt mới coi như là ngừng.

Y quan trong Minh phủ a, là một chức quan không lớn không nhỏ, hoặc nhiều hoặc ít luôn luôn có một phương quan ấn! Sinh trưởng trong hạnh lâm thế gia, ông có một tay diệu thủ hồi xuân y thuật nhưng không có cái

tâm hành y tế thế, so với một câu nói suông “Hoa Đà tái thế”, quan to lộc hậu mới là thật. Tâm tham luyện quyền thế, nắm đó nghĩ thế, bây giờ cũng vậy. Vật nắm trong tay càng lúc càng bóng rẫy, dường như quanh thân ông huyết mạch sôi trào. Tình cảnh này, cực giống ba trăm năm trước. Cũng một hoàng hôn như vậy, lúc đó mình cũng nghèo túng thế này, có lẽ cả đời phải đi theo con đường của các bậc cha chú tổ tông, vô luận luôn cúi thế nào, đến chết cũng chỉ là một y quan nho nhỏ trong thái y viện, không quyền không thế, không có một cái danh tiếng gì. Trong lúc bản thân không cam lòng tuyệt vọng, trong nhà có một khách quý quá bộ tới, đến từ Tấn vương phủ, hần nói hần tên là Tang Mạch.

“Trương đại nhân, thái y viện tương lai dựa vào ngài.” Những lời này cho đến giờ ông vẫn nhớ như in. Trong phòng khách yên lặng thanh nhã nhà mình, nam tử tuổi trẻ trang phục bình thường chấp tay mà đứng, chậm rãi quay người lại, mặt trời chiếu dọc theo bên cạnh mặt hần vẽ ra một mảnh kim tuyến, làm nổi bật một gương mặt mang theo chút thư quyển khí (QT: phong độ của người trí thức). Khẩu khí của hần rất bình thản, dường như đang đàm luận về bồn hoa trước cửa. Còn bản thân đã lăn lê trườn bò trong triều vài năm lại bị chấn động tới không thể ngậm miệng lại được. Tấn vương hầu như chẳng bao giờ lộ mặt trong triều kia, khẩu khí thật lớn, dã tâm thật lớn!

Cảm giác đau đớn theo bàn tay lan tràn tới cánh tay, rất đau, thế nhưng tuyệt đối không muốn buông. Minh chủ ngồi trước mặt còn đang chờ ông trả lời, ôm quan ấn chặt thêm một chút, gần kề ngực, Trương thái y nỗ lực hồi tưởng lại những tháng ngày long đong “Viên Tử Hi, hần là người trong phủ Ngụy vương Tắc Minh nhị ca ngài. Bởi vì hần không làm việc trong triều, ta cũng không biết nhiều lắm. Có điều, có một chuyện không ai không biết.”

Nói đến đây, Trương thái y rướn người tới gần, thần bí thấp giọng nói “Hần hạ độc chết Thái tử.”

Thấy Không Hoa bất động thanh sắc, ông vội cười lên, ngữ khí càng thêm nịnh nọt “Chuyện này, người khác không biết, nhưng điện hạ ngài chắc biết rõ nhất. Thuốc của Thái tử rõ ràng là ngài... Ha ha, đương nhiên, kỳ thực là không uống thuốc đó, hãn cũng không sống được thêm mấy bữa. Có điều, bình thuốc được lục soát ra ở trong Ngụy vương phủ, tiêu nhân cũng bị dọa tới nhảy dựng lên đó! Điện hạ ngài thực sự là có bản lĩnh.”

“Sau đó?” Nhớ lại những điều Tang Mạch nói lúc trước, Không Hoa cúi đầu thổi mấy lá trà trong chén chuyển động, xem ra, hãn nói là sự thực.

“Sau đó... hừm... sau đó...” Trong không khí tràn ngập mùi khét, da thịt trên hai tay cùng ngực đã bị ấn sắt nóng bỏng đốt cho xèo xèo thành vết thương, mơ hồ có thể thấy xương trắng bên trong, nhưng ông vẫn không buông tay, hai cánh tay run run trái lại còn cầm chặt hơn, như thế sống chết muốn đem nó khảm vào trong ngực “Người đi theo hầu trong Ngụy vương phủ, chính là Viên Tử Hi kia, đồ được tìm thấy trong phòng hãn. Lúc đầu còn cố cãi, năm mươi côn đình trượng cũng không cạy được miệng hãn. Sau đó, cũng chịu khai hết. Hãn nói, hãn muốn cho Ngụy vương lên ngôi. Ha ha ha ha... Ai tin đây? Thế nhưng Ngụy vương nói hãn không biết, lại không có chứng cứ rõ ràng nào khác, sự tình cũng chẳng giải quyết được gì. Chỉ đáng tiếc cho Viên Tử Hi kia, chém đầu thị chúng đã đành, còn bị treo ở cửa thành phơi thây một tháng. Ban đầu còn là một thân thể trần trụi, tới sau đó, cái gì cũng thổi rửa hết. Về phần Ngụy vương... sau đó, thiên hạ còn không phải là của điện hạ ngài sao?”

Trương thái y nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nhớ được từng đó, Tang Mạch quý trọng Tử Hi như vậy hóa là là có thân phận như thế. Dựa vào những điều này cũng có thể lờ mờ đoán được những gì đã xảy ra, đơn giản là trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, người lừa ta gạt, hy sinh và bị hy sinh. Hoàng tử hạ phạm độc chết chính huynh trưởng ruột của mình rồi lại giá họa cho huynh đệ khác mẹ, nhị ca thông minh gặp nguy không loạn,

thí tốt giữ xe, vì vậy tất cả tội nghiệt đều do người vô tội gánh chịu. Một câu chuyện như vậy a... thảo nào Diễm quý kia lại khinh bỉ như vậy.

Quý hồn ôm chặt ấn sắt mặc dù đau tới run người nhưng vẫn như trước quay sang hăn nhếch môi cười lấy lòng “Điện hạ, ngài... ngài xem ấn này...”

“Là của người rồi. Đi Minh phủ nhậm chức đi. Đã cầm rồi thì đừng đánh mất.”

“Dạ, dạ, dạ! Nhất định!”

Phía sau, mùi khét càng nồng, trong căn phòng vắng vẻ thậm chí còn nghe được tiếng da thịt bị đốt nóng phát ra tiếng ‘xèo xèo’. Quý hồn vẫn cười, cảm thấy mỹ mãn.

Nam Phong không ở nhà, tiểu thư sinh luôn luôn lo lắng vì cuộc sống của biểu huynh mình, rảnh rồi một cái liền chạy ra ngoài bán thư họa, mặc dù cả ngày cũng không bán nổi bức nào. Rất bất ngờ chính là, Diễm quý trước nay luôn luôn miễn cưỡng nằm dưới mái hiên ăn hạch đào giờ cũng không có nhà. Đẩy cửa phòng hăn ra, hình người kia đã không thấy bóng dáng.

Viên Tử Hi thân là người hầu ở Ngụy vương phủ có thể cùng Tang Mạch của Tấn vương phủ có gì gút mắt? Bình thuốc xuất hiện trong phòng Viên Tử Hi, cùng với kết cục cuối cùng là Tề vương Tắc Hân kế vị, sự thực không khó cân nhắc. Không Hoa đứng trước cửa phòng Tang Mạch đi tới đi lui, thấy tấm biển đầy bụi treo cao dưới mái hiên, tâm huyết dâng trào, vận hết thị lực ra nhìn bút họa ở mặt trên. Trên đó có bốn chữ, thủy thiên nhất sắc, bút phong hào hiệp, khí phách ung dung, nhìn đặc biệt quen mắt.

Chớp mắt đã hoàng hôn, tịch dương mang đi một tia ánh nắng chiều cuối cùng, phía bên kia bầu trời không biết ai đổ nghiêng mực, mặc sắc dày đặc nhuộm cả một đầu. Đêm nay là cuối tháng, lại một đêm không trăng,

Tang Mạch hẳn là sẽ tìm đến hẳn xin giải dược của Phệ tâm, quý mị linh lực yếu ớt tuyệt đối khó mà nhịn được nỗi đau như cắt đó.

Ngọn nến trong phòng Nam Phong đã tắt, vương phủ im ắng trước sau không có bất cứ động tĩnh gì. Không Hoa phất tay gọi tới vài con dạ nha rồi lại đem chúng nó phóng đi. Đã là ngọn nến thứ ba, tiếng sấm nổi lên, xà nhà hơi rung động, bầu trời tây giao sáng sủa như thể ban ngày.

Tiếng sấm vừa qua năm tiếng vang, Không Hoa nhìn thấy Tang Mạch. Ở ngoại ô thành Tây có một vùng sơn lâm, Diễm quý bạch y đứng thẳng, tiếp tục đi về phía trước mỗi bước lại cuộn lên cát bụi.

Nhận thấy tiếng bước chân phía sau, Tang Mạch không quay đầu lại “Nếu ta phụ người, sau này sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, ha ha ha ha ha...”

Mồ hôi trên trán đổ liên tục, quần áo ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào thân thể, cổ, cổ tay đang run rẩy liên tục... Trên da thịt trần trụi lộ ra ngoài, hồng gân gai mắt như con rắn chiếm giữ. Hẳn chống lên thân cây bên cạnh ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười thê lương chói tai.

“Đó là nhị ca của người.” Cười xong, Tang Mạch chỉ vào mặt đất khô cằn nói, giọng khàn khàn, biểu tình như cười như không.

Không Hoa gắt gao nắm cổ tay hẳn kéo lại gần mình, chỉ một động tác đó, mồ hôi trên trán Tang Mạch liền chảy xuống như suối bên cạnh mặt.

“Người thích ta?”

Chữ trên tấm biển trước cửa phòng hẳn, thủy thiên nhất sắc, chính là do mình thủ bút. Mà đại trạch nơi hẳn cùng Nam Phong ở cũng chính là Tấn Vương Phủ, chính là phủ đệ của mình ngày trước.

“Đúng.” Ánh mắt Tang Mạch lướt qua đầu vai hẳn tới một nơi xa xôi không tên, mặt mang vẻ châm biếm “Người còn muốn biết cái gì nữa?”

Trong bóng đêm dày đặc như mực, gương mặt đập tầng tầng lớp lớp phần của Diễm quý đột ngột tái nhợt. Đứng đầu Minh phủ quen nghe khó khăn của thế gian, trong nháy mắt lại có cảm giác đau đớn như vậy, truyền đến từ ngực trái.

Chuyện cũ phức tạp khó phân, giống như giấy trên cửa sổ quán quýt thành vòng, nhiều thành bóng ma cổ thụ quái dị. Chuyện kia có thể kể bắt đầu từ năm thứ hai mươi ba Sở Linh Đế. Thiên tử giữa tuổi bảy mươi già nua hoa mắt ù tai, Thái tử Tắc Chiêu triền miên trên giường bệnh, có ba vị hoàng tử khác đều phong nhã hào hoa, chính đang ở tuổi ngông cuồng muốn vượt trên mọi người, có thể sáng mai thái dương mọc lên, người ngồi trên ngôi vị hoàng đế đã không còn là người kia nữa.

Tang Mạch suy yếu tựa ở đầu giường, gương mặt ẩn ở chỗ sâu trong ánh sáng nền tái nhợt mơ hồ, thân thể bị đau đớn dần vật đến cười một chút cũng không đủ sức, tiếng nói khàn khàn “Chính là năm đó, Thái tử chết, bị người độc chết.”

Tắc Chiêu y như mọi người dự liệu là không chờ được tới ngày đăng cơ, hoàng tử mang danh hiệu Thái tử nhưng không hề làm, chết đi dường như cũng không có gì khác biệt với lúc hãn sống, đúng là bị độc chết, y quan kinh nghiệm dày dặn dựa vào nửa bát thuốc còn lại mà ra kết luận. Linh Đế người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh (nv: lão lai tang tử) cực kỳ bi thương hầu như muốn đi theo ái tử, ông nói dù là lật tung từng tấc đất của Sở thị hoàng triều cũng phải tìm ra hung thủ, ông nói ông phải sao trăm cả nhà hung thủ này bầm thây vạn đoạn. Bách quan thì nhìn xa trông rộng hơn ông nhiều lắm, so với nhị hoàng tử Tắc Minh sắc bén mạnh mẽ, tam hoàng tử Tắc Hân thiện lương nhã nhặn quả thực là quá mức nhu nhược vô dụng. Ai là chân long thiên tử? Đáp án không cần nói cũng biết. Trong một đêm, trước cửa Ngụy vương phủ đông như trảy hội, ngựa xe như nước, bao nhiêu người cầm hậu lễ từ ngoài cửa nối đuôi nhau mà vào, lại có bao nhiêu bá thiếp như hoa tuyết bay về tay vị vương gia khí vũ hiên ngang kia.

Ngay phía sau, cách một tầng giấy cửa sổ hơi mỏng, nghe được nam nhân trong phòng ngủ hứa hẹn nghiêm túc mà kiên định “Tử Hi, nếu ta phụ ngươi, sau này sẽ bị ngũ lôi oanh đấm.”

Tiếp theo là tiếng thở dốc khiến người ta mặt đỏ tim đập, Ngụy vương Tắc Minh sấm rền gió cuốn trên trốn quan trường yêu người hầu bên mình, nam nhân ôn nhu tên gọi Viên Tử Hi kia.

Tang Mạch bồng cong khóe miệng, ánh mắt mê ly “Tử Hi cũng yêu hần.”

Rất yêu, rất yêu.

“Vậy còn ngươi?” Không Hoa ngồi ở mép giường nghiêng tới gần dùng ống tay áo lau đi mồ hôi hột trên trán hần.

Tang Mạch lại hướng về phía ánh sáng nển yếu ớt, nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc của hần, cười lên không tiếng động.

Cuộc đời ba mươi năm ngắn ngủi không thể gọi là gặp ghèn những cũng không hề toàn vẹn. Sinh ra trong một nhà quan lại cũng không hiển hách, phụ thân hai mươi năm gian khổ học tập lại ở tại quan trường hao tâm tổn trí mười năm, kết quả bất quá chỉ là một tiêu lại (QT: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến) hèn mọn. Mẫu thân sinh hạ muội muội xong thì nhắm mắt xuôi tay, mẹ kế xinh đẹp lại có cái miệng cay độc cùng một trái tim lạnh lùng bạc bẽo. Lúc huynh đệ cùng cha khác mẹ ra đời thì hần mới bảy tuổi, phụ thân đưa hần tới trước một cánh cửa màu hồng cao cao, vẻ tươi cười dối trá mà cứng ngắc “Mạch Nhi, tiền đồ của Tang gia chúng ta phải dựa vào con đấy.” Hần ngây thơ gật đầu, từ đáy lòng nổi lên chút sợ hãi.

Đại môn sắc sỡ sơn son theo đó mở ra, thiếu niên bên trong có một đôi đồng tử đen như mực, sắc mặt tối tăm tái nhợt. Hần thấy cậu ta ăn mặc y sam hắc sắc, tóc đen dài tán loạn trên đầu vai, trong tay lại cầm một thanh

chủ thủ, hàn quang bắn ra bốn phía. Cậu rất tịch mịch, cũng giống như mình. Hai người tịch mịch ở cùng một chỗ có phải có thể tiêu giảm đi một chút cô đơn của đôi bên hay không? Lại không ngờ rằng, cuộc sống sau này, tịch mịch mới là ẩn ký làm bạn với hăn suốt đời, từ đầu tới cuối.

Không Hoa lấy từ gói đầu ra một hộp nhỏ chứa dược cao, Tang Mạch ngoan ngoãn vươn tay để hăn tùy ý thoa thuốc cho mình “Kỳ thực người cũng không tệ.”

Không Hoa cười theo hăn, dưới ánh sáng nến, nhu tình tới mức như tình nhân tốt nhất trên đời “Thật sao?”

“Thật.” Tang Mạch nghiêm túc gật đầu, cắn chặt răng cố chịu đựng qua một trận đau nhức, nói bổ sung “Lúc đóng kịch.”

Bất luận đóng kịch hay không, những ngày đó quả thực là khoảng thời gian khó quên nhất trong đời. Tứ hoàng tử Tắc quân, cái nhi tử mang điếm xấu khắc chết mẹ đẻ đó, Linh Đế vút hăn vào một góc ở hậu cung, trong cung thất nhiều năm không tu sửa chỉ có mình cũng vài thái giám già bầu bạn hăn. Cơm nước dâng lên luôn là nguội lạnh, mùa đông thì sẽ thường xuyên có người quên mang chậu than tới, nhàn rồi thì viết vài bức tự treo ở cao cao, không phải vì phong nhã, mà là muốn chắp vá cho giấy rách nát trên cửa sổ. Không có phụ mẫu, không có huynh đệ, không có bạn bè, cung thất xung quanh vắng vẻ chỉ có ta và người. Lúc lạnh thì, hai người chen chúc trong một cái chăn gấu dựa vào đối phương; lúc đói thì, một cái bánh màn thầu chia làm đôi, cả hai nhìn mà cứ thèm phần của đối phương; chúng ta là nhất thể sống nương tựa vào nhau, không cách nào để dàng tha thứ nếu đối phương phải chịu thương tổn dù là nhỏ xíu. Ta vì người mà chịu đựng bốn mươi thước của thái phó, người vì ta mà dè nhị hoàng tử Tắc Minh xuống đất ra sức đánh. Bị thương, chúng ta bôi thuốc cho nhau. Không thể nói là quân thần, không thể nói là chủ tớ, đến phụ mẫu cũng chưa từng cho chúng ta sự yêu thương như chúng ta nhận được từ trên người đối phương. Mười năm sau, người đầy mười tám tuổi, Linh Đế lại

nhớ ra còn có người, đem người sắc phong làm Tấn vương, phủ đệ bố trí tại bắc hoàng thành.

“Đáng tiếc, đồng hoạn nạn lại không thể chung phú quý.” Dược cao thoa trên người lạnh lạnh trung hòa đi một chút thống khổ, Tang Mạch thở thật dài “Mấy năm đó, người đều là đóng kịch.”

Tứ hoàng tử đã tâm hùng hực từ trước đến nay đều không cam lòng bị huynh đệ giẫm đạp dưới chân như vậy. Vô phương, trên đời này người duy nhất có thể cho ta dựa vào chỉ có người, người muốn thiên hạ, vậy ta đây đi lấy, giết người thì sao, lừa dối thì sao, ta đối với người một lòng một dạ.

“Sau đó, ta vào Ngụy vương phủ. Thái tử đã chết, Ngụy vương là địch thủ lớn nhất của người.” Khẩu khí của Tang Mạch trước sau vẫn bình thản, chỉ có mồ hôi không ngừng chảy xuống để lộ ra đau đớn hằn đang phải chịu đựng “Tiếp đó gặp được Tử Hi.” Ánh mắt theo thói quen nhìn về phía bình phong bên kia, chỉ là hôm nay, chỗ đó trống trải.

Một đời tội nghiệt tày trời, sống không nên được người khác xót thương. Người có thể đối đãi ôn nhu với hần, rất ít không nhiều, Tử Hi là người thứ hai. Lúc mới tới Ngụy vương phủ, nhân sinh địa không quen, là Tử Hi dẫn dắt hần hòa nhập với mọi người. Trước nay lần đầu tiên cùng người khác ngồi quanh bàn uống trà nói chuyện phiếm, bối rối tới mức không biết tay chân để vào đâu. Tử Hi giải vây cho hần, một tay nắm cả vai hần, giống như huynh trưởng. Ngoại trừ Tấn vương Tắc Quân, lần đầu tiên cùng người ngoài nói nhiều như vậy, lặp đi lặp lại, chính mình cũng không biết muốn nói gì, Tử Hi cầm chén trà nóng hổi trong tay mỉm cười lắng nghe, khuôn mặt đằng sau lớp hơi nước, biểu tình nhu hòa như Bồ tát ngồi trên đài sen trong miếu đường. Nếu nói Tấn vương Tắc quân xua tan sự cô đơn cho hần, vậy thì Tử Hi chính là người dẫn hần đi vào nhân thế. Y giáo dục hần, quan tâm tới hần, an ủi hần, giống như phụ thân, giống như huynh trưởng, giống như thầy. Đây là những thứ trước giờ hần không có được. Có lúc thậm chí còn có ý nghĩ kỳ lạ, lúc đạt được thiên hạ rồi, nhất định phải vì

y làm chút gì đó, tương lai cùng y một nhà, vĩnh viễn cùng nhau tán gẫu nói giỡn. Thực sự là vọng tưởng a.

Ở hậu cung từng gặp qua nhiều người có gương mặt hiểm ác đáng sợ cùng dụng tâm xấu xa, Tử Hi như vậy, thực sự không muốn thấy y bi thương.

Lẽ nào không thể chọn một đối tượng khác?

Người nói, ‘nhị ca ta luyện tiếc hẳn’. Người nói, ‘ta chỉ là muốn trì hoãn bước tiến của nhị ca’. Người nói ‘Tang Mạch, ta đang chờ người trở về’.

Tiếng cười đau thương quanh quẩn trong căn phòng, Tang Mạch nhìn nóc nhà đen kịt, cười đến ướt cả hai mắt “Ta nói với hẳn, nếu ta lừa dối hẳn, sau này sẽ bị thiên đao vạn quả. Hẳn cười đến vui vẻ như vậy. Ha... Lúc hẳn đi khỏi, ta liền đem bình thuốc đặt dưới giường hẳn.”

Hẳn đau đến mức nhú chặt hai hàng lông mày, không thể mở miệng nữa. Không Hoa cúi người kéo hẳn vào lòng “Nhị ca ta hy sinh hẳn?”

Tang Mạch gian nan gạt đầu, cắn một cái vào bờ vai Không Hoa.

Tử Hi bị đẩy vào thiên lao, nhị hoàng tử Tắc Minh không còn nhắc tới nữa. Cái câu hứa hẹn nghe được dưới cửa sổ kia hư ảo tới mức hình như là chỉ là tưởng tượng. Trong Tấn vương phủ có tin tức truyền tới, không ai nói lúc nào y sẽ đón hẳn về, cũng không có ai nói tiếp theo hẳn phải làm gì. Hình như, bị vứt bỏ.

Tiếp sau, Tử Hi bị vu oan giá họa trở nên tuyệt vọng, đem hết thảy mọi việc ôm vào người. Hẳn nói, hẳn muốn giúp đỡ chủ quân. Ngụy vương ở trước tâm cung Linh Đế quỳ tròn ba ngày ba đêm, nói rằng, Tử Hi là người ngoài phái tới hãm hại mình.

Chuyện về sau trở nên rõ ràng rành mạch, Tử Hi bị cực hình, phơi thây trên cửa thành một tháng. Tử Hi như Bồ tát a, lại rơi vào kết cục như vậy. Ngụy vương mỗi ngày đều qua lại cửa thành, từ đó gục ngã hoàn toàn không gượng dậy nổi, Linh Đế không hề tín nhiệm hẳn. Hẳn không không cho phép kẻ nào đề cập tới Tử Hi, hẳn đem chỗ ở của Tử Hi sửa sang thay đổi hoàn toàn, hẳn trở nên thô bạo mà tàn nhẫn, đem mỗi người phạm phải lỗi nhỏ hoặc căn bản chẳng có lỗi gì cột vào thân cây, dùng cánh cung đứt dây hung hăng quật. Không biết đã chịu phải bao nhiêu nghiêm hình, cũng không biết bao lần vết thương kết vảy rồi lại rách ra. Chỉ nhớ rõ, một hôm nào đó, lúc hai tay lại bị treo ở trên cây bị quật tới mức thương tích đầy mình, một trận huyên náo xôn xao, Ngụy vương phủ bị tịch biên. Giây dựa mở ra con mắt mờ mịt, cái người một thân hắc y đứng trên đại đường kia hẳn cũng sắp nhận không ra, nhưng y vẫn ôn nhu bồi thuốc cho hẳn, ôm hẳn vào lòng, cười đến nhu tình mật ý “Nuôi quân ngàn ngày, dùng tại nhất thời, Tang Mạch, người quả nhiên không phụ lòng ta.”

“Nếu như, ta không hoàn thành nhiệm vụ thì sao?”

“Tang Mạch, người không hoàn thành nhiệm vụ, sao có thể trở về nhỉ?”

Một khắc đó, tim lạnh tới tột đỉnh. Cái gọi là một lòng một dạ, sống chết có nhau chỉ toàn là ta đờn phương tình nguyện. Sở Tắc Quân, Tang Mạch bất quá là một binh khí thuận tiện nhất trong tay người, chỉ đâu đánh đó, lệ bất hư phát*.

Hồi lâu sau, quỳ gối trên Minh điện, tận mắt nhìn thấy mình bị lóc thịt lộ ra xương cốt buồn thiu, thiên đao vạn quả, đau đến chết đi sống lại. Trong lúc hoảng hốt tựa như thấy Tử Hi đứng trước mặt mình, chính là nụ cười giống Bồ tát như vậy, lại hồi tưởng câu nói vui đùa năm xưa “Tử Hi, nếu ta lừa người, sau này ắt bị thiên đao vạn quả!” Hóa ra, hổ thẹn mới là lưỡi đao sắc bén nhất.

“Nhị ca của người vẫn không đầu thai chuyển thế, hẳn đầy ngập oán hận, thế nhưng lại không biết là oán hận ai. Hình dạng hiện tại của hẳn... ha hả, nghèo túng tới mức nhận không ra. Ta đáp ứng hẳn, trả Tử Hi lại cho hẳn. Không ngờ nhanh như vậy, ngũ lô oanh đỉnh, lời hứa của hẳn năm đó rốt cuộc thực hiện rồi.” Trên mặt Diễm quý hiện lên một nụ cười quý dị “Hừ, Tử Hi mới hẳn là người nên hận hẳn nhất...”

Môi bị che lại, đầu lưỡi mềm mại chuyển tới một ngụm nước trong, dọc theo cổ họng đi xuống, băng băng lương lương. Đau đớn toàn thân lập tức lui, thân thể cứng đờ dần trầm tĩnh lại, tê tê đại đại, khờng rõ là vì thống khổ tiêu giảm hay bởi vì cái lưỡi lưu lại ở trong miệng mặc ý lưu luyến. Ý thức trở nên mông lung, vết rạn trong tim vì chuyện cũ dường như tìm được chỗ dựa, rất muốn rất muốn, được tiếp tục như vậy.

Diễm quý bên dưới vẫn còn kinh ngạc mở lớn mắt, Không Hoa luyến tiếc hôn vào bên khóe miệng hẳn “Ồn chưa?”

“Ừm.”

“Hôm thêm một cái nữa.”

Một mạch từ khóe miệng hôn lên má, lại tới vành tai, Diễm quý vốn mãi cảm không nhận được phát sinh một âm mũi thỏa mãn. Không Hoa ôm lấy hẳn ôn nhu vuốt ve, khẩu khí thân mật như lời nỉ non giữa tình nhân “Như vậy, Hình Thiên đâu? Bị ai cầm đi?”

“Trong thân thể Nam Phong, có bản lĩnh thì người đi mà giết hẳn.” Lựa kiêu xuân sắc trong nháy mắt tiêu tán, trong đôi mắt Tang Mạch một mảnh xám lạnh tĩnh “Người vẫn đóng kịch y như trước.”

“Người nghĩ ta sẽ không sao?” Vỡ kịch đã bị vạch trần, Không Hoa buông hẳn ra, một lần nữa ngồi trở lại bên giường. Lúc này Diễm quý trông như một con nhím xù lông.

“Người bỏ được sao?” Tang Mạch nâng người dậy, khiêu khích mà theo dõi gương mặt hắn “Hắn là Tắc Hân của ngươi, vì hắn, vì Tắc Hân mà đến thiên hạ cũng không cần.”

Hắc y nam nhân không nói gì nữa, xoay người rời khỏi phòng. Tang Mạch dựa vào giường cất tiếng cười lớn “Người phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ hắn!”

Sở Tắc Quân, nếu nói Tử Hi là giọt máu đầu tiên thấm ra từ trong tim ta, người chính là thanh đao nhọn cắm sâu vào trái tim đó, hết thủy đau đớn đều là do người gây ra.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Làm sao bây giờ? Ta tìm không được chàng.” Trong gió mang theo tiếng tiêu, nức nức nở nở, như khóc như tố. Nữ tử trang dung tinh xảo khóc đỏ một đôi mắt hoa đào “Ba trăm năm rồi, ta tìm từng chỗ một, vẫn không thấy chàng. Có phải chàng không cần ta nữa không?”

Tang Mạch kéo nàng vào lòng, nhẹ vỗ về lưng nàng “Không có chuyện đó đâu. Các người chỉ là còn chưa chạm mặt nhau mà thôi.”

“Vậ sao?” Trang Phi ngẩng đầu lên ngóng chờ “Tam lang đang đợi ta?”

“Đúng vậy, hắn đang đợi người. Ngày trước hắn thích người như vậy kia mà.” Tang Mạch buồn cười, lau nước mắt cho nàng, giống như đang dỗ dành nữ hài nhỏ tuổi. Thực sự là, bình thường hi hã làm ra vẻ tỷ tỷ, kết quả là ai chiếu cố ai đây?

Ba trăm năm qua, không biết đã nghe nữ nhân này lái nhải bao nhiêu lần, có một số có thể nói ngược lại “Năm ấy, người mười sáu tuổi, cùng muội muội và mẫu thân đi dâng hương, ở thiên phòng của Quốc An tự gặp phải hấn cải trang đi tuần. Người làm rớt một cái vòng vàng, hấn nhặt lên giúp người, người lần đầu tiên phát hiện hóa ra cây trúc trong Quốc An tự dáng vẻ cũng rất đẹp.”

“Ha ha ha ha...” Nữ tử trong ngực nín khóc mỉm cười, thùy hạ con mắt, căn môi thấp giọng bổ sung “Chàng còn khen váy của ta đẹp, cái váy đó rõ ràng mặc cũ cả ra rồi, ta còn quần lấy mẫu thân đòi cái mới.”

“Đúng đúng đúng, kỳ thực hẳn khen là người, cũng không phải cái váy.”

Tang Mạch một câu nói toạc ra hạnh phúc của nàng, Trang Phi có hơi đỏ mặt, xoay người bay lên trên mái nhà cao cao, bao quát ngọn đèn vạn nhà dưới chân “Nghe nói phải vào cung, ta còn không vui ý. Kết quả... lúc vén khăn hồng lên, lại là chàng. Hừ chết người ta, lúc trước cũng không nói rõ ràng, ta tưởng chàng chỉ là một thư sinh, không ngờ tới lại có thân phận như thế. Có điều chàng thực sự không giống hoàng đế mà, ta cũng không muốn để chàng làm hoàng đế, bận cả ngày cả đêm, đến bữa cơm cũng không quan tâm. Làm phu thê bình thường, cùng nhau ăn cơm, không có việc gì thì bàn chút về chuyện con cái, ngắm về tương lai, vậy là tốt rồi. Người nói có đúng không?”

Tang Mạch còn chưa mở miệng, nàng đã tự trả lời “Tam lang nói, muốn ở ngoài cung làm một tiểu trạch cho ta, có hai ba gian phòng, một tiểu viện, sát vách còn có hàng xóm. Hai người chúng ta ở đó, mùa đông ngắm tuyết, mùa hè ngắm sao, mùa xuân trồng vài cây hoa, mùa thu thì ra ngoài phơi nắng đếm lá rơi. Thật tốt. Aii, chàng là vua một nước để làm gì, việc này chỉ có thể nói nói vậy mà thôi.”

“Chàng cũng cho ta nhiều thứ như vậy, y phục không phải mặc cũ, mà là xếp đồng trong tủ đến cũ đi. Đồ trang sức cũng vậy, lúc trước bảo bối chỉ có một cái vòng vàng, sau đó a, vòng tay nhiều tới mức toàn bộ hai cánh tay cũng đeo không hết. Nhẫn, khuyên tai, trâm cài... vàng, bạc, mã não, từng thứ từng thứ đưa tới, cũng không phải là ăn vào bụng được, dùng đâu cho hết.”

“Sinh nhật ta, chàng còn viết một ca khúc cho ta, tập luyện ca vũ, thực náo nhiệt...”

Nàng không ngừng tự lẩm bẩm, nghệ thường vũ y trên ca thai (sân khấu) trong thủy tạ, lúc bắt đầu ngày hội ở ngoài cung có bắn pháo hoa, đêm lạnh cộng âm (cùng uống) một hồ rượu mai tử... Tam lang của nàng

yêu nàng, nàng cũng yêu tam lang của nàng. Ba trăm năm trước chiêm điệp tình thâm* khiến nàng hết lần này tới lần khác quanh quẩn khắp nhân gian đau khổ tìm kiếm không có mục đích.

Nàng vì nhớ lại chuyện cũ mà nở một nụ cười tươi sáng đủ khiến bầu trời đầy sao buồn bã thất sắc, Tang Mịch đứng cạnh nàng, lặng lẽ không nói.

Tình thần ngẩn ngơ mà về nhà, còn chưa vào cửa đã có thể nghe được tiếng cười nói bên trong. Không Hoa đứng ở trước bàn đề bút vẽ tranh, Nam Phong ở bên cạnh hẩn, vừa mài mực vừa thò đầu xem. Hai người nói chuyện cứ người một lời ta một tiếng, việc vặt trong thư quán Nam Phong làm việc, chuyện Không Hoa nghe được thấy được ven đường, lan man vô tận. Thu qua đông tới, trên cây cổ thụ trong viện lá vàng không ngừng rơi xuống, làm nổi bật mùi mực yếu ớt trong phòng.

Tang Mịch dựa ở trước cửa sổ, thấy bồn thủy tiên trên án thư, nhớ ra Không Hoa cùng Nam Phong mua về từ trên phố, đến cành lá còn chẳng nảy nở, uổng phí, đáng vẻ như củ tỏi.

Lúc hẩn cầm bút luôn luôn cầm rất cao, cổ tay phất nhẹ, tư thái thanh thản. Vì vậy đầu bút lông lướt qua cũng thoải mái tự nhiên hơn người khác, dưới ngòi bút muôn hình vạn trạng. Hiện nay hẩn đang vẽ là một cảnh mai già, cành nhánh uốn quanh, đóa hoa tỉ mỉ đan xen. Cố tình đếm một chút, vừa vẽ tám mươi một đóa, chính là một cửu cửu tiêu hàn đồ**. Lúc này Đông chí đang tới, quả là đúng lúc.

Tấn vương điện hạ chính là sẵn sóc chu đáo lại khiến người khác vui, vô ái vô dục như thế.

Người trong phòng trong lúc đàm tiếu nghiêng đầu nhìn sang, vì vậy bút trong tay liền ngừng “Tang huynh đã về.”

Tang Mạch không có dự định vào cửa, cách cửa sổ nói lời xã giao với hẳn “Đúng vậy, sợ một khi không lưu ý người sẽ ăn mất Nam Phong nhà chúng ta.”

Người bên kia cong lên khoe miệng trông như hồ ly, một đôi nhãn đồng màu mực sáng tới lóa mắt.

Đông chí hàng năm, ngày này phải kính thiên tế tổ quỳ lạy phụ mẫu. Nhìn ra ngoài ô xa xa thành đông có một mảnh khói lửa, ngoài ba dặm cũng có thể ngửi được mùi giấy tích bạc***. Đám cô hồn dã quỷ từng gặp trong chợ quỷ ăn mặc bộ đồ mới chỉnh tề đi ra từ chỗ sâu trong sương mù, dầu mỡ bên mép bóng nhẫy lóa sáng, túi tiền trong tay áo nặng trĩu, còn leng keng rung động. Bởi vì nhớ thương con cháu người nhà nên vứt bỏ cơ hội tái thế làm người, phiêu bạt khắp thiên hạ, ngày này, rốt cuộc có thể hảo hảo hưởng phúc, cho dù chính mình cũng không nhớ rõ người ở trước tấm bia đá là con cháu hiếu thuận đời thứ mấy rồi.

Tang Mạch đứng rất xa, người đi qua qua đi lại bên cạnh. Phàm nhân mang theo vợ con cùng hộp thức ăn, quỷ hồn nghênh ngang nước bọt chảy tí tách.

“Sao người không đi hưởng thụ đồ cúng?” Không Hoa đi ra từ chỗ nào đó, quần áo đen tinh khiết có ánh sáng nhạt lóa ra, là bạc vụn trên giấy tích bạc.

Tang Mạch phủi hộ khói bụi trên đầu vai hẳn, đáp theo sự thực “Ta một là chưa lấy vợ, hai là không có con cháu, còn ai nhớ tới đây?”

“Vậy huynh đệ đâu? Dù gì thì cũng phải có cháu trai cháu gái chứ?” Hẳn nhớ rõ người này còn có đệ muội mà.

Tang Mạch cười cười, lực đạo trong tay càng mạnh thêm “Tam đệ ta so với ta có tiền đồ hơn, thi đạt được một công danh, đáng tiếc hẳn không nhận ta.”

Kỳ thực cũng không thể nói là thương tâm hay không thương tâm, lúc bảy tuổi hẳn tiến cung thì tam đệ bất quá mới chỉ là một hài nhi khóc oa oa, mẹ kế đề phòng hẳn ‘dụng tâm hiểm ác’, chưa từng để hẳn bế một lần, còn nói tới tình huynh đệ gì? Cũng từng gặp qua một lần bên cạnh cửa tử lâu, y đang cùng một đám đồng môn đàm văn luận đạo, khuôn mặt cử chỉ cực kỳ giống phụ thân, liếc mắt là biết huynh đệ của mình không sai. Y mới bảy tuổi, tâm cao khí ngạo, chí hướng rộng lớn, tràn đầy vẻ mặt là huyền tướng non nớt muốn cách tân trừ tặc, khiến mình ngồi trong góc bất giác già nua. Hai năm sau, y thi đậu tiến sĩ, làm rạng rỡ tổ tông, ngày ngày lên triều đều có thể thấy phụ thân mặt mày hồng hào. Tam đệ theo một đám người mới trên quan trường tới trước mặt mình, chấp tay thi lễ, cung kính cúi đầu, gọi hẳn ‘Tang đại nhân’, trên mặt pha lẫn khinh bỉ, căm ghét cùng sợ hãi. Bản thân cũng có thể đoán được y đang suy nghĩ cái gì, không có công danh, không có công trạng thậm chí quan hàm cũng thấp, nhưng tay cầm quyền hành kinh thiên, nắm trong tay sinh tử của đủ loại quan lại, là một con chó dượng nanh múa vuốt của Tấn vương phủ. Lời đồn trong triều sợ rằng đã truyền hết tới tai y: vị Tang đại nhân kia, đâu phải là họ Tang (桑)? Rõ ràng là tang tóc (喪) thì có! Chỉ cần hẳn bước tới cửa nhà người, không phải tang đức (nguy hại) thì cũng là tang mệnh (chết). Yêu nghiệt xuất hết, đất nước tương vong a. Tam đệ hẳn một thân chính khí, phẩm tính cao thượng có thể nào cam nguyện có một ca ca như vậy? Quả nhiên, từ đó về sau trong tấu chương kết tội mình nhiều lần đều có tên y, mỗi lần đều là nét chữ cứng cáp kim câu thiết hoa, hận không thể đâm thẳng vào tim.

Bên tai truyền đến tiếng khóc trầm trầm thống khổ của nữ nhân, trên đường nhỏ có nam nữ mặc đồ tang bạch sắc tộp năm tộp ba đi tới, có cờ chiêu linh, có rải tiền giấy dọc theo đường đi. Nữ nhân trẻ tuổi đi đầu bê một linh vị khóc tới thương tâm gần chết, phải dựa vào người khác đỡ nòng đi.

Nghe được những tiếng khuyên giải an ủi gián đoạn của mọi người “Đừng thương tâm nữa, nhớ tới hài tử trong bụng.” Nữ nhân vẫn chỉ khóc,

tiếng khóc ai oán tới mức như khói xanh méo mó tiêu tán trong không trung.

Tang Mạch biết nàng là ai, ba tháng trước thấy nàng một thân y phục đỏ rực xuất giá, không ngờ tới, hỉ phục còn chưa cũ, đã thay một thân tang phục.

“Ấu niên tang phụ, thanh niên tang phu, hài tử trong bụng nàng cũng không giữ được lâu.” Không Hoa theo đường nhìn của Tang Mạch, lãnh khốc nói ra khổ cực cả đời của nàng.

Tang Mạch không để ý, từ trong tay áo lấy ra một cái kim tủa***** cỡ hạt đậu, trống rỗng ở giữa, tựa hồ có tiểu thiết châu, bên ngoài lấy dây hồng thắt lại, cầm trong tay ‘đỉnh đỉnh’ rung động.

Không Hoa liếc mắt nhận ra vật ấy: ‘Oán linh’ (chuông oán). Oan hồn ngày đêm khóc hận ngưng tiếng tụ lại thành hình là Oán linh, oán niệm càng sâu thì tiếng chuông càng thêm thanh thúy, chạy thẳng vài dặm, quý chúng đạo hạnh kém cõi nơi sơn dã nghe thấy thì như ma âm xuyên não, còn sợ trốn không kịp, dùng cho phục sinh trừ tà. Chỉ là nếu không có đau đớn khắc cốt ghi tâm, cũng không cách nào có được oán khí sâu như vậy, không biết Diễm quý lấy đâu ra vật này.

“Lấy ở chỗ nhị ca người.” Tang Mạch như thể hiểu rõ nghi vấn của hắn, thẳng thắn nói ra sự thật “Nhân ảnh của ta cũng không phải là làm không công.”

Dứt lời, bay nhẹ qua bên người nữ nhân kia, lúc trở về thì trong tay đã không còn thấy Oán linh lúc trước nữa.

Không Hoa thêm hăng hái nhìn đội ngũ đưa tang càng lúc đi càng xa “Người còn có bao nhiêu chuyện giấu ta?”

Tang Mạch lắc lắc tay áo, phi thân rời đi “Không liên quan tới người.”

Nửa đêm, bốn bề vắng lặng, lặng lẽ ở một góc sau viện nổi lên ngọn lửa nhỏ, đem giấy tích bạc rách nát ban ngày người qua đường lưu lại ven đường cẩn thận gấp thành hình nguyên bảo, sau đó đốt từng cái một, vụn bạc bay trong không trung lay lay lắt lắt rơi xuống đầu vai, cũng lười phải đi, mang theo mùi khói kỳ thực cũng rất dễ chịu.

Nếu không ai nhớ, vậy thì tự nhớ, không ai tế tự cúng bái cũng không sao, tự mình đốt cho mình cũng vậy, chẳng qua là bắt chước kiểu dáng, kém một chút xíu cũng không sao. Mấy tờ giấy mỏng rất nhanh biến thành tro tàn, quả nhiên, cũng không phải cho mình dùng, một chút nhớ mong cũng chưa từng cảm giác được, hàng năm đều là như vậy, vẫn cứ khẳng khẳng không từ bỏ ý định, thực sự là... Thở dài một tiếng, Tang Mạch vỗ vỗ tay, đứng dậy, quay đầu lại, thấy Không Hoa chẳng biết đã đứng đó từ bao giờ.

“Muốn cười thì cứ cười đi, dù sao người cũng chẳng phải người phúc hậu gì.”

Hắc y nam nhân đứng trầm mặc, một lát sau, từ cái bát trong tay múc ra hồn đờn*****, đem cái thìa đưa tới bên miệng Tang Mạch “Nam Phong làm đấy, quy củ của nhân gian, đêm Đông chí phải ăn hồn đờn, để lâu sẽ lạnh.”

Tang Mạch cảm thấy cười không nổi, dùng hết khí lực cũng không thể tiếp tục cong được khóe miệng lên, thực sự là xấu xí a.

*Kiêm điệp tình thâm: thời cổ đại có loài chim tên là kiêu điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh vào nhau thì mới cùng bay được, kiêu điệp được gọi là chim liền cánh, dùng để chỉ phu phụ tình cảm sâu nặng, ân ái vĩnh cửu.

****Cửu cửu tiêu hàn đồ:** Từ Đông chí trở đi là tiến vào ‘cửu’, dân gian có tập tục vẽ ‘cửu cửu tiêu hàn đồ’, tiêu hàn đồ là ghi chép ‘lich ngày’ khi trời âm tình sau khi tiến vào ‘cửu’, mọi người trông mong vào nó để đoán năm sau sung túc hay thiếu thốn, là một loại lịch ngày rất có đặc sắc truyền thống, đẹp. Nó tổng cộng có chín chín tám mươi một đơn vị, cho nên mới gọi là ‘cửu cửu tiêu hàn đồ’. Tính từ ngày Đông chí, cứ chín ngày là một đơn nguyên, chín cái là chín ngày, tới chín chín tám một ngày, mùa đông sẽ qua.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nghe nói hôm nay có miếu hội, từ sáng sớm Nam Phong đã ra ngoài. Ngẫm lại cũng thấy có chút bạc đãi hẳn, trên danh nghĩa là biểu huynh đệ, thế nhưng bận bịu ở ngoài chèo chống cái nhà này lại chính là Nam Phong vốn nên được chăm sóc. Khi đó hẳn còn chưa cao bằng cái bàn, đã biết rửa bát lau nhà. Lúc chạng vạng, mang một ghế đẩu nhỏ ra cửa ngòi, ôm bụng kêu đói chớp chớp mắt chờ mình về, rất ngoan rất nghe lời. Sau đó đầu của Nam Phong rốt cuộc vượt qua cái bàn, hẳn học được cách xào rau nấu cơm, còn học được cả sống tính toán chi li. Hài tử nhà người khác nhìn chăm chăm lão đầu bán đồ chơi làm bằng đường* mà chảy nước miếng, Nam Phong nhìn xuyên qua khe cửa, tặc lưỡi, tiếp tục vui đầu đọc sách, vừa lưu ý hỏa lò đang cháy thịnh vượng. Nhỏ như vậy, tâm tư đã sâu lo như một người lớn, miệng cũng ngốc, nói không ra cái gì hoa hoa thảo thảo, thảo nào không có tri kỷ bằng hữu. Ngẫu nhiên có dịp đi chơi miếu hội lại vừa lúc trong nhà không có việc gì phải bận tâm, khó trách hẳn vui tới mức hoa tay múa chân.

Cùng hẳn đi chính là Không Hoa. Hai người này ở với nhau rất tốt, lâu rồi không thấy Nam Phong cười thoải mái như thế, cũng lâu rồi chưa thấy người nọ trên mặt có biểu tình nhu hòa như vậy.

Nam Phong chạy tới nói “Biểu ca, cùng ta và Không Hoa huynh ra ngoài đi.”

Tang Mạch chinh chinh vạt áo giúp hẳn, nói “Ta sợ mệt, không đi đâu.” Ngực âm thầm mơ màng, hai người lúc niên thiếu nếu như cũng có thể ở

chung như vậy, không biết tình cảnh sẽ như thế nào?

Nam Phong có chút thất vọng “Lâu rồi không cùng biểu ca ra ngoài.”

Tang Mạch dụng tâm kín đáo nhìn về phía Không Hoa đứng một bên “Người đi cùng hãn, biểu ca rất yên tâm.” Đây là lời nói thật, tuy đã hơn ba trăm năm, long khí trên người Nam Phong trước sau vẫn không tiêu tán hết, trước giờ vẫn đưa tới chút phiền phức. Hiện tại có người đứng đầu Minh phủ ở bên làm bạn, quý quái gì cũng không dám lại gần, thật sự là một bảo tiêu tốt có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, tiết kiệm không ít công sức cho Tang Mạch.

Hai người đi rồi, Diễm quý lười nhác lại đến cái giường dưới mái hiên cong mà nằm, nhìn mây bay trên bầu trời, lấy vỏ hạch đào trong tay ném dạ nhạ ở đầu tường khiến chúng bay tứ tán, ánh mặt trời vào đông ấm áp chiếu xuống, cả người thư sướng.

Lúc Không Hoa vào cửa, thấy Diễm quý ở dưới thái dương đang ngủ say. Hiếm khi thấy hãn không dương nanh múa vuốt, gương mặt lúc ngủ không chút phòng vệ, vẻ mặt mất đi sự châm chọc cùng nụ cười nhạt, lại cũng thể hiện ra chút an bình yên tĩnh, giống như một con mèo mơ mơ màng màng thu lại móng sắc, thực sự là... khiến người ta kinh ngạc.

Đứng ở bên giường, Không Hoa nhìn xuống Tang Mạch ngủ say, nhớ tới hình dung của Trương thái y đối với hãn: là một thanh niên thanh tú đáng vẻ nhã nhặn. Đối với gương mặt tầng tầng lớp lớp họa bì trước mắt, hãn lúc trước đáng vẻ nhã nhặn tuấn tú thế nào thực tại khó có thể tưởng tượng.

Nhìn không được cúi người xuống, vươn tay xoa mặt hãn.

“Ân?” Người ngủ say đột nhiên mở mắt, tay Không Hoa lúng túng dừng giữa không trung. Có lẽ không thích ứng được ánh mặt trời vàng kim trải

khấp mặt đất, Tang Mạch nheo mắt lại, vẫn chưa lưu ý tới động tác của Không Hoa “Nam Phong đâu?”

“Gặp gỡ vài đồng học, chút nữa sẽ về.” Lặng lẽ thu hồi tay, Không Hoa nhìn gương mặt biếng nhác chưa hết buồn ngủ hồi phục về xa cách trước kia, đáng vẻ nhã nhặn tuấn tú của hãn càng khó truy tìm.

“Ta đi tìm hãn.”

Tang Mạch nghe vậy đứng dậy, tâm trạng không khỏi ảo não, ngày hôm nay nhất thời sơ ý, không để Nam Phong đeo bùa hộ thân. Nam Phong không ai trông nom quả thực chính là một khối thịt Đường Tăng sờ sờ trước mắt.

Không Hoa không kịp đứng thẳng, mái tóc dài của Tang Mạch liền chạm vào chóp mũi hãn phi dương lên “Khí tức của Hình thiên trên người người càng lúc càng nặng.” Ngữ khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Gió lạnh gào thét thổi qua, một đám mây đen che khuất ánh mặt trời, ván cửa cũ nát bị gió thổi làm cho rung động ‘cạch cạch’. Dạ nha trên đầu tường vẫn đứng không nhúc nhích như pho tượng, dùng một đôi mắt đỏ nhìn chăm chú người phía dưới, chỉ đợi chủ nhân ra lệnh một tiếng, liền cùng nhau xông lên, truy hồn trực phách.

“Ta...”

Tang Mạch bỗng nhiên dừng lại, lúc xoay người, Không Hoa đã đổi sang khuôn mặt tươi cười, đưa tới một túi giấy “Cho người này.” trong khẩu khí lại mang theo vài phần sủng nịch.

Gió ngừng, quạ bay, mặt trời ấm áp chiếu trên cao, mây vẫn thong thả trôi như trước, thoáng như tất cả vừa nãy đều chưa từng xảy ra, bầu không khí căng thẳng biến mất tăm, chỉ là đầu ngón tay chạm nhau vẫn băng lãnh, như thể nước chảy qua cầu.

Tang Mạch cúi đầu nhìn vào trong túi giấy, là một túi hạch đào, hẳn từng gom loại này trong tay, vỏ ngoài cực giòn, dùng chút sức liền có thể bóp thành bốn năm mảnh. Tiếng vang ‘rắc rắc’ dường như cũng không phải hạch đào, mà là cỡ hòng người khác.

Hoàn hồn lại, trong ánh mặt trời, Không Hoa hài lòng nằm ở trên cái giường hẳn vừa ngủ, nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực sâu không thấy đáy hơi nheo lại “Ăn đồ của ta, đừng quên thay ta làm việc.”

“Nếu có chuyện gì không hay xảy ra với hẳn, người hối hận chính là người.” Đem thứ cầm trong tay trả lại, Tang Mạch phi thân bay qua đầu tường, dạ nha đều vỗ cánh đi trốn.

Không Hoa thấy, cầm của Diễm quý vẫn là như cũ quạt cường ngẩng cao.

Từ trong tay áo lấy ra một quyển sách, là ‘Sở sử’ hôm nay mua ở đầu đường. Dưới dương quang rực rỡ lật vài tờ, trên đó nói, nịnh thần Tang Mạch tà thành tính, họa loạn triều cương, còn nói hẳn thủ đoạn tàn khốc, đầy tay máu tươi. Thần tặc tử táng tận lương tâm, người người đều có thể giết.

Lúc nửa đêm, đại môn trăm mặc hồi lâu rốt cuộc bị đẩy ra, một cái bóng cô đơn tiến vào.

“Không tìm thấy?” Ông tay áo phất nhẹ một cái, đem nển trong phòng từng cái châm lên, Không Hoa đứng trong nơi sáng như ban ngày, dù bận vẫn ung dung đọc ‘Sở sử’ của hẳn. Trên bàn bên cạnh còn đặt một túi hạch đào, có hai ba cái đã lấy ra, bóc vỏ sạch sẽ ruột đặt trên một cái đĩa nhỏ, vỏ rơi lả tả bên chân bàn.

“Hẳn là bị bắt đi.” Ông tay áo rộng kéo trên mặt đất, Tang Mạch chậm rãi vào nhà, đi tới trước mặt Không Hoa “Ta có nên đi tìm yếu nhân của người không nhỉ?” (người quan trọng)

“Đâu phải do ta làm.” Lại lật một trang sách, Không Hoa trước sau vẫn không ngừng đầu “Không vội, người có thể chậm rãi tìm.” Đến đó không nói gì thêm nữa.

Trong lúc hoảng hốt Tang Mạch sinh ra một ảo giác, đại đường đèn đuốc sáng trưng của Tấn vương phủ giống như U Minh điện của Hoàng Tuyền bị ngọn, ngọn lửa cháy hừng hực đó là hàng vạn hàng nghìn quỷ chúng trên Thập điện Diêm La.

“Ném thử không?” Không Hoa lấy một hạt hạch đào trong đĩa cho vào miệng. Dưới ánh nến, mặt Diễm quý càng thêm tái nhợt.

“Cứu hẩn.” Tang Mạch nói.

Không Hoa ngừng đầu hờ hững nhìn hẩn “Vì sao? Hẩn từ lâu đã không còn là tam ca của ta nữa.”

“Không có hẩn, sẽ không có Hình thiên.”

“Ta phải tin người thế nào đây?” Bên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, Minh chủ hắc y đầy vẻ thương hại “Lừa gạt bản vương là trọng tội, hình phạt thiên đao vạn quả người muốn chịu thêm lần nữa chăng?”

Ánh nến sắc vàng ấm áp dần dần chuyển thành u lục (xanh âm u?), minh hỏa âm u dấy lên, trong phòng khách rộng rãi mơ hồ truyền ra tiếng khóc nức nở khe khẽ, tiếng nước róc rách đến từ Vong Xuyên chảy không ngừng. Đóa hoa đỏ tươi như máu từ cái khe tối om chui ra, nhìn thấy dưới chân đều là màu hồng chói mắt, giống như Tu La huyết ngọc. Dạ nha lông đen mắt đỏ đứng ở trên vai Không Hoa, một đôi con mắt hồng sắc lạnh lùng nhìn Tang Mạch.

“Người muốn ta làm gì?”

Không Hoa tùy tiện lật quyển sách trên tay, đem tất cả những cánh hoa ở đầu gối nhẹ nhàng phủ đi. Cái cảm trước giờ vẫn hắt cao của Diễm quý rốt cuộc thấp xuống, nhìn vào trường bảo tuyết trắng đem bị ngạn hoa che lại, nhãn đồng sắc xám lại bị tóc trên trán che khuất.

“Cứu hãn.” Lại một lần nữa quỳ rạp xuống bên chân nam nhân, Tang Mạch gục đầu, thấp giọng nói.

Rốt cuộc vẫn quên, người không bao giờ còn là Sở Tắc Quân ôm ta thì thào nhẹ giọng nói “Tang Mạch, vì sao người không phải là hãn.”, lúc này người là con người thực của người, Minh chủ điện hạ vô bi vô hỷ vô ái vô dục.

“Cứu hãn, ta đáp ứng tất cả điều kiện của người.”

“A...” Không nhịn được cười khẽ thành tiếng, Diễm quý kiêu ngạo sắc bén lại quỳ rạp dưới chân mình, không hề liêu lĩnh, không hề châm chọc khiêu khích, cúi đầu ủ rũ, không cam lòng mà lại không biết phải làm sao, có thể tượng tượng tới biểu tình cố nén giận lại găng ra vẻ lạnh lùng của hãn. Không Hoa vươn tay vuốt đám tóc rối tung trên vai hãn, trong hơi thở là khí tức sát phạt không tránh được. Ngón tay vén lên sợi tóc, lộ ra gương mặt cắt không còn hột máu, có thể thấy lông mi hơi rung động cùng khoe môi gât gao mím lại.

“Tang Mạch...” Ngón tay xoa mặt trượt xuống, nâng cằm hãn lên, Không Hoa từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đậm thẳng vào con người màu xám, khẩu khí cũng xót thương, thâm tình như thể giọng điệu nỉ non vào tai tình nhân “Ta muốn thấy hình dạng ban đầu của người.”

Tấn vương phủ lại là Tấn vương phủ lúc trước, không thấy minh hỏa, không thấy tiếng nước, tấm đá xanh đen liền lại như cũ nổi lên hàn khí, ánh nền lại mờ nhạt ấm áp.

“Được, ta đáp ứng người.”

Cùng với tiếng cười phóng đãng, dạ nha lao như tên bắn vào trong bóng đêm dày đặc.

“Hắn ở cạnh Minh hồ.” Không Hoa sáng khoái nói ra chỗ của Nam Phong, đem một cái nhân hạch đào cho vào miệng Tang Mạch “Thực sự là biểu ca tốt.”

Lông mày Diễm quý nhú lại, thẳng thắn biểu hiện ra sự căm hận trong lòng hắn, thế nhưng lại không dám quá mức rõ ràng, vì vậy chỉ cố kéo căng mặt, vung tay áo, bước ra khỏi cửa phòng.

Không Hoa cầm ngón tay bị cắn lắc đầu cười khẽ: Đáng vẻ tuần tú nhã nhặn của Tang Mạch, thực sự là khó mà tưởng tượng nổi.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Minh hồ ở đông Hoàng thành, nổi danh không phải là hồ nước, mà là cây cầu ở trên hồ. Một đường cong ngọc bích dập dềnh trên mặt nước, ba khối đá trắng vây quanh cầu như lụa trắng lơ lửng trong không trung bay giữa hai bờ sông, vòm cầu nửa cung tròn cùng ảnh phản chiếu trong nước hợp lại thành một hình tròn trọn vẹn. Cảnh cầu bình an xin bình an, trên cầu như ý tìm như ý, bên cầu trường sinh nghỉ một chút, trăm năm chẳng qua chỉ là quay đầu một cái. Nếu có tình nhân, tay trong tay lên cầu ba lần, sau đó liền tình ý dài lâu, duyên định tam sinh tam thế.

(tam sinh tam thế: kiếp trước – kiếp này – kiếp sau)

Trang phi nghiêm trang nói “Đây là sự thực, Tam lang cùng ta đi qua, vậy nên ta cùng chàng tam sinh tam thế đều phải bên nhau.” Nếu nàng luôn nghiêm túc như thế, sẽ không mơ hồ tới mức ba ngày hai lần từ nóc nhà trượt xuống.

Khi đó Tang Mịch chỉ gạt đầu cho có lệ, nhớ tới có người cũng từng dắt tay nhau qua cầu như thế, kết cục bất quá cũng chỉ mờ ảo như phù vân. Cái gì mà tam sinh tam thế, nếu được ba năm cử án tề mi đã là thiên đại phúc khí rồi.

(Cử án tề mi – nâng khay ngang mào; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mào))

Lại như nữ quý hiện tại dựa trên thành cầu, ba trăm năm qua không biết đã thấy ả ở quanh quẩn trên cầu bao nhiêu lần, nhưng trước sau vẫn không gặp người có thể nắm tay ả bên nhau một đời tới đầu bạc.

Minh hồ ban đêm mất đi vẻ trong veo của ban ngày, trở nên u ám quý dị, giống như cái miệng mở lớn của dị thú, cây cối cỏ dại bên bờ chỉ có thể nhìn ra những đường nét lơ mờ, cây cầu đá trắng chính là hàm răng của nó.

Gần đó có một tia sáng xanh đậm đến từ nữ tử trên cầu, Tang Mịch dừng lại ở đầu cầu, thấy ả mặc một thân y phục thảm lục, mi mục cũng dùng màu xanh đậm để vẽ nên, tóc dài ướt sũng tết lại kéo dài tới trước ngực, ngọn tóc cũng mang màu xanh lục, làm cho người ta nhớ tới thủy thảo mọc thành khóm dưới đáy hồ, nhìn như ưu mỹ mềm mại, nhưng tùy lúc tùy chỗ sẽ quẩn lên mắt cá chân của người, đem người kéo vào vực sâu tăm tối.

“Ta là Liễu Loạn.” Nữ quý nói với Tang Mịch. ả giơ tay lên vỗ, tiếng vỗ tay thanh thúy ở trong ban đêm không có tiếng động trở nên có vẻ đột ngột mà vang dội. Đợi hai tay tách ra, dư âm vẫn còn chưa tán đi, phiêu dang trên mặt hồ. Sau đó, dường như có ai lớn mật đánh thức dị thú ngủ say dưới đáy hồ, trên mặt nước bằng phẳng như gương nhận nhạo lên tầng tầng sóng gợn, bọt nước ‘ùng ục’ nổi lên. Tang Mịch nhìn theo ánh mắt ả, nữ quý cười hướng mặt nước vươn tay một cái, chuỗi ngọc nhiều vòng trên cổ tay phát sáng rực rỡ, làm cho khuôn mặt thảm lục của ả càng thêm yêu dị.

Đầu tiên là đế miện trước thấp sau cao có dải ngọc che trước mắt cùng tơ lụa buộc sau tai, tiếp đó là long bào giả hoàng có hình rồng trước ngực, đai lưng thất sắc, tấm thẻ ngà voi... Nam tử mặc trang phục đế vương bị thủy thảo mềm dẻo lôi cuốn đập sóng mà tới, nhu thuận đứng bên Liễu Loạn, trên gương mặt quen thuộc là biểu tình chờ đợi. Đây là Nam Phong hay là Tắc Hân? Trong nháy mắt đó, Diễm quý quen với sóng gió tim bỗng loạn nhịp.

“Rốt cuộc đã cho ta tìm được cơ hội.” Liễu Loạn cười duyên tiến sát vào lòng Nam Phong, thân mật dựa vào vai hắn “Tuy rằng long khí đã không còn nhiều lắm, thế nhưng chân long thiên tử vẫn là khác biệt, tất cả những thứ trên người hắn ngang với ngàn năm tu hành của ta.”

“Người bảo vệ hắn ba trăm năm, ta cũng đợi ba trăm năm. Rõ ràng người đề phòng rất cẩn thận, thực sự là không dễ dàng nha, Tang đại nhân.” Ba chữ ‘Tang đại nhân’ là cấm kỵ của Diễm quý, thấy mặt Tang Mạch căng thẳng, nữ quý càng có vẻ đặc ý “Sau khi người kia tới, người để cho hai người bọn họ cả ngày ở cùng một chỗ, ta ngay cả tới gần cũng không thể. Không ngờ, hôm nay lại cho ta như nguyện. Ha ha ha ha ha...”

Á giờ tay vuốt ve ngực Nam Phong vô cùng thân thiết, móng tay nhọn lưu luyến nơi trái tim “Chỉ cần ăn tim của hắn, long khí liền là của ta.”

Người bị phong bế tâm thần chỉ có thể đứng chết lặng, để mặc đầu lưỡi nữ quý liếm qua cổ mình. Liễu Loạn liếc mắt, khiêu khích tung một mị nhãn, trong giọng nói nũng nịu ẩn chứa sát khí “Tang đại nhân, loại sự tình này người đã làm một lần, so với ta thành thực hơn, người nói ta nên hạ thủ từ chỗ nào thì ổn?”

“Từ trái tim.” Chuyện cũ không muốn nhớ lại bị đề cập tới, Tang Mạch cũng không nổi giận, đưa tay tới trước ngực làm mẫu “Muốn hạ thủ phải nhanh, không thì vệt nấu chín rồi còn bay.” Quý quái yêu nghiệt trong thành hắn luôn hiểu rõ, Liễu Loạn trước mắt cũng không phải là đối thủ của hắn. Muốn tiến tới mở miệng châm chọc vài câu, nhưng trong giây lát phát hiện dưới chân nặng nề, hóa ra mắt cá chân đã bị thủy thảo quấn lấy. Tang Mạch trong lòng cả kinh, nhớ ra huyền thuật sở trường của thủy quý.

“Chuyện của người ta đều biết đó, Tang đại nhân.” Tiếng cười bén nhọn từ từ bay xa, khuôn mặt tươi cười của Liễu Loạn càng lúc càng mơ hồ.

Trước mắt cảnh tượng nước gợn nhộn nhạo lên, khung cảnh xung quanh không còn là Minh hồ, mà là một gian phòng âm u nhỏ hẹp, nam nhân đối diện mặt đầy máu không rõ hình dạng, một đôi mắt tròn xoe mở lớn lại sáng tới chói mắt, hăn đang lớn tiếng quát, cái cổ rướn ra như thể đem cổ họng xé rách “Tang Mạch! Người táng tận lương tâm! Tang Mạch! Người sẽ không được chết tử tế!”

Tang Mạch nhớ ra hăn là ai, Kinh Triệu Doãn Chu đại nhân, thanh thiên tái thế ngay thẳng, đại hiền lương, đại trung thần, một tấm lòng trung thành nhật nguyệt chứng giám nhưng cũng quá ngang ngạnh. Tấm lòng trung của hăn là hướng tới lão hoàng đế đã mặt trời khuất núi, không chịu đi theo Sở Tắc Quân thanh danh nhật thịnh.

Tấn vương nói “Nếu không thể cho ta dùng, vậy hăn chẳng có tác dụng gì cả.”

Đưa ra một tội danh ăn hối lộ trái pháp luật, giam cầm ngay trong đại lao kinh thành mà hăn từng một tay chưởng quản, đến ngục tốt cũng là thủ hạ do chính hăn đề bạt. Kỳ thực chỉ cần gặt đầu một cái thì liền vô sự, hăn như trước lại làm Chu thanh thiên vạn dân ca tụng, quan chức Đại Lý tự đều cho hăn giữ lại. Ba lần tiên hình (hình phạt quật roi) qua đi, bị bẻ gãy hai tay hai chân nhưng hăn vẫn quật cường tới mức chừa từng có một lần cúi thấp đầu nửa phân, quanh thân da tróc thịt bong, không thấy một tấc lành lặn. Vết thương bị nhúng vào nước muối, không thấy hăn có nửa điểm dao động, còn tay mình thì lại run rẩy. Tới lúc chết, cổ hăn vẫn thẳng, hai mắt trợn tròn, dùng mọi cách cũng không thấy hiệu quả. Vì vậy phải dùng chủ thủ đâm vào chính cánh tay mình, một lần, hai lần, ba lần... mãi đến khi máu tươi chảy tí tách xuống đầy mặt hăn. Có lẽ là nếm tới máu tươi của thần tử, hăn rốt cuộc nhắm lại hai mắt.

Trên cánh tay thành linh một trận đau đớn, dường như ôn lại tình cảnh năm đó tự mình hại mình, rõ ràng không thấy binh khí, trên cánh tay lại tách ra ba vết máu.

“Người kia cũng sắp tới rồi, ta không dám lãng phí thời gian. Người có bản lĩnh thì cứ tới đây cướp người đi, chậm chân thì, tim hãn sẽ là của ta.”

Tang Mạch tạm thời hồi phục chút thần trí, móng tay của Liễu Loạn đã tới ngực Nam Phong.

“Hãn tới cũng sẽ không nhúng tay vào.” Nhịn đau tiến tới trước, thủy thảo dưới chân cuốn lấy càng chặt, huyền thuật của nữ quỷ tiếp tục đột kích.

Phòng khách bố trí thanh tao lịch sự, người ngồi đối diện đội cao quan, hãn là một người đọc sách, nhưng thần sắc vô cùng lo lắng không thấy vẻ tiêu sái mà người đọc sách nên có. Đây là Hàn Lâm viện Trương đại nhân, một đời danh sĩ, đứng đầu nho lâm. Trời sinh văn chương tài hoa, cũng không vịnh hoa, không tụng trúc, không viết phong nguyệt, văn chương lưu loát nghìn nghìn chữ thẳng thắn mắng Tấn vương vô đức hiệp thiên tử lệnh chưa hầu (lợi dụng thiên tử để bắt các chư hầu phục tùng) một tay che trời. Chuyện này có gì khó làm? Người đọc sách thích phong lưu, một hôm nào đó ở bên phố hãn sẽ gặp gỡ một vị tiểu thư xinh đẹp như hoa. Bất tri bất giác gặp gỡ mấy người tốt bụng, bất tri bất giác liền uống say, bất tri bất giác vào khuê phòng người ta... sáng sớm hôm sau thì tất cả phụ huynh của vị tiểu thư đó sẽ phá cửa vào phòng ra sức đánh hãn. Trong lúc bàng hoàng thất thố lo lắng cho danh dự bị hao tổn, Tấn vương phủ sẽ có bà mối liên hoa rục rĩ vì hãn làm mai, tới thăm viếng thúc đẩy một mối lương duyên vàng ngọc. Chỉ là sau đó, dưới ngòi bút của hãn liền chỉ có Tấn vương gia giống như Chu Công tái thế, ác phát thổ bộ (tìm kiếm người tài cho đất nước), thiên hạ quy phục, đức độ tới mức đến Tang Mạch cũng chẳng nhận ra. Rất lâu sau đó, ngẫu nhiên gặp thoáng qua hãn, hãn vẫn mang cao quan, nhưng không còn tiêu sái ung dung nữa, không ai thương hại hãn nghèo túng, Trong nho lâm cũng có vài người nhắc tới hãn, đều là dáng vẻ xem thường. Hãn nói “Tang Mạch, ta hận người.”

Đau đớn đến từ chính đầu ngón tay mình, giống như dùng thẻ trúc cạy móng tay ra, đây là nghiêm phạt hấn hủy đi một người tài hoa.

Liễu Loạn nói “Khi đó ta ở chỗ này, chuyện của người ta đều thấy.” Tang Mạch nỗ lực mở lớn hai mắt, thấy móng tay nữ quý từ từ cắm vào ngực Nam Phong.

Cắn chặt răng bước từng bước tiến tới, trong ảo giác thấy càng nhiều cố nhân, có người đã quên, có người nhưng còn nhớ rõ. Ngự Sử Lý đại nhân, từng lấy xích sắt thô ráp mang vào quanh các đốt ngón tay hấn, trải qua đau đớn mê rồi lại tỉnh, trong miệng liên tục thổ huyết cũng không ngừng chửi bới hấn cùng Tấn vương vô đạo; Hình Bộ Lục đại nhân, một nhà hơn một trăm ba mươi người đều bị chém đầu, trên pháp trường máu chảy thành sông mấy ngày liền thái dương đều ửng đỏ; còn có Tào đại nhân, Du đại nhân, Cao đại nhân... Dưới cực hình, hoặc là chết không nhắm mắt hoặc là cúi đầu khuất phục. Dọc đường đi, một thân vết thương chồng chất, hai tay dính đầy máu tanh. Lúc Chu đại nhân qua đời thì, chỉ không ngừng rơi lệ đầy mặt, người bên ngoài thì cười hấn cáo khóc thỏ chết. Cũng từng âm thầm muốn thật tình kết giao vài danh sĩ văn đàn, nhận được chỉ là nhần thần thống hận của hết người này tới người khác. Trước sau vẫn hổ thẹn, trước sau vẫn hối tiếc, mỗi lần roi quất xuống thân người khác, đau đớn lại liên tục khắc sâu vào xương thịt.

Thủy thảo dây dưa dưới mắt cá chân đã leo tới toàn thân, không ngừng ghì chặt, ép tới mức Tang Mạch sắp không thở nổi, trong ảo giác hình phạt gia tăng trên người người khác từng cái một trả lại vào chính thân thể mình, khí huyết dâng lên, bên khóe miệng chảy xuống máu đỏ. Rốt cuộc đi tới trước mặt nữ quý, ngực Nam Phong đã bắt đầu chảy máu. Liễu Loạn thương hại nhìn Tang Mạch bị thủy thảo trói chặt hai tay, cười khanh khách “Tay người không dậy nổi nữa, người đã tới chậm.”

“Mọi việc không nên quá đặc ý.” Tang Mạch theo ánh mắt của ả nhìn về phía tay mình. Chậm rãi, thủy thảo khảm vào quần áo, quần áo bị nghiền

nát, da tràn máu, màu sắc huyết hồng nhè nhẹ từng chút một dọc theo thủy thảo trượt xuống, thủy thảo vẫn không ngừng hướng vào trong co rút lại. Phải nói rằng, hai tay Tang Mạch vẫn đang hướng ra phía ngoài giãy dụa, vết thương càng lúc càng sâu, có thể thấy huyết nhục màu sắc tươi mới, tiếp theo có thể thấy xương trắng, sau đó có thể tưởng tượng, xương trắng sẽ bị cắt đứt...

“Người...” Nữ quỷ ngừng động tác, ngơ ngác nhìn tất cả trước mắt.

Gương mặt cứng ngắc căng thẳng của Tang Mạch rốt cuộc có thay đổi, hần nở nụ cười, thậm chí còn trừng mắt với Liễu Loạn “Ta đau quen rồi.”

Hồ thẹn giống như một cây đao, năm này tháng nọ cắt vào tim người. Đến đau đớn trong tim còn có thể chịu được, thân thể có là cái gì.

Từ vai tới đầu ngón tay, tiên huyết khiến vài vóc dính chặt vào da, Tang Mạch nhắm mắt lại, đợi khi xương trắng bị bẻ gãy thì phát sinh ra âm hưởng thanh thúy. Ráng sức, đau đớn không tới như trong tưởng tượng, chỉ có tiếng Liễu Loạn kinh hô “Người đã đến rồi!”

Phía sau có cánh hoa màu đỏ tươi bay tới, khí tức âm lãnh tới từ chỗ sâu trong lòng đất như gió xẹt qua gào thét, không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Tang Mạch giơ tay lau đi tơ máu bên khóe miệng, nói “Xem xong kịch chưa?” Từ lâu đã phát hiện hần ở ngay gần, còn tưởng rằng phải chờ tới lúc xương tay mình đứt đoạn hần mới bằng lòng hiện thân, không ngờ lại còn vài phần lương tâm.

Không Hoa đã tiếp nhận Nam Phong từ trong tay Liễu Loạn đang kinh hoảng vạn phần. Hần tỉ mỉ đánh giá Tang Mạch ở trên mặt đất, ôm lấy eo, cẩn thận tránh hai cánh tay chảy máu, mang theo hai người phi thân bay lên.

“Người vì hoàng đế này mà chết, người lại không hận hãn!” Nhìn bóng lưng của ba người, Liễu Loạn bị Minh chủ làm cho kinh sợ lui lại mấy bước hỏi với theo, thanh âm sắc nhọn.

“Tim hãn ta cũng móc ra ăn, người nói ta có hận không?” Tang Mạch quay đầu đáp.

Trong gió, Không Hoa nói “Không được coi thường bản thân nữa.”

Diễm quý đang đau đến mức nhe răng trợn mắt chột ngây người ngần ngừ “Ta sẽ coi như không nghe thấy.”

Giữa lông mày Không Hoa vẫn nhíu lại, nếu như Tang Mạch ngẩng đầu lên lần nữa, có thể thấy hãn cắn chặt môi.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Vết thương bị thủy thảo quấn tạo thành nhiều đường thâm tím, giăng khắp nơi trên cánh tay vốn đã có vết nhỏ bé yếu ớt. Không Hoa kéo mở vạt áo Tang Mạch, đem ngoại bào đã nát từ lâu cởi ra, vải vóc xát qua cánh tay đang rỉ máu, Tang Mạch nhú mào phát sinh tiếng thở sâu.

“Đã đau thành như vậy rồi còn mạnh miệng cái gì?” Nam Phong còn hôn mê, Không Hoa kiên trì vì Tang Mạch chữa thương. Từ lúc trở lại Tấn vương phủ, người đứng đầu Minh phủ sắc mặt vẫn âm trầm.

Tang Mạch bị hấn cương quyết đặt ở trên ghế chế trụ hai tay, suy yếu tới mức không thể động đậy. Một lát sau, đợi đau đớn qua đi, mới có thể thở phào một hơi, nói “Đau không phải ở trên người người, đừng giả vờ hảo tâm.”

Không Hoa nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn hấn, Tang Mạch tức giận liếc xéo y một cái, hai mắt trừng nhau, lông mày dựng thẳng, nhe ra một đồng răng trắng, giống như một khi Không Hoa nói thêm gì nữa sẽ bổ nhào tới cắn một phát.

Không Hoa cũng không trêu chọc hấn nữa, từ trong tay áo móc ra một bình thuốc nhỏ, đem bột thuốc màu trắng bôi đều lên vết thương. Cổ tay bị nắm chặt trong bàn tay không ngừng run muốn gãy ra, động tác lại mềm nhẹ thêm, có lẽ là xót xa “Đau thì người nói một tiếng.”

Lại không nghe thấy âm thanh gì, chỉ là cổ tay run càng kịch liệt, nhưng từ đầu tới cuối không hề rút ra. Đó là Tang Mạch tự ép buộc mình nhẫn nại.

Vô thanh thở dài một hơi, xoa bàn tay hăn nắm gắt gao, mu bàn tay vốn gầy tới mức chỉ có da bọc xương, có thể dễ dàng sờ thấy gân xanh nổi lên. Không Hoa thấy tim như bị bóp nghẹn, từ lúc nghe được Diễm quý toàn thân huyết hồng nói ra cái câu kia trở đi – ‘Ta đau quen rồi’. Một tay tiến vào trong bàn tay hăn để hăn cùng mình nắm tay nhau, một tay kia cẩn thận bôi bột thuốc cho hăn. Tang Mạch kêu lên một tiếng đau đớn, móng tay sắc nhọn không chút lưu tình đâm vào tay y. Không Hoa nắm tay hăn, trong lòng bàn tay ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi của ai. Đêm đã khuya, gió dần nhẹ, trong phòng nhất thời yên tĩnh tới mức chỉ có thể nghe được tiếng thở bình ổn của Nam Phong. Không Hoa có một loại cảm giác rằng tình cảnh này trước kia cũng từng gặp qua, nhưng không nhớ ra cụ thể là lúc nào.

Bị thương nhiều lắm, cả một bình thuốc bột chớp mắt đã trống không, lúc này mới nghe Tang Mạch nói “Người chỉ mang theo một lọ thuốc? Hẹp hòi quá vậy! Trên người ta vẫn còn vết thương đó.” Nghe ngữ khí so ra có chút tinh thần hơn, cũng có khí lực làm người ta ấm ức nữa.

“Vậy người cũng đừng cần moi nữa, bị thương thì lại phải bôi thuốc thật đấy.” Nghĩ cũng biết, hăn cố nén không lên tiếng nhất định là cần moi. Thế nhưng nói xong đã chậm, bên môi Tang Mạch xuất hiện một vết hồng, dường như đang cười nhạo y có quan tâm cũng muộn rồi. Không Hoa buông mắt nhìn xuống, ở trên cánh tay cố sức ấn một cái, mới dùng ba phần lực, liền thỏa mãn nghe được tiếng Diễm quý hít sâu. Vươn tay dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán hăn, Tang Mạch lùi về phía sau, con mắt chớp chớp, thả lỏng móng tay cắm vào mu bàn tay Không Hoa, thấp giọng lẩm bẩm một câu “Giả vờ như vậy để cho ai xem?”

Không Hoa không lên tiếng, bằng bó chính tề vết thương trên cánh tay cho hăn. Ánh mắt rơi xuống thân trên xích lô, tuy rằng vết thương chong

chất, so với cánh tay thì thương thế vẫn đỡ hơn một chút, chỉ là lúc này Diễm quý nguyên khí yếu, vết thương cũ trước kia tận lực giấu đi giờ cũng lộ ra, còn có vài vết tích quả hình chưa biến mất, thương mới chùng lên thương cũ, vừa nhìn tới, đồng dạng vô cùng thâm trọng. Vì vậy lông mày nhíu càng chặt, sắc mặt càng âm trầm.

“Ta cho rằng làm diễm quý là không cần cùng người khác chém giết.”
Khẩu khí bất giác trở nên nghiêm khắc, xuống tay nhưng cẩn thận gấp bội.

Diễm quý thức thời không cần môi ngấm ngấm chịu đựng nữa, “hừm —” hít vào một hơi, nói “Thì không thể là ngã sấp rồi xước da bị thương sao?” rõ ràng là không muốn đáp lại.

Đứng đầu Minh phủ cao cao tại thượng cũng không biết lại có khả năng kiềm chế tốt như thế, trong một đêm đó vài lần nén giận với Diễm quý miệng lưỡi sắc bén cay nghiệt này. Bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm bộ không phát hiện, khom lưng tỉ mỉ thay hãn bôi thuốc. Vết thương cũ mới giao nhau, bột thuốc trong bình khoảnh khắc dùng hết. Đây là đan dược luyện trong thiên cung lúc trước được Đại thái tử Huyền Thương đưa tới, thánh phẩm chữa thương, so với một bàn dược vật thì hiệu quả nhanh hơn, chỉ là lúc dùng cần phải bôi tỉ mỉ, để có hiệu dụng tốt nhất. Một tầng bột thuốc mỏng ngăn cách giữa ngón tay và da, trơn nhẵn tới mức hầu như không có gì. Không khỏi nghĩ đến, lần đó trong căn miếu đổ nát, Diễm quý cầm tay của nam nhân, cũng từng xoa qua thân thể như vậy, từ cổ tới hạ thể, thân thể cũng lên xuống theo nhịp hô hấp.

Ngón tay dừng lại trước ngực Tang Mạch, tránh ra nhũ châu bên trái chậm rãi hướng sang bên phải, lại đi tiếp sang nửa bên kia chính là nhũ châu bên phải. Nhũ lạc xinh xắn đứng thẳng, dưới ánh nến có vẻ mềm mại mà đỏ tươi. Trong miếu đổ nát thân thể điên cuồng dây dưa, cử chỉ phóng dãng của Diễm quý cùng gương mặt tràn đầy tình dục càng lúc càng rõ ràng. Nhũ lạc nho nhỏ an tĩnh đứng ở nơi đó đầy mê hoặc, ánh mắt liền không rời đi nổi nữa, còn ngón tay bắt đầu chộn rộn.

Cổ thoáng cái trở nên khô khô, dưới bụng phát nhiệt một chút, Không Hoa kéo mạnh đường nhìn đi, chậm rãi ngẩng đầu, thấy con mắt màu xám của Tang Mạch đang nhìn mình chăm chú.

“Người muốn làm gì cũng được, chỉ cần cho ta giải dược của Phệ tâm. Không phải là loại giải tạm thời đó, ta muốn có thể trừ tận gốc vĩnh viễn.”

Khẩu khí hãn bình thường tới mức giống như một thương nhân lấy vật đổi vật, Không Hoa nhìn sâu vào trong mắt hãn, sau đó, cúi người ôm hãn vào lòng “Người đừng nghĩ.”

Khoảnh khắc trong lòng bị lấp đầy, Minh chủ điện hạ chốn Hoàng Tuyền bỉ ngạn vô ái vô dục trong lòng dâng lên một luồng tình triều khó hiểu, tràn đầy chua chát, dường như vô hạn hoài niệm, lại giống như... mất rồi quay về.

“Đừng ở trước mặt ta làm ra vẻ người tốt, bất kể là trước kia hay bây giờ, ở trong Minh phủ cũng thế, nhìn ánh mắt của người là ta biết tính tình người chưa từng thay đổi.” Lúc nói lời này, Tang Mạch đưa lưng về phía Không Hoa, hãn đang ngồi bên giường Nam Phong kiểm tra tình hình. (‘tao khang’ là cảm bã, nói ‘tao khang thê’ là để chỉ người vợ cùng chung hoạn nạn khó khăn)

Rõ ràng là mình hạ dược hãn, nhìn hãn đau tới mức cầu sống không được muốn chết không xong còn giả vờ mạnh miệng lại thấy không đành lòng; rõ ràng không liên quan tới mình, nhìn hãn lén lút đốt tiền giấy cho bản thân còn coi như trò cười lại thấy thê thảm; rõ ràng hạ quyết tâm đứng ngoài cuộc, nhìn hãn thổ huyết tự mình hại mình còn giả vờ ung dung lại thấy lo lắng. Không thể đứng nhìn hãn ngạo mạn bừa bãi, lại không thể nhìn hãn nhẫn nhịn cúi đầu. Đi tới thế gian, ngày đầu tiên, hãn dùng tư thái hèn mọn như vậy khuất phục dưới chân mình, trong lòng hồi lâu không gợn sóng sợ hãi lại có chút dị dạng, trước kia chỉ cho là chán ghét không muốn miệt mài theo đuổi, hiện tại biết cũng không muốn. Nghe hãn tự thuật, ba

trăm năm trước mình cùng hãn dây dưa quá sâu, nghĩa quân thần, gút mắc tình ái, quyền thế danh lợi, nhất định còn có thương tổn nữa.

Không Hoa không biết nên mở miệng thế nào, lại nghe Tang Mạch nói “Hãn cũng là bị người làm hại.” ‘Hãn’ này là nói Nam Phong, cũng là Hoài Đế Tắc Hân lúc trước.

“Chín đời khất cái đổi lấy một đời đế vương. Người đem ngôi vị hoàng đế tặng cho hãn, kỳ thực là hại hãn. Aii, quan tâm lại thành loạn.” Tang Mạch trước sau vẫn nhìn Nam Phong ngủ say, để miện long bào mà Liễu Loạn thay cho hãn đã để sang một bên. Thật là một nữ nhân có lòng, năm đó Nam Phong đăng cơ thì mặc chính là như thế.

Tam hoàng tử Tắc Hân, chính là nhân vật lúc tranh đoạt từ đầu tới cuối chưa từng lộ mặt. Lúc nhị hoàng tử Tắc Minh rút đài, tứ hoàng tử Tắc Quân một đêm vùng dậy, thanh thế như mặt trời ban trưa. Vị tam hoàng tử an tĩnh, văn nhã, hình như có chút mềm yếu này đã bị mọi người quên ở trong góc phòng. Mãi đến khi Linh Đế băng hà thì, Tấn vương Tắc Quân nói, tiên đế có di chiếu, ngôi vị hoàng đế truyền cho Tắc Hân, mọi người lúc này mới như tỉnh mộng lại nghĩ tới hãn. Mỗi người đều là đầy bụng nghi hoặc, di chiếu thì sao? Văn võ bá quan trong triều, có ai không theo Tấn vương phủ? Đốt đi là được, sao còn thật thà đem nó ra?

“Đó là lễ vật người cho hãn.” Ngón tay Tang Mạch di chuyển qua mặt Nam Phong, Không Hoa nghe được hãn cười khẽ “Còn có cái gì quý giá hơn thiên hạ? Đến ngôi vị hoàng đế cũng là người cho, hãn có thể báo đáp người cái gì đây? Kế hoạch này người đã sớm tính toán từ đầu, đến ta cũng là tới hôm hãn đăng cơ mới biết được.”

Nghĩ tinh tế một chút, kỳ thực cũng không kỳ quái. Tắc Hân có thể không phải là hoàng tử xuất sắc nhất, nhưng hãn là nhi tử Linh Đế thích nhất yêu nhất. Cũng là long tử, dựa vào điểm này, tình cảnh hai bên đúng là một trời một vực. Bên kia là cung thất tráng lệ, bên này là lãnh cung gió

lạnh hiu hắt; bên kia là hàng vạn hàng nghìn súng ái, bên này là không người hỏi thăm. Nhưng Tắc Hân không nuông chiều không cao ngạo không cả vênh váo hung hăng, sinh ra tính tình đã rất tốt. Chúng huynh đệ cũng không để ý tới người, hãnh cười dài gọi người một tiếng ‘hoàng đệ’; chỉ có hãnh lúc thái phó trách phạt thì chịu thay người giải vây; chỉ có hãnh mới nhớ lúc đi chơi thì gọi người, thay người ở trước mặt Linh Đế thỉnh cầu vài phần ban thưởng... Tắc Hân thân hòa, Tắc Hân ôn nhu, Tắc Hân thiện lương, quan trọng hơn là, Tắc Hân nhân từ. Hãnh không tranh quyền đoạt lợi, không lôi kéo triều thần không kết bè kết phái. Quan trường ẩn chứa những điều bẩn thỉu, ai cũng là khẩu phật tâm xà tiểu lý tàng đao (sau nụ cười giấu đao), chỉ có Tắc Hân không hề có tâm kế là trong sáng sạch sẽ, giống như một đóa bạch liên hoa trước mặt Phật tổ. Mà những thứ này vừa vặn là những thứ mà từ trước tới giờ tứ hoàng tử Tắc Quân người không có.

Lúc đầu muốn sự sủng ái của phụ hoàng đối với hãnh, sau lại là tính tình thật tốt của hãnh, sau đó là con người hãnh, tâm của hãnh. Dục vọng cứ thế từng bước tăng tiếng, cho đến khi hoàn toàn đem người chiếm đoạt. Đối với Tắc Hân không hề có chuẩn bị mà nói, trong ngoài triều ngoại trừ người một tay bồi dưỡng ra thì hãnh còn có thể dựa vào ai? Sở Tắc Quân, người chưa khi nào lại đặc ý như lúc đó.

“Thế nhưng người có nghĩ tới ta hay không?” Không hề báo trước, Tang Mạch bỗng nhiên quay đầu lại, Không Hoa thấy dưới trang dung lộn xộn của hãnh khóe miệng không ngừng co rúm lại “Người vẫn nói người muốn thiên hạ, ta giúp người. Nhưng người thì sao? Thứ người muốn cho tới bây giờ không phải là thiên hạ!”

Tử Hi đã chết, Chu đại nhân cương trực cũng đã chết. Còn có rất nhiều người, hoặc bị hy sinh hoặc bị vứt bỏ. Kết quả là, ta vứt cả lương tri cả sinh tử để đổi lấy thiên hạ, với người mà nói bất quá là một lễ vật qua tay tặng người khác. Có thể nào không oán hận?

“Bởi vì ta cũng như những người khác đều là tiểu nhân hai mặt a.” Nến trong phòng đã cháy tới chân, ánh sáng nến không hề sáng sủa, trong tia sáng âm u Tang Mạch ngơ ngác ngồi bên giường. Hẳn hương về phía Không Hoa ngẩng đầu, nhưng mắt nhìn lại không phải là Không Hoa.

Ngực rất đau, không thích hẳn dùng cách tự giễu để biểu lộ thương tâm. Bình thuốc trong tay trống không, khoe môi bị hẳn cắn rách vẫn còn chảy máu, Không Hoa muốn dùng ngón tay lau hộ hẳn, Tang Mạch quay đầu đi né tránh. Phấn trắng trên mặt trải qua một trận hỗn loạn vừa rồi đã tan mất hơn phân nửa, mơ hồ lộ ra dung mạo vốn có. Quả thực là một gương mặt tuấn tú, không còn quyến rũ cùng minh lệ tận lực phác họa ra, nhưng càng thêm nhiều phần anh khí.

Không Hoa muốn nỗ lực nhớ lại trong ký ức có gương mặt như vậy hay không, Tang Mạch đã nhận ra ánh mắt y, quay đầu trốn vào trong bóng tối “Dù sao người cũng không nhớ rõ.”

Nến rốt cuộc thiêu đốt hầu như không còn gì, vài tia sáng nhàn nhạt chiếu vào trong phòng, sắc trời đã sáng. Không Hoa bước về phía trước một bước, muốn nói gì đó, lại bị Tang Mạch chặn ngang “Người yên tâm, một thời gian nữa, Hình thiên sẽ hiện thế. Ta không dám lừa người đâu.” Khẩu khí xa cách như trước, mang vẻ tận lực lấy lòng.

Không biết lúc trước tâm tình thế nào, Không Hoa chỉ biết hiện tại mình rất bất đắc dĩ, trăm nghìn năm qua lần đầu tiên muốn làm gì đó cho người khác nhưng cứ luôn bị cự tuyệt.

Tuy rằng thiên tử triều đại này đã dời đô thành về phương bắc, thế nhưng trong thành vẫn như cũ xa như lưu mã như long (ngựa xe đông đúc), không giảm sự phồn hoa hưng thịnh của năm xưa. Trang phi ngồi trên một góc mái cong của tửu quán nào đó, chân đặt trên một bờ tường cao, lão đảo giữa không trung. May mà con người lui tới bên dưới không nhìn thấy nàng, bằng không sẽ nảy sinh sóng gió bất ngờ.

“Xiêm y lưu hành hiện thời không đẹp bằng chúng ta khi đó, cũng không phải lam nhạt hay vàng nhạt, đẹp chỗ nào?” Thời gian thoáng cái đã ba trăm năm, nàng vẫn mặc khăn thân nhu áo thanh la y*, xuất môn thì không quên mang khăn quăn trên đỉnh đầu, trên trán đính phù dung ấn, má vẽ một đạo nắng chiều hồng, thật diễm sắc, thật hoa lệ, tràn đầy điệu bộ phú quý. Nhưng nữ tử thế gian đã sớm thay đổi trang phục, ưa trắng, ưa nhã, nút áo hình hoa cài tới tận cùng, cười không lộ răng, đi không lộ tà áo, cử chỉ đoan trang tới mức giống như búp bê sứ.

“Khi đó, luận ăn mặc, luận trang phục, ai hơn được ta cùng muội muội? Tiệp nhân Lý phi kia không phục, dốc hết tâm tư đổi các loại hoa văn, bệ hạ thường cho ả một cây trâm ngọc bích thì liền đặc ý hết sức, sớm cũng mang tối cũng mang, như thể sợ không ai biết. Với tư sắc của ả, còn không bằng dùng phấn hoa vàng bôi khắp mặt!” Nhớ lại chuyện trong cung trước kia, nàng luôn có đầy bụng lời muốn nói. Bất quá chỉ là mấy chuyện vụn vặt của hậu phi tranh giành tình nhân, nàng thì lại nhớ rõ ràng “Thực sự, đáng về ả ăn diện lên, so với những người dưới lầu này còn không bằng.”

Tang Mạch buồn cười nói “Người muốn đổi xiêm y thì đổi đi.”

Nữ nhân lập tức trợn tròn mắt biện bạch “Ta có nói vậy đâu.”

Tang Mạch chỉ vào con phố đối diện “Người vừa mới đi qua đối diện cửa hàng may kia, ta thấy rồi.” Tối sớm hơn nàng một chút, vừa lúc đụng phải. Tâm thích chưng diện của nữ tử luôn luôn cường liệt, huống chi người trước mặt này lại là mỹ nhân tiền triều dung mạo nổi tiếng.

“Cái gì cũng không thể gạt được thằng khỉ con người!” Trang phi đỏ mặt, hờn dỗi liếc mắt dò xét Tang Mạch, rồi lại hơi khó khăn nói “Ta... ta sợ Tam lang chàng không nhận ra ta.”

“Chắc là không đâu. Hẳn thấy người nhất định sẽ thích người như lúc trước vậy.” Tang Mạch nhìn nàng từ trên xuống dưới, nữ tử hơi cúi đầu, hai

gò má ửng đỏ, thẹn thùng cực kỳ nhưng lại giống như một đóa thủy liên hoa. Khi tỉnh táo lại, chỉ nghe Trang phi nói “Ta nghĩ, lúc trước ta nhất định đã gặp qua người.”

Ánh mắt nàng mang theo nghi vấn dừng lại trên mặt Tang Mịch, Tang Mịch cười nói “Ta cũng đã nói rồi, lúc trước ta cũng có chức vị trong triều.”

“Không đúng, chuyện trong triều trước giờ bệ hạ không cho ta quản, chúng ta nhất định gặp ở một nơi khác.”

“Nương nương nhớ nhầm rồi.”

Tang Mịch muốn qua loa lấy lệ, bất đắc dĩ, Trang phi lại ít khi chấp nhất như vậy “Người cũng mặc xiêm y từ trước.”

Chưa từng phát hiện nữ nhân mơ hồ đôi khi tới mức ấu trĩ này cũng có một mặt tinh tế như vậy “Vải trên người người là liễu lăng (vải lĩnh), lúc thêu thì lấy sợi ngang để làm nổi hoa, là chất liệu thượng đẳng, thời bệ hạ khi đó mới lưu hành loại này. Còn có hoa văn mây cuốn ở trên, cũng là kiểu hoa văn thời đó. Người muốn làm ai nhận ra người?”

Tang Mịch bị nàng hỏi tới quần bách, quay đầu đáp “Ta cũng không phải nữ tử, mặc cái gì cũng như nhau, đổi xiêm y làm gì?”

“Người cũng chờ ai đó.”

Nàng bướng bỉnh ngăn ở trước mặt Tang Mịch, trong mắt lộ ra sự nghiêm khắc, nữ tử có thể đứng trung lập trong hậu cung cũng không chỉ có dung mạo là có thể sinh tồn. Một lát sau, Tang Mịch bước sang bên cạnh một bước, lách qua người nàng “Ta đang đợi người đó, Trang phi nương nương.”

Nữ tử phía sau tức khắc sắc mặt biến thành khó coi.

Một bước tiến vào cửa nhà, đã nhìn thấy có người đang nằm trên giường hẳn từng nằm nghiêng ngả tùy ý, cạnh giường còn để một bàn trà nhỏ, trên bàn bày một cái đĩa nhỏ, trong đĩa chính là nhân hạt hạch đào. Mà bên chân người nọ, vỏ hạch đào rải lung tung dưới mặt đất, vài con dạ nha lông đen đang dùng móng vuốt cúi đầu hết sức chăm chú lật các mảnh vụn kiểm tra. Người nọ nhàn nhã yên tĩnh tới mức như thực sự coi đây là hậu hoa viên Minh phủ của y, một bên đưa tay bóp vỏ hạch đào, một bên nheo mắt cười với Tang Mịch “Đã trở về?”

Mấy ngày gần đây, tính tình y xoay chuyển một cách cổ quái, lời nói thiếu lạnh nhạt, giọng điệu nhỏ nhẹ hơn, cũng không truy vấn tông tích của Hình thiên nữa, chỉ là hàng đêm tới phòng Tang Mịch giúp hẳn đổi dược. Tang Mịch cự tuyệt, y kiên trì, lấy pháp thuật ngăn cản tứ chi liên tục giãy dụa của hẳn, dùng dược cao bôi lên vết thương toàn thân một cách tinh tế. Đầu ngón tay dính dược cao như cũng bị làm bí thuật, mỗi chỗ mơn trớn qua đầu tiên là mát lạnh sau đó càng thêm nóng rực, trong lúc mông lung dường như trở lại thời gian đôi bên gắn bó tại lãnh cung trong quá khứ. Tang Mịch lén quan sát người trước mặt, chỉ nhìn thấy y cúi đầu thùy hạ mí mắt cùng khoe miệng mím lại thành một đường. Lúc mình đang trở mắt nhìn, y bỗng nhiên giao hoạt ngừng đầu, bốn mắt chạm nhau, chính là y cười trước tiên, lời nói mang thương tiếc “Làm người đau à?” Tang Mịch lặng lẽ không lên tiếng nhìn đi chỗ khác.

Không Hoa đã quen với sự lãnh đạm của hẳn, khi Tang Mịch định bước qua liền đứng dậy nắm lấy cổ tay hẳn, phát hiện hẳn tránh né mãnh liệt, nhớ tới vết thương của hẳn, lại vội buông ra, vẫn không từ bỏ mà nắm lấy ống tay áo hẳn “Vừa lúc có ánh mặt trời, không cùng ngồi sao?”

“Ta là quý mị, thuận âm, không thích hợp tắm nắng lâu, mời ngài cứ tự nhiên,”

“Hạch đào là Nam Phong để lại cho người đó, không ném thử à?”

Tiếp nhận đĩa sứ từ trong tay y, Tang Mạch liếc mấy mảnh vụn dưới mặt đất “Chờ hẳn trở về, ta sẽ ăn trước mặt hẳn.”

Cúi đầu thờ dài một tiếng, ngẩng mặt lên, Không Hoa không tiếp tục mượn cố nữa “Ta muốn nói chuyện một chút với người.”

Từ trước tới giờ, từ năm bảy tuổi bước vào cửa cung hồng tới chói mắt đó, trước sau vẫn phủ phục trên mặt đất để nam nhân cao quý tôn sùng này nhìn xuống, nhưng chưa từng được hẳn nhìn lên như bây giờ. Gương mặt tuấn mỹ của ba trăm năm trước gần trong gang tấc, mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng, dung mạo long phượng trời sinh. Vô luận là quá khứ hay hiện tại, chưa từng có chút cải biến. Tấn vương Tắc quân, Minh chủ Không Hoa, đều là cười như vậy, nói như vậy, không muốn đơn giản buông tha hẳn như vậy.

Ổng tay áo bị năm nhả nhúm, thân thể bị kéo về phía trước, tới gần nam nhân thần sắc tha thiết này. Đĩa sứ trong tay chậm rãi nghiêng, nhìn thấy hạch đào trong đĩa sắp rơi xuống, ngay sau đó tay y dĩ nhiên liền đỡ lấy, mang theo ôn độ nóng rực.

“Cẩn thận.” Y nói. Đồng tử màu mực thâm sâu như hồ kính ban đêm, một khi không lưu ý sẽ bị mê hoặc trượt chân rơi vào trong, không còn khả năng tự kiểm chế nữa, “Người hận ta.”

Tang Mạch gật đầu không chút khách khí.

Là đáp án đã dự liệu từ lâu, Diễm quý sẽ không phí tâm đi lừa y, Không Hoa ngừng một chút, nói “Từ trước đều là người khác nói chuyện với ta, không ai tới nghe ta nói cả.”

Thấy Tang Mạch há miệng muốn nói gì đó, Không Hoa đứng lên, từ trong đĩa lấy ra một cái nhân hạt hạch đào nhét vào miệng hẳn. Đầu ngón tay một trận đau đớn nhè nhẹ, Diễm quý đang lờm y. Không ngờ nhìn dáng vẻ dương nanh múa vuốt của hẳn lại thấy càng thuận mắt, ngón tay

tiếp tục không sợ chết vuốt ve môi hẳn, khi thấy hẳn nhe hàm răng trắng ra thì vội vã rút về, trong mắt Diễm quý ngọn lửa nhỏ bùng lên càng cao, Không Hoa chớp mắt mấy cái vẻ vô tội “Ta nói xong sẽ để người đi, tuyệt đối không ép người.” Khẩu khí của y ngược lại hơi có vẻ dụ dỗ.

Tang Mạch thùy hạ mắt, Không Hoa buông lỏng ống tay áo hẳn ra, đổi sang nắm tay hẳn “Kỳ thực cũng không phải là chuyện của ta, là chuyện của vị Úc Dương thiên quân trên thiên giới kia.”

(bạn Úc Dương lày hình như là nvật chính trong Tư Phàm, và là nhân-vật-phụ-xuất-hiện-hơi-nhiều trong Hồ duyên và Hoàn khố:)))

Úc Dương thiên quân cư trú ở Thiên Sùng sơn, tính tình nổi tiếng cao ngạo trên thiên giới, lãnh đạm xa lánh tình người, tính tình đậm nhạt tới mức dường như không có thất tình lục dục. Người kiệt xuất như vậy trên thiên đình, một hôm lại xông vào địa phủ âm trầm u ám của y, thất thần đứng trong Vong Xuyên nước đục cuồn cuộn.

“Là một chuyện rất thú vị.” Không Hoa kéo Tang Mạch ngồi xuống giường, giống như bạn tốt đang chia sẻ chuyện vui. Diễm quý vì bị ngã vào ngồi tại đầu gối y mà bất mãn, Không Hoa kéo thẳng hẳn vào lòng, mặc hẳn gãy dựa.

Ngàn năm ngồi ngay ngắn ở sâu trong Minh phủ, ngoại trừ chuyện đó, chưa bao giờ có việc gì khiến y lưu lại chút ấn tượng sâu sắc. Vị thiên quân ngân phát tử sam (tóc bạc áo tím) ngạo nghễ kia đứng trên U Minh điện, mũi trường kiếm trong tay thật không khéo lại đang kề trên cổ họng mình. Hẳn đến tìm người, mặc dù vẫn cái vẻ kiêu căng không coi ai ra gì, thế nhưng sợi tóc rơi là tả trước trán cùng vành mắt ửng đỏ đã tiết lộ thiên cơ, hóa ra thiên quân không dính nửa điểm khói lửa trần thế cũng vì tình mà phiền muộn, cũng không thể tránh được, đáng tiếc đối với người hẳn muốn tìm, Minh phủ cũng bất lực.

“Sau đó, hần một mực chờ.” Mở lớn mắt nhìn người mình yêu hết lần này tới lần khác cạn kiệt tinh lực rồi đầu thai chuyển thế, không biết trong lòng hần có cảm tưởng gì. Con người lãnh tình lãnh tâm, lại vì một người theo hầu mà dùng hết khả năng, chỉ vì có thể cùng người kia trải qua mấy lần hàn thử nhân gian, quả thật khiến người khác phải kinh ngạc.

(hàn thử là lạnh + nóng, trải qua hàn thử nhân gian chắc là trải qua năm này sang năm khác ở nhân gian (?))

Không Hoa sùng nịch ôm Tang Mạch, khẩu khí thản nhiên “Nếu như là ta, nhất định sẽ không kéo dài lâu như vậy.”

Người trong lòng ngừng động tác, khẩu khí của Không Hoa vẫn không thay đổi “Ngàn năm sau bù đắp cũng chưa quá muộn.”

“Vậy giờ người đem giải dược của Phệ tâm cho ta.” Diễm quý quay sang nhìn hần, lại lộ ra nụ cười đùa cợt, bên khóe miệng mang vẻ cảnh giác cùng tính toán.

Không Hoa chăm chú nhìn đôi mắt màu xám của hần, cúi đầu nói “Ngoại trừ giải dược Phệ tâm, tiên đơn, pháp khí, bí bảo, hoặc là phú quý quyền thế của kiếp sau... người muốn gì ta cũng đáp ứng.”

Tang Mạch càng cười đắc ý, đôi môi đỏ mọng nhếch lên quý dị “Vậy, nếu ta nói ta muốn Hình thiên thì sao?”

Không lời lẽ nào đáp lại.

“Ha...” Trở mình sang ngồi bên hông y, Diễm quý mang theo nụ cười yêu mị chậm rãi cúi người xuống, chủ động gần kề. Không Hoa cảm thấy khí tức của hần sát ngay mặt mình, buông xuống bên tai, khí như hương lan “Vị thiên quân người nói kia, ta cũng gặp rồi. Còn có ái nhân của hần, ta suýt nữa đi câu dẫn người đó.”

Đó là một nam tử tướng mạo thanh tú, ở trường tư trong thôn làm một tiên sinh dạy học tính tình ôn hòa. Ban đầu vừa ý với dáng vẻ hảnh, hơi gầy, nhưng so với loại đồ tể thô phỉ mặt béo ú tới chấy mỡ thì vẫn tốt hơn, huống chi, nhìn dáng vẻ trong sạch của hảnh, thực sự không tưởng tượng nổi lúc đục hỏa thiêu đôt sẽ có bộ dáng gì. Không ngờ, còn chưa tới trước mặt hảnh đã bị long ẩn ẩn trên trán hảnh làm cho cả kính thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Nhưng thật ra lòng hiếu kỳ đã bị khơi dậy, dựa vào chút đạo hạnh bé nhỏ, đoán ra cố sự bé xiu. Yêu hận trên thế gian, đơn giản là yêu mà không được. Sau đó bắt đầu lén lút ở bên cạnh tường nhìn hảnh, bên người hảnh có Đông Hải Long hoàng tử làm bạn, vì vậy chỉ có thể trốn xa hơn, nhờ tiếng gió thổi mà nghe được mấy lời vụn vặt của bọn họ, nghe được tên của vị thiên quân vô cùng tôn quý trong trời đất kia, nghe được điều mà họ gọi là lưu luyện si mê cùng xem thường.

“Sau đó ta thấy y ở ngoài một thôn trang nhỏ, vị thiên quân kia.” Khi đó, tiên sinh dạy học tốt bụng đã luân hồi chuyển thế, mà thiên quân kiêu ngạo thì lại đứng bồi hồi bên ngoài thôn xóm nơi hảnh sinh “Ta biết y sợ cái gì, thế nhưng còn không đủ.”

Vì vậy Diễm quý kiêu ngạo đến chúng quý cũng không quá để mắt lại xuất hiện trước mặt thiên quân, giấu cợt y, trào phúng y, làm y tức giận, không kiêng nể gì tới mức như là đi tìm cái chết, mãi đến khi vị thiên quân lạnh lùng thẹn quá hóa giận.

“Ta muốn thấy y thương tâm, thấy y hối hận, thấy y thống khổ!” Ông tay áo lướt qua, đĩa sứ trên bàn rơi vỡ làm tám mảnh, dạ nha ngậm hạch đào vỡ cánh bay đi.

Không Hoa nắm lấy thắt lưng Tang Mịch, đầu ngón tay Diễm quý xuyên qua hảnh y cắm vào đầu vai.

“Kỳ thực, người người muốn thấy chính là ta.”

Tang Mạch thở hển hển không trả lời, Không Hoa quan tâm vỗ lưng hẳn “Xin lỗi.”

Như trước chỉ là lặng im, chậm rãi, Tang Mạch động đậy, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh “Người nói, ta muốn cái gì cũng được?”

“Đúng.”

“Nếu như ta muốn Đông chí hàng năm người đều đốt cho ta một phần đồ cúng thì sao?”

So với tiên đan, pháp khí, yêu cầu này thực sự bé nhỏ không đáng kể, hơn nữa, khiến người ta băn khoăn. Không Hoa nhíu mày không biết trả lời thế nào, Tang Mạch nhếch miệng, rời đi khỏi cái ôm của hẳn “Có thể sau này, tiên sinh dạy học kia sẽ tha thứ cho thiên quân, hẳn là người tốt. Đối với người thì không, ta là thần tử, sự độ lượng của thần tử đều rất nhỏ.”

*Khăn thân nhu áo thanh la y:

Thế này, khăn thân là áo bó sát, còn la y là vải mềm, thanh là xanh = = Về kiểu dáng ta xin mạn phép đoán như sau (hy vọng là đúng vì khi search “nhu” hầu như là ra kiểu này:)))

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đại hàn, gà mới sinh, chim dữ lệ tạt, trong lòng thủy trạch kiên cố. Giang Nam tiểu thành nhất quán ấm áp như xuân cũng bắt đầu có hoa tuyết rơi, Diễm quý không biết từ đâu lấy ra một cái áo choàng bông mới, bọc Nam Phong lại đủ béo thêm một vòng. Nhìn dáng vẻ hảnh huy lúc lắc đạp lên băng mỏng đi về phía trước, hơi nóng màu trắng luồn ra từ khe cửa sổ nhà bên đường lượn lờ bên cạnh hảnh, rất giống một cái bánh chưng lớn.

Tang Mạch thì lại vẫn ăn mặc mỏng manh, trường bào liễu lãng trắng thuần như trước, trên vạt áo thêu hoa văn mây cuộn, tay áo rộng thùng thình vẫn kéo trên mặt đất, che đậy thân thể chông chất vết thương của hảnh, càng phát ra vẻ mờ ảo.

Nam Phong đến bản thân còn không chiếu cố được, lo lắng tới mức vành mắt cũng đỏ, mấy lần muốn cởi bộ đồ mới của mình ra cho biểu ca mặc, Tang Mạch lại cài chặt áo giúp hảnh, một tay chọc mạnh vào trước ngực hảnh, như người cha nghiêm khắc thể nhưng lại không nhin được lộ ra vài phần sủng nịch “Đợi thương thể của người khỏi hảnh ồn ào tiếp.”

Mặt Nam Phong nhăn chặt, lập tức đau đến không nói nên lời.

Buổi tối, gió bắc lớn tới mức có thể thổi bay người ta, Diễm quý bay nhảy trên mái hiên đầu tường lướt nhẹ tới mức giống như một phiến lá bị gió cuốn.

Không Hoa nói “Sắp cuối tháng rồi, cẩn thận Phệ tâm phát tác, đau không về nhà được.”

Tang Mạch đáp nhạt nhẽo “Không phải có người theo ta sao?”

Chân không ngừng nghỉ, nhảy thẳng một mạch ra cửa thành, đi qua lớp lớp bóng cây, rớt cuộc dừng bước trước một thôn trang nhỏ ở ngoại ô.

“Lại là cố nhân của ta?” Minh chủ quần áo màu đen như là muốn tan vào trong bóng đêm, hơi nhướn đuôi lông mày, hăng hái đặt câu hỏi.

Các nhà trong thôn đều đã yên giấc, lác đác vài tiếng chó sủa quanh quần trong cái thôn nhỏ có núi vây quanh ba mặt, vài bóng đen vắn vẹo vội vã vọt đi sau khi hai người vào thôn, mơ hồ còn có thể thấy rõ đường nét của chúng, tai hình tam giác dài nhọn cùng cái đuôi dài xù xì.

Đường nhìn của Diễm quý dừng lại ở trước từng cánh cửa một, dường như đang tìm gì đó: “Đi gặp hoàng tẩu của người.”

Từ cửa thôn đi vào, hai nhân ảnh một trắng một đen xẹt qua song cửa từng nhà, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà tranh đổ nát ở cuối thôn. Hàng rào vây quanh nhà đã đổ hơn phân nửa, chẳng còn tác dụng gì, không phòng được tập kích. Nóc nhà tranh cũng sụp một góc, làm cho người ta không khỏi lo lắng, đầu xuân năm sau, căn nhà tranh cực kỳ rách nát này liệu có thể chịu được qua mấy ngày mấy đêm mưa phùn liên miên không?

Người trong nhà còn chưa ngủ, đứng ở ngoài cửa có thể nghe được tiếng ho khan của nàng một cách rõ ràng, trận này nổi trận khác, như là muốn ho ra cả tim phổi. Tối sau đó, yếu ớt tới mức chỉ nghe được tiếng thở dốc hồng hộc ở cổ họng.

Tang Mạch tiến tới đẩy cửa phòng ra, trong phòng đơn sơ tới hầu như chỉ còn lại bốn bức tường, một nông phụ đang hấp hối nằm trên cái đệm rơm, trên người chỉ đắp một cái ruột chăn bông rách, bàn tay gắt gao dè dặt

ngực gầy tới mức như chỉ còn khung xương. Theo ngực phập phồng lên xuống, cái chuông kim sắc đeo trên cổ tay phát ra tiếng vang thanh thúy, tiếng chuông lọt vào tay như trăm quý khóc lóc ban đêm, thôi tâm liệt phế.

“Là nàng?” Không Hoa nhớ tới người mới trở thành quả phụ từng gặp qua hôm Đông chí kia.

Tang Mạch gạt đầu, quỳ một gối xuống ôm nữ nhân đó vào lòng. Không Hoa lúc này mới phát hiện, bụng nàng hơi nhô lên, đang mang thai, không khỏi tiếp tục nhú mào, nữ nhân này...

Diễm quý không rảnh bận tâm vẻ mặt hần, gương mặt bình tĩnh, đốt lên một ngọn lửa ở đồng rơm bên cạnh, trong căn nhà tranh lạnh như hầm băng nhất thời phát ra vài phần sáng sủa. Như là cảm thấy sự ấm áp, nông phụ không ho khan nữa, hướng vào trong lòng Tang Mạch, ôm bụng lẳng lẳng ngủ. Hỏa quang đỏ rực chiếu rọi mặt nàng, để gương mặt tái nhợt tiêu tụy có thêm vài phần sinh khí. Kỳ thực nàng còn trẻ, tóc bên thái dương còn đen, từ giữa lông mày hơi nhú có thể thấy được sự dịu dàng của nàng, nếu sinh dưỡng trong nhà phú quý nhất định sẽ được nhận muôn vàn sủng ái, tất cả yêu thương, chứ không giống như bây giờ, khuôn mặt không phấn son sớm đã khắc sâu vết tích tang thương.

Một tay ôm nàng, một tay lấy từ trong ngực ra mấy gói thuốc, ngón tay điểm họa vài cái, trước mặt Tang Mạch liền hiện ra một cái lò sắc thuốc. Không Hoa thấy tay hần làm việc bất tiện, liền nhặt gói thuốc dưới đất lên, ngồi đối diện hần, bắt đầu sắc thuốc. Thực địa, sơn thù du, hoàng cầm, mạch đông, a giao, ngũ vị tử... là phương thuốc an thai. Hiển nhiên diễm quý có chuẩn bị mà đến.

“Người quan tâm nàng?”

Tang Mạch nhìn hần một cái, Không Hoa đối hần cười cười “Người nói rồi, nàng là hoàng tâu của ta.”

Tang Mạch lại cúi đầu.

Đồng lửa ‘lếp lép’ lay động, hai người không đối thoại nữa, khói thuốc mềm mại ngăn cách ở giữa, không ai thấy rõ người còn lại, chỉ người thấy vị đạo đắng chát xông vào mũi.

Tang Mạch rời đi trước lúc gà gáy, trước khi đi không quên thay nữ nhân mệnh khổ dựng lại hàng rào đồ. Sau đó, mỗi đêm Tang Mạch đều tới thăm nàng, mang theo dược liệu, thức ăn và mấy lá bùa.

Không Hoa nhìn mấy lá bùa quý họa giống như đồ chơi này nói “Mệnh nàng đã định là không có con rồi, mấy thứ này không có tác dụng đâu.”

Tang Mạch chỉ trầm mặc ôm nữ nhân đang ngủ say, lấy từ dưới gối ra một cái lược gãy răng chải lại mái tóc rối cho nàng.

Không Hoa lắc đầu, đem bùa dính vào trên xà nhà, xoay người lại nhìn một chút Diễm quý khuôn mặt trầm tĩnh, thi tiếp ba phần lực, lấy ngón tay chấp bút vẽ lên xà nhà một bức minh văn (chữ khắc trên vật) ‘muôn đời như ý’.

Hồi lâu, nước thuốc trong bình sôi lên ‘xì xèo’, nữ nhân không ho khan nữa, phía sau tỉnh đến quái dị, Không Hoa chậm rãi quay đầu lại, thấy cặp mắt màu tro của Tang mạch, xám mênh mênh, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì. Đường nhìn rơi xuống nông phụ trong lòng hẫng, nệm rơm đã bị tiên huyết nhuộm thành một mảng đỏ tươi rõ ràng, nổi bật tới chói mắt.

‘Đình linh, đình linh...’ Oán linh buộc trên cổ tay nữ tử nhẹ nhàng rung động, Diễm quý hao tổn tâm cơ đổi lấy pháp khí quý giới chung quy cũng không thể bảo vệ an khang cho đôi mẫu tử này.

Từ hôm Đông chí, thấy nàng đưa ma cho vong phụ đã nhìn ra cả đời này nàng bi thảm, khi còn bé thì tang cha, lớn thì tang chồng, bơ vơ không

nơi nương tựa, bạc mệnh thọ đoán. Trên Sổ sinh tử, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, dù là thượng đế cũng không cứu được nàng.

“Nhân quả luân hồi, báo ứng chính xác, dù là người nợ nàng, coi như cũng đã tận lực.” Không Hoa nghĩ cái lí do này uổng phí tới buồn cười, thế nhưng giờ khắc này lại nói không được lời nào khác, chỉ đem chén nước trong đưa tới bên miệng hắn.

Tối nay, không trăng, Phệ tâm tiếp tục phát tác trong cơ thể, mồ hôi trên trán chảy xuống như suối, phút chốc thấm ướt tóc mai. Thế nhưng Tang Mạch nghiêng đầu, hơi giật mình nhìn hắc y nam tử trước mặt, thần tình chưa bao giờ đau thương như lúc này “Nàng là muội muội của ta.”

Như còn nhớ rõ năm đó lúc vào cung, tuổi còn nhỏ, không quá bảy tuổi, muội muội ruột cùng cha cùng mẹ còn nhỏ hơn, vừa mới đầy năm tuổi, khuê danh gọi là Tiểu Nhu. Mắt như điểm nước sơn, sờ sờ động lòng người, phụ thân nói nàng lớn lên cực kỳ giống mẫu thân. Tang Mạch đối với ký ức về mẫu thân chỉ lưu lại một cái ôm ấm áp cùng hình ảnh quan tài đen sẫm, không giống Tiểu Nhu. Tiểu Nhu thích ồn ào, Tiểu Nhu thích cười, thích nhào vào lòng hắn nũng nịu đòi một đóa hồng hoa đầu cành.

Sau đó, mẹ kế vào cửa, phụ thân nhu nhược càng lúc càng không giống người đứng đầu một nhà, Tiểu Nhu trong một đêm từ trên mây rơi xuống. Bởi vì khuôn mặt cực kỳ giống mẫu thân đã mất, phụ thân thậm chí không dám tới gần nàng. Bị mẹ kế ghen ghét làm khó, Tiểu Nhu sợ tới mức ban đêm trốn trong lòng hắn len lén khóc. Hắn vì nàng mà hái hết hồng hoa đầu cành, cài vào trong tóc nàng, kẹp vào trên áo nàng, đeo trên cổ tay nàng... Một nữ oa nhỏ trang phần cả người hồng y nhưng chỉ đem đôi mắt đen mở lớn hơn nữa, trên gương mặt mũm mĩm khó khăn lắm mới làm ra được một nụ cười nao núng. Nếu nói năm đó từng có gì lo lắng, thì đó chính là Tiểu Nhu, huynh trưởng thương nàng tới tận xương thành tâm muốn gả nàng cho một người có cuộc sống an ổn, nhưng khi đó, đến chính hắn tương lai cũng không biết ở nơi nào.

Lòng bàn tay ai đó áp lên khuôn mặt hần, lau khô gò má ướt át. Tang Mạch nói “Là mồ hôi, người đừng đa nghi.”

Người nọ lại đưa mặt sát vào một chút, dán lên đuôi tóc hần, khí tức nóng rực trong ngực bao phủ lên đau đớn băng lãnh toàn thân hần. Nữ nhân trong lòng bình thản nhắm mắt, như là đang ngủ. Tang Mạch vuốt ve gương mặt nàng, ngón tay vì đau đớn mà run rẩy “Lần tiếp theo ta thấy nàng, nàng đã là một đại cô nương rồi.”

Nàng chính là như vậy sờ sờ động lòng người, giống như một nụ hoa thược dược đợi ngày bùng nở, ai oán khinh sầu giữa mi mục được miêu tả thành vẻ đẹp Tây tử (Tây Thi), trong kinh thành sự hiền thực dịu dàng của nàng được truyền rộng. Khi đó, nàng cũng đang là như thế này ước mơ hồn nhiên đợi ngày được gả, so với hiện giờ còn thêm một phần ngưng đọng, thiếu vài phần khốn khó.

Tang Mạch để nữ tử đã chết nằm thẳng trên nệm rơm, đầu ngón tay biến thành một họa bút đặc tâm ứng thủ (muốn gì được nấy), căn răng run rẩy vì nàng họa một đôi lông mày viễn sơn. Hồng đậm dần hiện lên trên đôi môi tái nhợt, khóe miệng nữ tử hơi có vẻ cười duyên. Tựa hồ còn thiếu cái gì, Tang Mạch hơi giật mình nhìn nàng, nhất thời ngừng tay. Không Hoa thấy thế, từ trong tay áo hóa ra một đóa bích ngọc hoa cài vào tóc nữ tử. Trong nháy mắt, dường như có ma lực, dung nhan người chết ảm đạm nhất thời sinh ra màu sắc rực rỡ, mơ hồ có thể thấy được phong tư năm xưa nổi danh khắp kinh đô.

Đem một tay gặt gao bó gối, Tang Mạch kinh ngạc nhìn muội muội đã qua đời, một lát mới nói “Sau đó, nàng được gả cho thái tử Tắc Chiêu.”

Thái tử triền miên trên giường bệnh, thời gian không còn nhiều. Không biết là ai sàm ngôn, nói cần biện pháp dân gian là xung hỉ, chưa biết chừng có thể lưu lại huyết mạch. Cũng chỉ có người háms lợi đen lòng như phụ thân và mẹ kế mới có hy vọng xa vời mơ ảo như vậy, lại dùng trăm phương

ngàn kể đem Tiểu Nhu đẩy tới bên cạnh Tắc Chiêu mấy năm qua chưa từng xuống giường đi một bước kia.

Thái tử đại hôn, cả nước cùng vui. Đội ngũ đón dâu kéo dài vạn dặm trong kinh đô, phượng liễn của thái tử phi kim quang rạng rỡ, hoa lệ không ai bì nổi. Sa liêm khê động, huynh trưởng chen chúc trong đám người chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ chói hơi nhếch lên dưới hỉ khăn, trên cổ tay trắng như bạch ngọc còn tô điểm một đóa hồng hoa.

“Nghĩ đi nghĩ lại, gả cho Tắc Chiêu cũng rất tốt, chí ít không có ai khi dễ nàng nữa, coi như là một chỗ dựa vững chắc.” Tang Mịch rút cuộc quay đầu lại, thản nhiên nói với Không Hoa. Trên trán hằn nổi gân xanh, trên cái cổ trần trụi lộ ra ngoài áo lại nổi lên vết máu.

Còn lâu mới tới bình minh, đau đớn càng lúc càng kịch liệt đem Diễm quý khí tức yếu ớt hoàn toàn phá hủy. Không Hoa nắm thân thể căng cứng của hắn, cúi đầu đưa giải dược vào miệng hắn.

Tang Mịch không như mọi khi ngoan ngoãn tiếp nhận, mà giãy dụa lắc đầu tránh né “Là lỗi của ta.”

Hắn cố chấp nhắm chặt mắt, đau đớn của Phệ tâm khiến hắn hoàn toàn rơi vào dẫn vật của quá khứ “Sau khi Tắc Chiêu chết, nàng xuống tóc xuất gia, cũng không đeo hồng hoa được nữa. Nàng vốn có thể là mẫu nghi thiên hạ! Nhưng ta lại giúp người độc chết Tắc Chiêu... Là ta khiến nàng ba trăm năm qua đời đời không nơi nương tựa, kiếp này còn không được hạnh phúc... Là ta hủy nàng... Ta hủy chính mọi mọi ruột của mình, người thân duy nhất của ta!”

Tim bị nắm chặt, cũng không phải bởi vì nữ tử vận mệnh nhiều trắc trở, mà là Diễm quý trước mặt bi thương không dứt này. Không Hoa đem thân thể liên tục giãy dụa của hắn gặt gao kéo vào trong lòng, đầu vai một trận

đau đớn sắc nhọn, là Diễm quý cắn hẳn “Đều không phải lỗi của người, Tắc Chiêu đã định trước là không được làm hoàng đế rồi.”

Không biết hẳn có nghe không, chỉ cảm thấy rằng càng cảm sâu, đau tới toàn tâm liệt cốt. Chăm chú mà ôm lấy Tang Mạch nhận hết đau đớn dày vò, Minh chủ trong địa phủ vô ái vô dục thấy mũi cay cay, lần đầu tiên cảm thấy muốn rơi lệ “Là ta mắc nợ người.”

“Ôm ta.” Tang Mạch nói, ngữ khí lơ lửng tới mức như một tiếng thờ dài.

Không biết đọc đến đây có bạn nào có “dự cảm” k: -” Nhưng chương sau chính là H, và để cho cảm-xúc nó được tươi mới, sẽ post chương 12 tối nay (ngay sau Sa lộ :” >)

Mồ hôi tấy đi từng từng phần trắng đấp trên mặt, mặt nạ minh diễm mà Diễm quý hao hết tâm tư để vẽ nứt ra không biết bao nhiêu đường, lộ ra chân thực đã sụp đổ. Đuôi lông mày không đầy phong tình, sự quyến rũ phóng túng trong đồng tử xám tro không còn sót lại chút gì. Khóe miệng không cong lên được, cũng không làm được dáng vẻ kiêu ngạo đầy châm chọc khiêu khích, không thể lấy hàm răng sắc nhọn ra để che giấu đau đớn khổ sở trong lòng nữa.

Không Hoa dùng ống tay áo tinh tế lau mặt hẳn, bột phấn loang lổ trên tay áo đen như mực không nhiễm phong trần, dường như đó là mảnh vụn của thời gian ba trăm năm. Tử Hi không còn, Tắc Minh không còn, đến Tắc Hân, Tiểu Nhu của năm xưa cũng không còn, chuyện cũ xa xăm đã sớm trở thành khói bụi trong lịch sử, Sở sử cũng bất quá là vài trang tuyên bố hời hợt. Tất cả mọi người đều đã quên, chỉ riêng Diễm quý là còn nhớ kỹ, tâm niệm niệm ép mình không được phép quên, cho dù là một phiến lá thu từ trên cây rơi xuống cũng không thể nhớ sai dáng dấp của nó. Hẳn cố chấp

mà đem bản thân giam cầm trong một niên đại từ lâu đã không còn tồn tại, một mình nhận hết tất cả thị thị phi phi đã mất. Tang Mịch, Tang Mịch, Sở thị hoàng triều không quay trở lại nữa, Tử Hi, Tắc Chiêu, Tắc Hân, Tiểu Nhu... ai cũng không quay về là người trong quá khứ nữa. Thù hận cũng được, ân tình cũng được, ai phụ ai, ai nợ ai, tất cả đều quy tội vào ai... Chỉ có mình người nhớ kỹ, đau khổ dây dưa đi đi lại lại, nhưng sẽ không có ai tới giúp người biện giải rõ ràng, thống khổ vì chờ đợi qua năm tháng thế lương cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Ngón tay mơn trớn đôi môi vô luận hôn thế nào cũng không thể hiện ra chút huyết sắc của hân, Không Hoa thấy được sự ưu thương trong đôi mắt màu xám “Tang Mịch, ta muốn nhớ ra người.”

Nhớ ra người năm xưa, năm xưa trúc mã chi nghị (trúc mã như trong ‘thanh mai trúc mã’), năm xưa làm bạn gắn bó, thậm chí cả năm xưa bằng mặt mà không bằng lòng, năm xưa mưu tính đáng ghê tởm. Không thể chỉ có mình người lưu lại đây, để người một mình gánh vác tất cả yêu hận, nhận tất cả trách phạt, chịu tất cả tịch mịch. Chí ít có một người như vậy có thể cùng người, cùng người nhớ lại hồi ức từ trước, cùng người bước chân lên mỗi chỗ trước kia đi qua, cùng người đàm luận về mỗi người mỗi vật mà người nhớ kỹ, để người không phải cô đơn, không phải tịch mịch, không phải một mình. Quan trọng hơn là... Tang Mịch, ta muốn nhìn thấy nụ cười chân chính của người.

Tang Mịch cúi đầu, trầm mặc vươn tay vòng qua cổ Không Hoa, vạt áo bị kéo ra, trước ngực xích lỏa dường như sợ lạnh dính chặt vào người Không Hoa, như đang tìm chút an ủi. Không Hoa yêu thương hôn lên khoe môi hân, vô số nụ hôn khẽ từ cái trán tới bên tai. Tang Mịch không nhìn được nhắm mắt quay đầu né tránh, Không Hoa ngậm lấy vành tai hân vào trong miệng mút liếm, mãi đến khi hân không nhìn được nhú mày: “Tang Mịch, nhìn ta...”

Diễm quý cố chấp không chịu mở mắt, Không Hoa một lần lại một lần hôn lên khóe mắt hần, cảm thụ lông mi hần rung động. Đầu lưỡi đi thẳng xuống, trong hỏa quang, từng vết máu lượn vòng quanh trên da thịt trắng nõn. Không Hoa dùng răng cắn xương quai xanh, đầu ngón tay dọc theo vết tích đỏ tươi vuốt ve hần đủ kiểu. Thân thể dưới ngón tay run rẩy, đau đớn của Phệ tâm khiến cho hần căng thẳng không muốn thả lỏng, xúc giác mãi cảm lại khiến hần vì được người khác vuốt ve mà đạt được khoái cảm, thống khổ cùng khoái cảm trộn lẫn vào nhau trên gương mặt tái nhợt của Diễm quý, đôi môi mím lại sắp thành một đường thẳng. Không Hoa thành linh cắn vào điểm nhỏ nhỏ nhô lên trên ngực hần.

“A...” Tang Mạch trước sau vẫn lặng im rồi cuộc thở dốc vì kinh ngạc, từ giữa hai hàm răng cắn chặt phát ra một tiếng rên rì.

Lúc này Không Hoa mới thỏa mãn ngẩng đầu, chạm nhẹ vào môi hần một chút, sau đó đem nhũ châu từ lâu đã sung huyết đứng thẳng ngậm vào miệng, dùng đầu lưỡi ấn vào nhũ tiêm mãi cảm. Thân thể bên dưới bắt đầu giãy dụa chống cự, Diễm quý cau chặt mày sắp cắn rách môi. Tóc dài hắc sắc rơi tán loạn trước ngực, vết thương đỏ tươi trải rộng toàn thân giống như dây thừng trói buộc thân thể tái nhợt gầy yếu, ba sắc màu trắng đỏ đen đối lập cường liệt, hai nhũ châu nhỏ nhỏ như hoa nở trên ngực run rẩy sợ hãi, dưới hỏa quang đỏ rực, nhũ tiêm ướt át tản mát ra vẻ sáng bóng nhàn nhạt, mê hoặc cực kỳ. Không Hoa không nhịn được tiếp tục cúi đầu đem hai khối nhũ châu mút lấy.

Khoái cảm bốc lên từ trong đau đớn, tiếng mút ‘sách sách’ rõ ràng truyền vào trong màng nhĩ, dù dĩ thân thể vì tinh khí yếu dần mà càng thêm mãi cảm bắt đầu khát vọng được vuốt ve càng nhiều hơn. Tang Mạch khó chịu muốn tránh né kháng cự, kích thích lớn hơn nữa thành linh xảy ra, xông mạnh lên não. Hạ thể bị nắm lấy, ngón tay thon dài mang đến ôn độ nóng rực hầu như muốn áp đảo đau đớn của Phệ tâm. Theo tốc độ ma sát

tăng dần, từng đợt khoái cảm từ dưới bụng thặng lên, không ngừng lan tràn tới tứ chi bách hài.

“A...ừm... người... buông, buông tay...” Tiếp tục rên rỉ không ngừng nổi, phát ra từ trong miệng. Tang Mạch đơng đưa đầu, cấp bách muốn thoát ra khỏi dục vọng tràn đầy không có chừng mực, lại như bị hãm trong vực sâu khoái cảm không thể cứu chuộc. Rất khó chịu, vô luận quá khứ từng trải qua bao lần da thịt kề cận, như trước vẫn thấy khó chịu, cứ như vậy không mảnh vải che thân nằm trước mặt nam nhân, yếu đuối, giãy dụa, dục vọng... Tất cả đều không nơi che dấu.

“Tang Mạch, Tang Mạch...” Nam nhân mà hãn vốn nên trốn tránh thật xa kia thì thào gọi tên hãn, ngón tay y mang theo chút nhiệt ẩm ướt đang khó khăn xuyên vào đấng sau thăm dò.

“Ừ...” Ngón tay thâm nhập mang đến đầy đau đớn, đau, lập tức khiến hãn dừng động dục. Trên môi có gì đó ẩm ẩm, là nộ hôn của y.

Không Hoa vẫn rất ôn nhu, cẩn thận tới mức Tang Mạch có cảm giác nhầm lẫn rằng mình là thứ gì đó được nâng trên tay mà cứng chiều. Sở Tắc Quân, kỳ thực người cũng là một người rất ôn nhu, cười lên mi nhãn thấp thấp, khoe miệng hơi cong, phát quan buộc cao như vậy, một thân hắc y phiêu phiêu, giống người trong mộng mà hoài xuân nữ tử ngày nhớ đêm mong.

Một ngón, hai ngón... Thân thể bắt đầu thích ứng, ngón tay vào trong cơ thể chậm chậm tăng lên, nhiệt ý cũng dần nổi lên “Ừm... được, được rồi... không đau nữa...a...”

Ngón tay chậm rãi rút ra, vô số nộ hôn lại lần nữa ùn ùn kéo tới. Tang Mạch nghiêng đầu sang một bên, hai mắt nhắm chặt. Kỳ thực vẫn đang đau, chỉ là không chịu nổi hãn săn sóc như vậy, còn tiếp tục hôn ngọt ngào như thế, chắc sẽ thực sự coi ảo giác là thật.

Tấn vương Sở Tắc Quân, Minh chủ Không Hoa, bản thân cũng không phân biệt rõ rệt cuộc ai là ai. Chỉ biết sau ba trăm năm lần thứ hai ở trước song cửa thấy hai thân ảnh nói chuyện với nhau thật vui, thì bên tai vẫn như cũ là câu nói đau thấu tim kia “Tang Mạch, vì sao người không phải là hãn.”

Sở Tắc Quân, người yêu Tắc Hân như vậy. Người đem thiên hạ cho hãn, nhưng hãn thành thân lập hậu; người vì củng cố ngôi vị hoàng đế cho hãn mà dùng trăm phương ngàn kế, cuộc sống hàng ngày chẳng được an ổn, hãn lại tụ tập quần thần muốn đưa người vào thiên lao; người vì thiên hạ của hãn đánh đông dẹp bắc, nam chinh bắc chiến, trong mắt hãn thì chỉ có ái phi của hãn. Từ đầu tới cuối, hãn chỉ coi người là hoàng đế, coi là loạn thần tặc tử, coi là kẻ thù không đội trời chung, người còn yêu hãn yêu tới thăm thiết như vậy, hy vọng xa vời một ngày nào đó hãn sẽ đối với người tốt hơn ái phi của hãn một chút. Sở Tắc Quân, kỳ thực người còn đáng thương hơn.

Tính khí (này là cái ấy-ấy) thật lớn mang theo nhiệt độ cao đâm vào trong cơ thể, đau đớn dường như có thể đem thân xác tươi sống xé thành vài miếng. Tang Mạch giơ cánh tay mình lên cắn vào đó, nhưng không cách nào giảm đi nửa phần đau đớn. Cánh tay bị kéo ra, lại là hôn, trán áp vào nhau có thể cảm thấy nhiệt ý của y, mồ hôi hòa quyện cùng một chỗ, phân không rõ là thống khổ của ai. Đầu lưỡi bị y ngậm lấy, thân thể bị ép tới sắp không thở nổi. Quá khứ nhiều năm như vậy, đau đớn lúc làm tình vẫn như là lần đầu tiên.

Từ lâu đã không nhớ rõ rệt cuộc là hôm nào, chỉ nhớ rõ đó là một ngày hoàng đạo tốt lành mọi việc thuận lợi, bởi vì, hôm đó là ngày Tắc Hân đăng cơ xưng đế lập hậu. Theo gia pháp tổ tông, Tắc Hân mà người một tay bồi dưỡng sắc phong một hậu hai phi, hoàng hậu là nữ nhi của danh môn Lý thị, nhị vị quý phi còn lại là một đôi tỷ muội sinh đôi, Nga Hoàng Nữ Anh cùng chung một phu quân, thiên hạ đều ca tụng, chỉ có người từ đầu tới

cuối mặt vẫn âm trầm. Buổi tối hôm đó người uống say khướt, ném vỡ hết tất cả những thứ có thể ném trong phòng. Người nói, Tang Mịch ta thích hẳn; người hỏi, Tang Mịch, vì sao hẳn phụ ta... Đó là lần đầu tiên, ta thấy trong mắt người thứ gì đó giống nước mắt, nhưng người lại không nhìn thấy thân thể bị làm nhục của ta.

(Nga Hoàng và Nữ Anh là hai chị em gái, con vua Nghiêu, sau cùng được gả cho Thuấn)

Trong lúc tính sự kịch liệt, Diễm quý trước sau vẫn nhắm hai mắt chịu đựng một cách bị động. Thân thể đã gần tới không thể gần hơn, tâm linh thì lại càng trống trải tới phát đau. Không Hoa hết lần này tới lần khác hôn lên mặt hẳn, đem mặt y vùi vào cổ hẳn, không ngừng thở dài: “Tang Mịch, người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tang Mịch vẫn không đáp, thuận theo mà bám lấy vai hẳn, theo tiết tấu luật động của hẳn. Không Hoa ôm hẳn càng chặt hơn, hận không thể cứ như vậy đem hẳn khảm vào trong cốt nhục “Tang Mịch, Tang Mịch, mở mắt nhìn ta...”

Y không ngừng ở bên tai kêu gọi, gọi tên của hẳn, hỏi hẳn đang suy nghĩ cái gì. Tang Mịch mở mắt, nhìn gương mặt quen thuộc, bất giác ngẩn ngơ “Nhớ về người.”

Nhớ người năm xưa đối với ta thật tốt, trong lãnh cung vắng vẻ, người là chỗ dựa duy nhất của ta; nhớ tình yêu của người với Tắc Hân, yêu tới sơn băng địa liệt, hủy thiên diệt địa. Hoàng hậu của hẳn một năm sau khi sắc phong mắc bạo bệnh mà chết, ai cũng biết là người làm, nhưng cũng không ai dám mở miệng, từ đó hẳn không lập hậu nữa, trừ người ra, không ai có thể cùng hẳn sóng vai; có lần hẳn đã nghĩ muốn tiêu diệt thế lực của người đem người đẩy ra biên cương, người đem tất cả những người có tham dự chu di cứu tộc lại buông tha mình hẳn, thậm chí một câu trách hỏi cũng chưa từng có; người yêu hẳn như vậy, yêu tới mức không dám coi

thường sự cự tuyệt của hắn, bị hắn phản nộ đẩy ra xong, chỉ có thể trở về phủ ôm ta hết lần này tới lần khác thổ lộ đau thương: Tang Mịch, vì sao người không phải là hắn?

Người vì hắn mà vui, vì hắn mà giận, vì cùng ở chung với hắn mà học cách ôn nhu, học cách nhân nhượng, thậm chí học cả cách làm nũng. Ta hầu như không tìm thấy hắc y thiếu niên tay cầm chủy thủ trong lãnh cung kia nữa. Thế nhưng, người có biết hay không, người khổ sở có thể nói với ta, nhưng ta khổ sở thì có thể nói với ai?

“Nhìn ta, Tang Mịch...” Hắn mở to hai mắt nói liên miên ra bi thương của mình, Không Hoa nhìn đôi mắt xám tro kia, lùi thẳng lưng về phía sau, sau đó dùng lực đẩy về phía trước, đem tính khí vùi thật sâu vào trong tiểu huyết chạt chẽ.

“A...” Tang Mịch cau mày kêu lên đau đớn.

Không Hoa nắm tay hắn, ngón tay xen vào giữa khe hở, cố ý cài vào mười ngón tay hắn. Một tay chế trụ cằm hắn, chóp cũng không chóp nhìn vào vào trong đôi mắt hoang mang của hắn “Tang Mịch, nhìn ta, ta là Không Hoa.”

Tang Mịch chỉ kinh ngạc nhìn y, sau đó không nói gì mà tránh né đi.

Lúc khoái cảm trong cơ thể tới đỉnh điểm, Không Hoa bất y bất nhiên (không khoan dung không tha thứ) mà hôn Tang Mịch. Trong nháy mắt đó, tâm đồ kị bắt rễ sinh trưởng trong tim, hắn đồ kị Sở Tắc Quân, cái người không nhớ rõ kiếp trước.

“Ta cũng có một muội muội, là ruột thịt thân thích của ta.” Nữ tử kiêu căng quần trong áo lông cáo nghiêng mặt cười, một tay chỉ vào đuôi mắt phải của mình “Xem nè, chỗ này của ta có nốt ruồi, còn nàng không có.”

Ổng tay áo bào trắng thật dài của Tang Mịch bay bay trong gió lạnh, tóc đen được buộc lên tùy tiện “Đó là ‘lệ chí’, ai cũng nói nữ tử có lệ chí đường đời sẽ nhiều ngang trái, nương nương ngài lại là ngoại lệ.”

(‘Lệ’ là nước mắt còn ‘chí’ là nốt ruồi, vì nốt ruồi ở khóe mắt trông giống nước mắt, nhưng nói chung là đẹp :” >)

Trang phi cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc nói “Đúng vậy, ta cũng thấy quái dị.”

Rồi lại chuyển sang cười hỉ hả “Hồi trước có một lần, ta dùng phấn che đi cái nốt ruồi này, đứng cùng một chỗ với muội muội ta, đến mẫu thân cũng không phân biệt được.”

Tang Mịch và nàng cùng nhau cười, vươn tay đẩy mai hoa trầm bên mai lên cho nàng. Nàng không khỏi buông mắt cảm thán “Đáng tiếc ta chỉ có một muội muội, nếu có thể có một đệ đệ như người thì thật là tốt.” Giữa lông mày không khỏi hiện ra vài phần tiếc hận.

Tang Mịch không khỏi mỉm cười, nướn lông mày nói “Ta cũng muốn có một tỷ tỷ làm quý phi, có thể làm quốc cữu cũng uy phong.”

“A, vài ngày không gặp càng thêm ba hoa rồi.” Trang phi làm bộ muốn đánh, lại như sực nhớ ra điều gì, quay mặt sang hiếu kỳ hỏi “Lúc trước người không như thế này, suốt ngày nếu không phải nghiêm mặt thì cũng là làm ra dáng vẻ đáng ghét khiến người ta không nhìn nổi, sao mấy ngày nay lại như đổi tính vậy? Gặp được ai sao?”

Tang Mịch không ngờ nàng lại hỏi vậy, nhất thời cứng họng, không biết nên đáp lại thế nào. May mà Trang phi cũng không hề để ý, tiếp tục hỏi ỨC về muội muội mà trước kia nàng hiếm khi nhắc tới “Nàng nhu thuận hơn ta, nữ công cũng giỏi hơn, còn có thể làm thơ, họa tranh, khiêu vũ lại càng đẹp, đến nhạc sư giỏi nhất trong kinh thành cũng khen ngợi nàng. Cha mẹ càng yêu mến nàng, thường nói, đáng tiếc lại đầu thai vào một nhà nghèo

như chúng ta, nếu gửi hồn tới thế gia giàu sang, chưa biết chừng có thể làm hoàng hậu.”

“Muội muội này của ta ý mà, đối nhân xử thế cũng tốt, trong nhà phàm là có cái gì tốt đều không tranh với ta, cha mẹ khen nàng, bảo ta vô ý không biết nhường nhịn. Ha ha, cái vòng vàng mà Tam lang nhặt được trong miếu là hai tỷ muội ta thay phiên mang, hôm đó vốn nên đeo ở trên tay nàng, là ta cố chấp bảo nàng nhường ta...”

Tang Mạch ngồi ở một bên, lắng lắng nghe nàng nói. Trên trời không biết tự lúc nào đã có hoa tuyết rơi, chúng sinh phàm trần dưới chân đều vội vàng chen chúc chạy tới mái hiên ven đường, làm cho nhớ tới vãng sinh u hồn xếp hàng trước cầu Nại Hà “Vị kia chính là Hoa quý phi?”

Trang phi nhẹ nhàng gật đầu “Chúng ta cùng nhau vào cung, mặc trang phục giống nhau. Tiến cung xong đến tòa nhà cũng đối mặt nhau, đẩy cửa sổ ra là có thể thấy tình hình bên kia. Sau đó, có chuyện tiểu cung nữ mới tới nhận nhầm người vào nhầm cửa đấy.”

Tang Mạch nói “Như vậy rất tốt, cho nhau một chỗ để dựa vào. Người ta ước còn không được.”

Ai ngờ Trang phi lại nói “Phát chán ý. Suốt ngày thấy khuôn mặt đó, lúc trang điểm thay y phục cũng thấy, soi gương cũng thấy, mở cửa liếc mắt cũng thấy, mỗi ngày từ lúc mở mắt tới tối muộn đi ngủ, thấy nhiều nhất chính là khuôn mặt đó, mặc xiêm y cũng giống nhau. Nhìn hơn hai mươi năm, ha hả... đổi lại là người, người cũng sẽ chán.”

Nàng nhìn về phía xa, khẩu khí không biết tự bao giờ đã biến từ nhẹ nhàng thành u buồn, trong băng tuyết ngập trời, trâm cài hồng bảo thạch trên tóc tỏa ra ánh sáng ngọc, màu đỏ như máu điểm tô cho mái tóc đen nhánh, có vẻ đặc biệt lóa mắt.

Tang Mạch yên lặng đứng dậy rời đi, đi tới ven đường lại xoay đầu nhìn, nàng vẫn ngồi trên mái nhà cong cong, dưới áo lông cáo bạch sắc lộ ra mép váy màu sắc diễm lệ. Có thể là bởi vì ánh chiều tà xa xa mà màu sắc bất giác có chút cũ kỹ cùng âm đạm.

Có tiếng tiêu truyền ra từ từ lâu, nức nức nở nở, dường như có ai đang khóc.

Đọc đường chậm rãi kéo tay áo đi về phía trước, những người xa lạ cùng đường đều vì gió tuyết lớn dần mà bước nhanh hơn, từ từ tiêu thất ở tiền phương.

Hoa tuyết mang theo hàn ý băng lãnh xoay tròn bao quanh đập vào mắt, Tang Mạch phải nheo mắt lại mới có thể từ trong màn tuyết trắng xóa nhìn thấy cái thân ảnh hắc sắc một cách đột ngột kia. Tóc đen, con ngươi đen, y phục đen. Một màu đen như mực, màu sắc dày đặc cho dù dốc hết nước Vong Xuyên cũng không hóa ra được. Còn cách vài bước, đã có thể thấy trên hắc quan cao cao của y khám bảo thạch màu đen sáng rực rỡ, lấp lánh y như đôi mắt sâu không đáy của y. Tang Mạch dừng bước, hơi ngẩng đầu lên nhìn y, thành linh gió tuyết đập vào mặt, mờ cả mắt. Muốn đưa tay lên dụi, có người đã sớm nâng mặt hắc lên, nhẹ nhàng vuốt ve bên khóe mắt hắc, ngón tay áp trên mặt lại còn mang theo chút ấm áp.

“Tuyết rơi, mặc thêm nhiều y phục một chút.”

Cũng không nhìn lại bản thân xem, lúc này trên người chẳng phải chỉ có một bộ hắc bào? Tang Mạch nhếch môi cười “Người có từng thấy con quý nào bọc áo bông dày ra ngoài chưa?”

Vậy nên Không Hoa chỉ có thể bất đắc dĩ mà kéo hắc sát vào mình một chút “Chỉ có Nam Phong mới bận tâm chuyện người có sắp đóng băng hay không.”

Tang Mịch nghe được hai chữ ‘Nam Phong’, phần nộ hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Bên đường không ngừng có người đi lại vội vã lướt qua, lúc đầu Diễm quý không được tự nhiên liên tục hướng sang bên cạnh, muốn kéo dần khoảng cách giữa hai người, tiếc rằng Không Hoa đã siết lấy cổ tay hắn, luôn luôn bị kéo trở lại. Sau đó, thấy người qua đường vội vàng chạy đi căn bản không để ý tới hắn, Không Hoa thẳng thắn quấn quanh eo hắn, kéo hắn vào lòng. Độ ấm sau lưng khiến thân thể cả ngày trong gió lạnh sinh ra sự khác thường, Tang Mịch không an phận mà giãy dụa, lại nghe Không Hoa nói bên tai “Phía trước có một ngõ nhỏ, vào đó tránh gió được không?”

Cánh tay bên hông chậm rãi trượt xuống, ngón tay ở giữa bấp đùi cấp tốc vẽ một vòng, Tang Mịch cứng đờ, nghe được tiếng cười trầm thấp của y.

Trong gió tuyết, hai người sóng vai mà đi, bước chân không nhanh không chậm, hoa tuyết rơi đầy vai.

Tang Mịch nói “Người biết đó, ta là diễm quý, buổi tối hôm đó... chỉ cần là một nam nhân, ta đều có thể...”

Không Hoa nói “Ta biết.”

Sau đó, Tang Mịch lại nói “Người đứng ở đó đợi ta bao lâu rồi?”

Không Hoa đáp “Từ lúc người ra khỏi cửa.”

Nam Phong tìm được việc ở nhà Trương viên ngoại trong thành, dạy tiểu công tử nhà ông đọc sách, sống cũng an nhàn, chỉ là thường không quay về nhà được. Trong đại trạch Tấn vương phủ trống trải chỉ còn lại hai người một đen một trắng, vào đông, ban đêm càng có vẻ vắng lặng. Không Hoa một tay chống má, hăng hái dạt dào nhìn Tang Mịch “Lúc này người không lo hắn bị nữ quý lừa đi sao?”

Tang Mạch ngồi đối diện liếc liếc y, thản nhiên bóc vỏ hạt hạch đào trong tay “Không phải người cũng đã phá dạ nha đi theo sao?”

Không Hoa cười mà không đáp, Diễm quý này, ngoài miệng nói ra nhẹ nhàng thoải mái, kì thực, trong y sam của Nam Phong khâu kín bùa chẳng biết hẳn lấy ở đâu ra, hoàng biểu chi, chu sa ấn, đừng nói là quý mị tầm thường, cho dù là tinh quái tu luyện ngàn năm trong núi, muốn tới gần Nam Phong, cũng phải tốn công phu một phen. Lúc Nam Phong đi, hẳn còn giả bộ không thèm để ý, đến một câu “Đi đường cẩn thận” cùng lời nói, kỳ thực người lưu ý tới an nguy của Nam Phong nhất chính là hẳn.

Tang Mạch thấy nụ cười kỳ quái của y, vội quay đầu bĩu môi “Từ trước ta nợ hẳn.” Cũng không muốn nhiều lời.

Không Hoa không miễn cưỡng hẳn, nhắc bầu rượu sứ trắng trong noãn lô ra rót đầy chung rượu trước mặt hẳn “Ta chưa từng đơn độc đối ẩm với ai, người là người đầu tiên.”

Tang Mạch nâng chung rượu lên, uống một hơi cạn sạch, noãn lô bên cạnh đỏ au, khuôn mặt tái nhợt chợt nổi lên vài phần noãn sắc “Cùng đối ẩm với ta có nhiều người lắm, người không phải người đầu tiên.”

“Vậy nói một chút về những người đó xem, biết đâu ta có thể nói cho người hiện tại bọn họ ở phương nào.” Tửu dịch trong suốt dài dài mảnh mảnh từ miệng bình chảy xuống, đọng vào chén sứ lại phát sinh âm hưởng róc rách êm dịu. Nam nhân ngồi đối diện đặc biệt bình thản, tóc dài hắc sắc buộc đơn giản sau lưng, một vài sợi rơi xuống trên trán, thoáng che đôi mắt hẹp dài lợi hại kia, đến một thân hắc y tử khí thâm trầm cũng bị mùi rượu ấm áp hòa tan, lần đầu thấy hình dạng của hoa văn tối màu trên vạt áo y rõ ràng như vậy, hóa ra là mây cuộn, giống trên vạt áo mình như đúc.

Khóe mắt rời sang bồn thủy tiên trên giá hoa, cũng là y mua về, lúc đầu trông như một củ tỏi, hiện giờ lá xanh đã mọc dài, đỉnh có hoa nhị vàng

cánh trắng, một chậu hoa nho nhỏ, mùi thơm bay khắp phòng, vị đạo thanh đạm lãnh liệt tiến vào mũi, tâm thần cũng ngoài ý muốn trở nên an bình.

Tang Mạch ăn hạch đào trong đĩa, trong đôi mắt màu xám chột sáng lên “Người không nói ta cũng biết bọn họ ở đâu.”

Không Hoa nâng chén kính hân, Diễm quý bắt đầu ba hoa. Cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, vài quan viên trong triều phải thân cận mà thôi, uống thì là rượu Hoa điều thượng hạng, nói thì là mấy lời khách sáo không tới nơi tới chốn. Trong lúc đưa chén đối chung, bất tri bất giác trên mặt lại nóng lên, lại tập trung nhìn vào người khác, cũng đều đã đỏ tới tận mang tai nhìn như Quan Công. Vội vàng lấy đồ trong tay áo ra, hoặc là ngân phiếu hoặc là đồ cổ hoặc là châu bảo, có lúc còn có thể sớm an bài vài mỹ cơ ở bên ngoài, luôn hợp với tâm tư đối phương, bên kia cũng ồm ồm mà nhận. Sau đó, càng có thêm nhiều người nịnh bợ hân, ngân phiếu, đồ cổ, châu bảo, mỹ cơ... nhin không được trong lòng âm thầm cười, thật là, những thứ này đâu hợp tâm tư hân?

Nói một lúc, mấy chén rượu ấm đã vào bụng, thần sắc Tang Mạch càng lộ vẻ an nhàn, Không Hoa cười hỏi “Những mỹ cơ đó người nhận sao?”

“Nhận chứ.” Diễm quý liếc sang, khoe miệng cắn mép chén cong lên lộ răng “Chọn mấy người đẹp nhất đưa vào trong cung.”

“Khi đó, ngay tại chỗ này.” Hân gõ cái bàn trước mặt, lại chỉ chỉ giữa phòng, trong mắt lướt qua vài vệt tiểu ý giả dối “Mặt của người cũng đen lại.”

Quả nhiên, trong tâm câu chuyện vòng vèo cuối cùng lại lại trở về vị cựu chủ nhân của tòa nhà này, giống như làm thế nào cũng không tránh khỏi kiếp nạn. Chỉ là không biết bởi vì ánh sáng nển quá mơ màng hay là mùi hương thủy tiên tràn ngập phòng, đêm đông lạnh lẽo, bên ngoài hoa tuyết bay bay, Tang Mạch ở bên cạnh noãn lô uống từng ngụm nhỏ rượu

ấm, hiếm khi tâm bình khí hòa, trong giọng nói thậm chí mang theo chút ý trêu đùa “Kỳ thực, nhân duyên của người cũng không tốt. Người suốt ngày chiếm lấy Tắc Hân, trong hậu cung mà nhắc tới Tấn vương Tắc Quân thì kiểu gì cũng nghiêng răng nghiêng lợi. Đi một vòng quanh Ngự hoa viên, có thể nghe được không dưới hai mươi lần câu ‘Sở Tắc Quân sẽ không được chết tử tế’. Rảnh rỗi không có việc gì chạy đi nghe một chút cũng rất hay. Ha ha...”

Không Hoa cúi đầu uống rượu, nói “Có người ở đây là tốt rồi.”

“Lúc trước người cũng nói như vậy.” Khóe miệng Tang Mạch cong cong, cúi đầu thưởng thức chung rượu trống không trong tay “Nếu người không nói như vậy, ta cũng sẽ không theo người.”

Không Hoa nhìn theo xuống tay hãn, sợi tóc hạ xuống giữa trán che khuất hoàn toàn hai mắt “Vậy lần này thì sao, người còn định tin tưởng ta không?”

Trong phòng bỗng nhiên tĩnh lặng xuống, Không Hoa thấy ngón tay vuốt ve chén rượu của hãn ngừng lại ở miệng chén.

‘Cộc cộc’ vài tiếng nhẹ vang lên truyền tới từ ngoài cửa.

“Có khách đến.” Tang Mạch ngẩng mặt lên, giơ tay đem chén đặt lại trên bàn, lúc thu hồi ngón tay thì lại không cẩn thận mà kéo theo cả cái chén, nhìn thấy nó lăn khỏi mặt bàn, lại luống cuống tay chân đỡ lấy, ‘Choang ——’ một tiếng, chén rượu nho nhỏ vẫn rơi xuống đất vỡ thành bốn mảnh.

Cùng lúc đó, Không Hoa phẩy nhẹ tay áo, cửa phòng tự động mở ra, cuồng phong tuyết cuốn vào. Ngoài cửa viện, một lão phụ còng lưng đứng an tĩnh, cũng mang hà bí, phượng trâm địch quan, trang phục cáo mệnh “Con ta nói, sẽ tới đây đón ta.”

Trang phục của bà lão dư lày Hà bí là cái dải xanh xanh có hoa văn trên áo đỏ, nó giống như cái khăn, được choàng vào như thế này chứ không phải được may liền vào áo.

Trâm phượng thì chắc biết rồi ha, địch quan là cái mũ kia.

Còn “cáo mệnh” là để chỉ những phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Ngài đã tới.” Tang Mạch bất chấp mảnh nhỏ trên mặt đất, vội vàng đứng lên nghênh đón bà, khẩu khí rất thân quen.

Lão phụ nắm lấy tay Tang Mạch chậm rãi đi vào. Tuy lưng bà đã còng, nhưng trong hành động lại biểu lộ sự quắc thước, ngoại sam thâm sắc thêu mây tía làm tôn lên mái đầu ngân tơ như sương như tuyết, gương mặt đầy nếp nhăn lại càng thêm thần thanh khí sáng, hai mắt lấp lánh có thần “Con ta năm nay chắc sẽ tới chứ?”

“Năm ngoái tuyết ngừng hơi sớm, đợi lúc hãn tới, ngài đã đi. Năm nay xem ra tuyết lớn, Cận tướng quân nhất định có thể tới đúng hẹn. Chờ lúc ngài hồi phủ, tử ngọc lan ở quý phủ vừa vãn nở hoa.” Tang Mạch một bên dẫn bà vào đông sương, một bên kính cẩn đáp “gian phòng ngài từng ở đã chuẩn bị lò sưởi ổn thỏa, khí cụ bài biện vẫn là theo kiểu cũ...”

Không Hoa trầm mặc không lên tiếng nhìn một màn trước mặt, trong mắt có điều suy nghĩ. Đợi Tang Mạch đưa lão phụ đi xong quay trở về, sau khi ngồi xuống, mới thản nhiên hỏi “Cận tướng quân?”

“Kiêu kỵ (dũng mãnh) tướng quân Cận Liệt.” Tang Mạch tự ý cầm lấy chén rượu trước mặt Không Hoa, rót đầy uống “Cận thị lấy võ truyền gia, con cháu quá nửa trấn thủ biên cương, trong nhà anh liệt vô số, công huân lớn lao, nếu luận tới đệ nhất đại hộ giá thần trước mặt thiên tử, Cận gia không nói lời nào, ai cũng không dám mở miệng.”

Không Hoa nhìn khoảng trống trước mặt một chút, ngón trỏ xẹt qua hư không, mảnh sứ trên mặt đất liền tiêu thất, trên bàn lại có thêm một cái chén nhỏ giống y như đúc, bên miệng chén còn lấp lánh chút rượu. Tang Mạch thấy y lấy tốc độ chậm rãi để xoay chén rượu, cố ý uống ở chỗ lúc trước mình in lại dấu môi, cuối cùng, không quên vươn đầu lưỡi liếm qua miệng chén. Thế này giống như là liếm chính môi hẳn, tim nảy lên một cái, không khỏi dừng lời, đợi lúc Không Hoa dường như không hiểu mà giương mắt lên nhìn mình thì mới chậm rãi nói tiếp “Cận gia... vị Cận lão phu nhân này cả đời chỉ có ba người con trai, Cận Liệt là con út. Cận lão tướng quân và trưởng tử, thứ tử đều lần lượt vì nước hy sinh, chỉ để lại một đôi cô nhi quả phụ sống nương tựa lẫn nhau.”

Không Hoa nhìn thẳng vào mặt hẳn, trong tay còn nâng chén sứ, ngón trỏ và ngón giữa chia ra đỡ lấy đằng sau và bên cạnh, ngón cái thì chạm vào chút rượu sót lại bên ngoài miệng chén, một đôi con ngươi đen, sáng tới yêu dị, dường như thứ nắm trong tay không phải chung rượu, mà là cầm Tang Mạch “Vị Cận tướng quân này chưa từng tới?”

“Đúng.” Tang Mạch ép buộc mình nhìn đi chỗ khác, không dám đường nhìn dây dưa ở thứ trên tay y nữa, định thần đáp “Hàng năm khi tuyết rơi bà sẽ tới, tuyết ngừng lại đi.”

Ba trăm năm, bà chưa bao giờ lỡ hẹn, hàng năm đều mang đầy lòng hy vọng mà tới, nhưng ‘Cận Liệt con ta’ trong lời của bà lại chưa từng xuất hiện.

“Như vậy...” Không Hoa rút cuộc buông chén rượu trong tay, chậm rãi nhìn bộ mặt trấn định của Tang Mạch, như là muốn tìm ra chút manh mối từ trong gương mặt giả tình xảo dùng thuật họa bì tô vẽ chi tiết “Vì sao bà lại tới chỗ này?”

“Ta mời bà tới.” Dưới ánh mắt lợi hại của đối phương, Diễm quý vẫn ăn hạt hạch đào, ung dung tự tại đáp.

Không Hoa chỉ tỉ mỉ nghiên cứu khuôn mặt xinh đẹp của hắn, mâu quang trầm trầm như nước dưới vực sâu “Bà cũng là cố nhân của ta?”

“Nếu tại Triều đình kinh hồng nhất miết (nhìn thoáng qua 1 cái) cũng gọi là quen biết, thì chính là cố nhân.” Tang Mạch để mặc ánh mắt y quan sát mình từ đầu tới chân một lần, lần này, Diễm quý đặc biệt thẳng thắn thành khẩn “Cận gia cả nhà trung liệt, chuyện lớn chuyện nhỏ nhiều vô số kể, người nếu như nhàn quá, tìm một quán trà bên đường, Bình thư tiên sinh có thể kể cho người nửa ngày.”

(Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

Rượu trong tửu hồ rốt cuộc uống hết, hỏa diễm đỏ rực trong tiểu noãn lô cũng không còn thịnh vượng như cũ, sau rèm cửa truyền đến một trận tiếng ho trầm trầm của lão phụ, Tang Mạch đứng lên khỏi ghế, lưu lại một bàn tàn canh lãnh chích. (canh thừa thịt nguội – chắc là chỉ tiệc tàn)

“Ba trăm năm... Lời thề trên trần thế cùng lắm thì kéo dài được ba năm, ba trăm năm sau bụi về với bụi, đất về với đất, chuyện xưa tiêu tan thành mây khói.” Chỉ nghe Không Hoa chậm rãi nói “Nếu như lần này, nhi tử của bà vẫn không đến, người sẽ làm sao?” Tang Mạch nghe vậy ngừng bước chân đang rời đi, nhưng trước sau vẫn không chịu quay đầu lại “Sẽ chẳng làm sao cả.”

Phía sau, Không Hoa lần thứ hai thở dài “Phải như thế nào người mới bằng lòng chân chính tin ta?”

Tang Mạch nói “Tin hay không có gì khác biệt?”

Rảnh rỗi không có việc gì, cầm lấy mấy quả hạch đào, lột vỏ, lấy ruột, rồi tỉ mỉ bóp vỡ, trộn vào trong hơn nửa bát vừng đen, thêm vài thìa đường trắng, vài hạt ý dĩ, ngũ cốc hoa màu Hoài Sơn, đặt ở trên bếp lò chậm rãi

đun nấu, không bao lâu liền thấy mùi thơm phác mũi, nước miếng đầy miệng.

Tang Mạch vừa trông lò lửa, vừa nói câu đợc câu mất với Cận gia lão phu nhân về chuyện cũ năm xưa. “Ba trăm năm trước cũng là vị này.” Tang Mạch dâng một chén chè vừng mới nấu lên trước mặt Cận gia lão phu nhân, lão phu nhân mặt đầy nếp nhăn như cúc hoa xòe ra, gương mặt từng trải qua tang thương lộ ra vài phần hiền từ “Tang đại nhân là người có tâm, tay nghề của con ta người học đợc cả mười thành.”

“Đó là lão phu nhân ngài dạy tốt.” Tang Mạch cũng lấy cho mình một chén, nhưng không vội nếm, mà dùng thìa vẽ quanh chén hết vòng này tới vòng khác “Chè vừng của Cận tướng quân còn có thêm một phần tâm của hiếu tử, hạ quan bất quá là y dạng họa hồ lô (bắt chước), còn kém xa lắm. Đây chỉ là treo tranh hồ vẽ mèo lười mà thôi, có thể giúp ngài thoải mái, hài lòng là quá đủ rồi.”

“Tang đại nhân vẫn nói như thế.” Lão phu nhân nghe xong, liên tục lắc đầu, cười nheo cả mắt “Con ta nếu có ba phần khẩu tài (khả năng ăn nói) của người, hành sự cũng chu đáo như người, không biết có thể tiết kiệm cho ta bao nhiêu lần nóng ruột nóng gan.”

Cũng là nữ tử xuất thân từ nhà tướng, suốt đời vũ đao lộng kiếm, vào sinh ra tử, cũng từng lên chiến trường, từng giết cường đạo, có thể tính là cương nghị. Một khi nhắc tới ấu tử, mặc dù hẵn từ lâu không còn là hài đồng khóc oa oa nữa, vẫn không tránh đợc ruột mềm trăm mối, tràn đầy sự sâu lo của từ mẫu bình thường, mọi chuyện đều không thể yên tâm.

Tang Mạch kéo noãn lô tới gần bà một chút, lại sẵn sóc mà đem thủ lô* đã ủ ấm vào vào trong lòng bà “Ta đâu thể so sánh với Cận tướng quân? Hẵn là trung thần cương trực. Đại trượng phu hi nộ bất động, tính tình như ngọc đá, vai vững như bàn thạch, đứng đản là bản sắc. Ta bất quá là một

sàm thần (thần tử hay nói lời gièm pha), đầu lưỡi chỉ dùng để bàn lộng thị phi mà thôi.”

“Không thể nói như vậy.” Lão phu nhân nếm một thìa chè vừng, thản nhiên nói “Lúc đầu ta cũng nghĩ về người như thế...”

“Ngài nếu không nghĩ thế về ta mới là lạ đó.” Tang Mạch cười ngắt lời bà, dưới ánh mắt đăm nhiên như như thủy của lão nhân, Diễm quý bất giác thùy hạ mắt.

“Sau đó vào ở Tấn vương phủ, ta mới phát giác, lúc trước ta nghĩ sai về người.” Hai mắt bà nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, trên mặt đầy vẻ từ ái, như đang giáo huấn cháu chắt bướng bỉnh nhà mình “Những kẻ xấu xa lừa lọc ta thấy nhiều rồi, nhưng không thấy người như vậy. Nói là vì danh, bất quá được một ác danh; nói là vì lợi, Tang đại nhân là có tiếng nhất vô sở hảo (không có gì yêu thích), chưa từng nghe người ta nói người thích cái gì, nhưng thật ra những ham mê của người khác, lại bị người nắm rõ.”

Tang Mạch múc chè vừng trong bát lên rồi lại trút xuống, ngượng ngùng nói “Ta có thích quyền thế mà.”

“Ha ha ha ha...” Lão phu nhân cười lên ha ha, chấn động tuyết đọng trên cành cây ngoài cửa sổ khiến chúng tuôn rơi “Cũng không phải ta khoe khoang, con ta vừa mới vào triều quan hàm còn cao hơn người một cấp.”

Chả trách năm xưa bà thân là nữ tử lại có thể lập uy trong quân, trên chiến trường bài binh bố trận sát phạt quyết đoán, chúng chiến tướng không ai không cúi đầu nghe lệnh, không dám mảy mảy làm trái. Ngoại trừ một thân gan dạ sáng suốt hơn người còn vì đôi mắt quan sát tỉ mỉ này, một điểm che giấu ở trước mắt bà cũng không nơi ẩn trốn.

“Tang đại nhân, người rốt cuộc là mưu cầu gì?” Bà dùng ngữ khí nhàn đăm ôn hòa, đến khóe mắt cũng chưa từng lướt qua Tang Mạch.

Tang Mạch cúi đầu nhìn thứ đen đặc dính dính chậm rãi rơi vào trong bát, nấu quá đặc, khuấy cũng không thấy nửa điểm rung động “Không vì danh, không vì lợi, không vì quyền thế, trừ những thứ đó ra, ta còn có thể vì cái gì?”

Lão phụ bên cạnh sáng tỏ không mở miệng nữa. Tuyết ngoài cửa sổ vẫn liên tục rơi không ngừng, đem vạn vật trên đời vùi vào trong màu trắng đơn điệu, hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ dừng lại, trái lại càng rơi càng lớn dần, phát ra tử khí mù mịt nặng nề.

“Nếu như một ngày nào đó không cầu những thứ đó nữa, thì hãy tới Cận gia đi. Làm sai thì chung quy sẽ phải chịu chút khiển trách, đó là có trốn cũng không thoát. Có điều có Cận gia ta đứng ra bảo trợ, chắc chắn sẽ không làm khó người quá mức.” Bát trong tay còn bốc lên từng sợi khói nhẹ, bà quay sang, cách một lớp khói sương mờ ảo, gương mặt đầy nếp nhăn hơi cười, mâu quang nghiêm khắc nhưng không mất vẻ từ ái “Lão bà tử ta đây đã lớn tuổi, muốn tìm người trò chuyện.”

Tang Mạch gắt gao mím môi, nhưng làm thế nào cũng không khắc chế được mình hướng về phía trước nhếch lên khóe miệng “Lời này, ba trăm năm trước ngài cũng từng nói.”

Việc đã cách ba trăm năm, mỗi lần nghe bà nói vậy, đáy lòng đã không gọn chút sợ hãi lại nổi lên sóng gió động trời, khiến cả người đều run, viền mắt chua xót tới mức phải cúi đầu thật sâu, đem mặt vùi vào trước ngực mới có thể che giấu sự thất thố của mình. Chưa bao giờ nghĩ tới có nơi nào sẽ lưu lại mình, một thân mạ danh (bị nguyên rửa), hai tay tội nghiệt. Xưa nay thần tử luôn luôn chẳng có kết cục tốt, lãng trì, chém ngang eo, ngũ xa phanh thây... Từ lâu hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng. Không tới mức rơi vào kết quả như vậy, nhưng sao có thể làm những khung sắt kêu rổn rảng trong Tấn vương phủ thất vọng được? Thế nhưng, lão phụ nhân trước mắt lại còn nói muốn che chở hẳn, đó là Cận gia, Cận gia một nhà trung liệt, đệ nhất đại hộ giá thần trước mặt thiên tử.

Tuyết còn đang tuôn rơi, bị gió thổi ‘vù vù’ xoay chuyển trong không trung. Xuyên qua cửa sổ mở hé nhìn ra ngoài, cây cối đều đã trụi lá, chỉ còn lại cành cây đen thẫm, quấn vào với nhau biến thành hình dáng lờm chờm quái dị. Ở trên đầu tuyết đọng dày kín, trắng và đen thành hai mảng đối lập rõ nét, phân biệt rõ ràng tới mức làm cho người ta thấy không thực. Sau khi khô mộc cầu chi (chắc là cây cối héo quắt) chính là lúc đóng chặt cửa sân, tam cửu ngày giá lạnh, có lẽ ngoài cửa trên đường cũng rất ít người qua lại.

(Về ‘cửu’ đã được nói ở chương 6, ‘tam cửu’ là chỉ ‘cửu’ thứ ba sau Đông chí, tức là ngày thứ mười chín tới ngày thứ hai mươi bảy sau Đông chí. Vào thời kỳ ‘tam cửu’ là lúc nhiệt độ không khí thấp nhất)

Tang Mặc thu hồi đường nhìn, muốn đứng dậy đóng cửa sổ lại, đã thấy lão phụ bỗng nhiên run lên, suýt chút nữa thì không cầm nổi bát trong tay.

Cửa sân đóng chặt bị mở ra, cạnh cửa có một người ngân giáp bạch y như thần binh từ trên trời giáng xuống, thanh hồng anh trường thương ở giữa tuyết trắng đặc biệt chói mắt “Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, đã tới chậm.

Băng vỡ tuyết tan, bóng cây rung động, người nọ thân giáp y lân lóng lánh, nhoáng cái đã tới gần trước mắt “Mẫu thân, hài nhi khiến mẫu thân phải chờ lâu...”

(áo giáp ngày xưa thường hay có hoa văn vẩy cá, chắc vì thế nên gọi là ‘lân’)

Hắn quỳ rạp xuống cạnh cửa lê đầu gối đi tới, giống như kiểu hiếu tử mà mọi người trong thiên hạ vẫn thường ca ngợi vậy, người phía trước có sừng sững bất động thế nào, ở trước mặt lão mẫu, tiếng áo giáp va đập ‘lách cách’ rung động không át được tiếng nghẹn ngào đè nén trong cổ họng của hắn “Mẫu thân, mẫu thân... Hài nhi tới chậm...”

Lão phụ thần sắc cũng kích động run rẩy vươn tay ra chạm vào gương mặt góc cạnh của hắn, trong mắt đã ẩm ướt “Vị tướng quân này tướng mạo

đường đường, cực kỳ giống con ta.”

Bà nắm chặt tay hắn, nửa đứng lên, vươn người tới trước mặt hắn tỉ mỉ quan sát “Con ta lông mi cũng thô như thế, vừa dày vừa đen, từ lúc ra đời hình dáng đã là như thế này. Bên trái trên mặt nó cũng có một vết sẹo, là khi còn bé ngã từ trên cây xuống. Nó sợ cha nó, đau đến đâu cũng không dám khóc. Còn có áo giáp này, cây ngân thương này... Con ta kỳ thực thích sử dụng kiếm, nói là như thế càng hiển lộ hiệp khí hơn. Nhưng thương pháp Cận gia truyền từ đời này sang đời khác, sau khi cha nó và hai ca ca qua đời, nó liền đổi sang dùng trường thương gia truyền...”

Lệ nóng bên trong đã theo khóe mắt liên tục trườn xuống, bà hơi híp mắt tìm tòi ra những vết tích của ái tử mình từ trên người thanh niên tướng quân trước mắt “Vị tướng quân này, ta thấy người một đường phong trần mệt mỏi, có phải là từ Tây ai biên cương đến? Có phải là dưới trướng Cận tướng quân không? Nó có khỏe không? Chiến sự ra sao rồi? Có từng vào thành Chiêu Tây chưa? Thành Chiêu Tây chính là vùng binh gia giao tranh, đoạt được Chiêu Tây thì sẽ đoạt được Tây cương. Nếu người thấy nó, liền chuyển lời giúp ta, rằng trận địa địch trước mặt, Cận gia chưa bao giờ để lọt khỏi tay, phụ thân và anh cả nó đều từng tự tay đem chiến kỳ của Cận gia cắm lên đầu tường của địch quân, lần này nếu nó không hạ được Chiêu Tây, liền không xem như là binh sĩ tốt của Cận gia.”

“Con đã dẹp xong Chiêu Tây từ lâu rồi, mẫu thân?” Phát hiện ra lời nói của bà có điểm khác thường, nam nhân quỳ trên mặt đất cuống quýt đỡ lấy cánh tay bà, đứng thẳng dậy đưa mặt tới gần hơn “Mẫu Thân, là con tam nhi Cận Liệt của người đây! Cha con và đại ca đã mai cốt (chôn thây) ở Bắc vực, nhị ca chết trận tại Nam đô, con là vào năm Long Khánh thứ năm xuất chinh... Người không nhớ rõ sao?”

“Người không phải. Người có dung mạo của con ta.” Lão phụ giơ tay lau đi lệ ngân trên mặt, ngửa mặt lên dựa lưng vào ghế, sắc mặt trấn định, chỉ có vành mắt vẫn hồng hồng như trước “Người dùng hình dạng này lừa

được hai mươi vạn đại quân dưới cờ nó, thế nhưng không lừa được người làm mẹ là ta đâu.”

“Tang đại nhân, người nói thế nào?”

Bà quay đầu lại hỏi Tang Mịch, Tang Mịch nhìn thoáng qua hắc y nam nhân không biết từ bao giờ đã xuất hiện ở cạnh cửa, nhẹ giọng nói “Mẫu tử liên tâm, thuật gian dối tinh diệu tới mức nào cũng không qua được mắt ngài.”

Không Hoa cạnh cửa âm thầm thùy hạ mắt.

Nam nhân cải trang thành dáng dấp Cận Liệt vẫn tiếp tục quỳ, sắc mặt hẩn ngừng ở cái khoảnh khắc ngạc nhiên nghi ngờ đó. Cận gia lão phu nhân cúi đầu nhìn hẩn một cách từ ái, như một mẫu thân lớn tuổi bình thường nhìn ấu tử rời nhà đã lâu “Ta sao lại không hy vọng đây là sự thực chứ? Chỉ trách đôi mắt này, cả đời cũng không thể dung nạp một nửa hạt cát.”

Tuyết, im lặng rơi, dấu chân trước cửa trong chốc lát đã không thấy tăm hơi vết tích, trên cành cây rất nhanh lại nổi lên tuyết đọng lặn nữa, dường như chưa từng có người nào bước vào đây, quấy nhiễu sự vắng vẻ của nơi này.

“Tang đại nhân, ta muốn ngắm tuyết một mình.” Lão phụ cố chấp quay mặt đi không cho người khác thấy biểu tình trên mặt bà, Tang Mịch cho thêm chút than vào lò, lại đưa một chén chè vừng đặt lên bàn trà bên cạnh bà, xoay người ra khỏi cửa. Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, nam nhân bạch y ngân giáp trong phòng tiêu thất không tiếng động, hiện ra một tờ giấy lão đảo bay nhẹ ra khỏi khe cửa. Tựa hồ là ảo giác, Tang Mịch mơ hồ thấy, bên má đã lau khô nước mắt của lão phụ có một vết trong suốt.

Cạnh cửa, Không Hoa trầm mặc mà đem tờ giấy thu vào trong tay áo, Diễm quý bưng bát chè vừng đã lạnh từ lâu của hẩn đi về phía trước không

quay đầu lại “Biện pháp này ta cũng đã từng thử qua, không đâu lại khiến bà thương tâm.”

“Bà sẽ không tới tìm người hàng năm một cách không có cơ sở.” Không Hoa vươn tay cản đường hẳn, khẩu khí vì ngờ vực vô căn cứ mà trở nên nặng nề “Người đã hứa hẹn gì với bà?”

“Không có.” Tang Mạch nghiêng người tránh khỏi y, kiên trì phủ định sự ngờ vực vô căn cứ đó.

Buổi tối, tuyết vẫn rơi liên tục. Đến những hài tử lúc đầu liên tục hoan hô, nhảy nhót vui vẻ vì rốt cuộc có thể đả người tuyết cũng chán ngán với trận đại tuyết bay lá tả như lông ngỗng này, bị người lớn nhất trong phòng còn liên tục âm ỉ đòi ra ngoài. Nghe những người giỏi xem thiên tượng (hiện tượng thay đổi trong không trung) nói thì, đợt tuyết này có thể sẽ còn duy trì lâu.

Nhà Trương viên ngoại phái gia đình tới báo tin, nói là trời tuyết thế này xuất môn có nhiều bất tiện, muốn lưu Nam Phong ở lại nhà bọn họ vài ngày. Tang Mạch nghe như không nghe chỉ đáp có lệ một tiếng, nhú mày nhìn dạ nha đen sẫm bay ra bay vào đầy trời. Không thể nói là chán ghét, chính là nhìn cái cảnh tượng bận rộn kín trời kia, nghe tiếng cánh vỗ phịch phịch, trong lòng dường như lại có một thứ gì đó không được yên tĩnh tiến vào, quấy nhiễu từng chút từng chút một, đứng không được, ngồi cũng không xong. Dứt khoát đi qua đi lại hai bước, mỗi bước lại giẫm lên vỏ hạch đào trên mặt đất, dưới chân có tiếng ‘răng rắc’ khó chịu, liếc mắt lại nhìn thấy trên bàn có đĩa hạch đào mới bóc, vì vậy lại buồn bực thêm một tầng nữa, tới mức tâm phiền ý loạn.

Tiểu tư Trương gia là người trần mắt thịt không nhìn thấy đám dạ nha bay đi bay lại, chỉ nhìn thấy vị ‘biểu ca của Sở tiên sinh’ ở trước mặt này từ đầu tới chân đều lộ ra vẻ yêu dị, vốn vẻ mặt đang rất tốt, lại sốt ruột đi đi

lại lại trong phòng, sau đó ‘sừ ——’ một tiếng, cửa mở, chẳng thấy người đâu nữa, trước mắt chỉ có một cái bóng trắng lơ lửng đung a đưa a...

“Má ơi — quý a!!!”

Tiếng kêu sợ hãi thê lương chọc thẳng vào bầu trời đêm nặng nề bị dạ nha bao phủ, Không Hoa ngẩng đầu lên từ quyển sách ố vàng trong tay, thấy Diễm quý ở cạnh cửa vẻ mặt giận dữ “Có việc gì?”

“Rào rào ——” Lông vũ đen đều rơi xuống đất, đám dạ nha sống trên mấy cuộn tranh cũ kỹ nhu thuận đập lên cửa sổ vỡ cánh bay đi, chỉ lưu lại hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không Hoa nói “Cạnh cửa gió lớn, có chuyện gì thì vào rồi nói.”

“Cận Liệt thì ta sẽ đi tìm, không nhọc Minh chủ ngài đại giá.” Diễm quý thình lình xuất hiện bỏ lại một câu rồi lại phất áo ra đi.

“Người tìm ba trăm năm cũng có đầu mỗi gì đâu?” Không Hoa dù bận vẫn ung dung nhìn Tang Mạch tức khắc sau lại lộn trở lại, bên môi lộ ra nụ cười khổ “Huống chi, người thực sự mắc nợ Cận gia là ta.”

“Tiểu thuyết diễn nghĩa không chính xác.” Liếc mắt thấy quyển sách trên tay y, Tang Mạch nói bằng giọng đều đều, lại muốn bỏ đi tiếp, nhưng Không Hoa đã chặn trước mặt.

“Vậy người nói cho ta biết, chỗ nào không chính xác? Người muốn hạ thành Tây Chiêu không phải ta? Bức bách Cận Liệt xuất chinh cũng không phải ta? Giam lỏng Cận gia lão phu nhân làm con tin cũng không phải là ta?” Trên mặt nam nhân vẫn là tư thái bình tĩnh không nhìn ra vui buồn, chỉ là ánh mắt phóng ra thì sắc nhọn dị thường tiến thẳng vào trong mắt Tang Mạch, như thể muốn xuyên qua hắc để nhìn rõ thấy tất cả chân tướng năm xưa.

“Người ra chủ ý cho người là ta.” Nghênh đón đường nhìn của y, Tang Mạch chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, trong đồng tử màu xám phản chiếu gương mặt kính ngọc của nam nhân.

Bình sinh làm việc ác tội lỗi chồng chất, chỉ có một chuyện là chân chính xuất phát từ vô tâm, nhưng lại gây ra lỗi lầm muôn đời “Bất quá chỉ là một câu nói lúc tức giận, nhưng đã lấy đi hai mạng người, ba trăm năm đau khổ.”

Năm Long Khánh thứ năm, trải qua năm năm thanh túc nghiêm chỉnh, vua dân trên dưới đều là môn hạ của Tấn vương, khắp nơi đều là người hầu cận của Tấn vương. Lại chính (quan lại) nghiêm khắc, đến lén mặt đàm cũng không dám nói một câu là Tấn vương sai, nói một tiếng đối với Tấn vương căm hận. Cửu châu đại địa, Tấn vương Tắc Quân người một tay che trời.

“Chỉ là trải qua năm năm giày vò lẫn nhau, giữa người và ta từ lâu đã không còn như xưa nữa.” Tranh cuộn cũ kỹ chồng chất như núi, không biết bao nhiêu chuyện xưa như mây khói kể ra lại sinh động như thật, thế nhưng cuối cùng vẫn không bằng tự mình trải qua. Tang Mạch từ từ lật quyển sách Không Hoa vừa xem “Ta cũng không phải là Tắc Hân, nhưng người cứ luôn tìm bóng dáng của hăn ở trên người ta.”

Năm năm, trái tim bất quá chỉ bằng năm tay, hết lần này tới lần khác bị cái câu ‘Vì sao người không phải là hăn’ nhồi đầy, ta quyết khoét nó đi, người lại kiên trì không ngừng khắc vào. Đúng, ta không phải là Tắc Hân, Tắc Hân thiện lương, Tắc Hân nhân từ, Tắc Hân đã cự tuyệt người. Ta là Tang Mạch, ta tàn độc, ta lãnh khốc, ta tội ác chồng chất. Ta lấy sự tàn khốc ác độc của ta để giành lấy thiên hạ cho người, nhưng người lại quay đầu đem Tắc Hân thiện lương nhân từ ra để so sánh với ta. Có lẽ năm xưa ở lãnh cung, ta xác thực cũng từng có tấm lòng Bồ tát như vậy, thế nhưng đó là bao lâu trước rồi? Đã mờ mịt như là kiếp trước, còn có thể tìm trở về sao? Sở Tắc Quân, người quá ngây thơ.

“Người bắt đầu chán ghét những việc ta làm, dần dần, đến nghe cũng không muốn nghe ta nói nữa. Người muốn ta giống Tắc Hân, ta lại không.” Khoảng thời gian đó, luôn không thể kiềm chế được muốn kích động người, miêu tả với người về việc thăm vấn bức cung trong quá khứ, cho người xem những cáo trạng cung khai đầy huyết mặt này, bày ra cho người xem những lễ vật mua chuộc quan viên... Mỗi khi thấy được một sợi một mảnh chán ghét trong mắt người, trong lòng ta lại nổi lên một trận sáng khoái khó hiểu. Người tức giận, phẫn nộ, không để ý địa điểm đem ta áp đảo trên mặt đất tùy tiện lãng nhục, sau đó dùng Tắc Hân nhân từ thiện lương để trách cứ ta tà ác. Những cảnh giống y như nhau diễn ra năm lần bảy lượt, tuần hoàn lặp đi lặp lại như một cái nút chết không thể cởi ra được. Nếu nói trong quá khứ người và ta từng có chút tình cảm bé nhỏ nào, thì lúc đấy, chỉ còn lại dần vặt lẫn nhau.

Đối với Cận gia cũng chỉ là một câu nói lúc tức giận.

“Người đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời đưa tới trước mặt Tắc Hân, nhưng hẳn cho tới giờ chưa từng nhận tình.” (tức là tình cảm trong đó – đoán) Quyển sách trên tay đã lật tới cuối. Như tất cả những tấm gương trung can nghĩa đảm khác, Cận gia cũng không thoát khỏi cái kết cục hết thịnh thì suy “Vừa vặn khi đó có lời truyền, Tây cương có dị bảo trước đây chưa từng gặp, người có được nó, đến thiên hạ cũng không cần nữa. Người biết rồi, lại muốn đi đoạt về hiến cho Tắc Hân. Đáng tiếc vào lúc đó, trong triều không phải người người đều nghe lời người.”

Vô cơ viễn chinh, trước tiên không nói tới là có lý do hay không, binh mã lương thảo còn phải tốn một khoản lớn. Huống chi, các tướng lĩnh không ai muốn nhận cái mạ danh vô lý này.

“Không phải nói rằng lòng trung thành của Cận gia có nhật nguyệt chứng giám sao? Cận gia vừa ra mặt, thiên hạ không ai có thể bì kịp. Cận Liệt là đại hiếu tử có tiếng, mời Cận lão phu nhân tới quý phủ ở hai ngày, đợi lúc đại quân chiến thắng trở lại sẽ để Cận tướng quân đón về, thế nào?”

Mấy lời năm đó nói vẫn còn nhớ rõ ràng từng câu từng chữ, lúc đó, thấy người phiên muện, ta liền hân hoan, trong lúc đặc ý vênh váo muốn đổ thêm dầu vào lửa, đã nói ra những lời đó.

Quả nhiên, sắc mặt người chưa bao giờ khó coi như vậy, trong mắt hận không thể bắn ra hai lưỡi dao sắc bén xuyên thủng tâm can ta, khoái ý méo mó khiến ta sung sướng tràn trề mà say trọn một đêm. Lúc bình minh, trên triều đường nghe hồng y nội thị tuyên chiếu: Kiêu kỵ tướng quân Cận Liệt, ban thưởng chức nhị phẩm Trấn Tây đại tướng quân... lập tức xuất chinh đi Tây cương!

Từng chữ từng chữ như sấm sét giữa trời quang nổ ầm ầm bên tai, chấn động cái đầu say rượu ‘ong ong’ rung động. Ai ngờ, hạ triều xong, còn chưa tới gần cửa trước, đã thấy ngoài phủ xa mã như long. Người ngẩng đầu từ trong đám người mỉm cười nhìn ta, đẩy ta, nắm cánh tay ta đi tới xoắn lên kiệu liêm dày màu xanh lục. Bên trong là Cận gia lão phu nhân mặc trang phục cáo mệnh đang ngồi thẳng, một đôi mắt trong sáng, cả người ta đều nhũn ra tới không thể đứng nổi nữa.

Người vẫn chưa cam lòng, trước mặt mọi người nói rất đường hoàng “Cận tướng quân đã là hiền tài do Tang đại nhân tiến cử, Cận lão phu nhân đương nhiên cũng nên do Tang đại nhân chiếu cố mới phải.”

Một câu nói khiến ta đang ngã dưới đất cũng không thể đứng dậy nổi nữa.

“Người chưa bao giờ để tâm đến những hồ ngôn loạn ngữ của ta, hết lần này tới lần khác, chỉ có lần đó... rõ ràng là muốn cho ta một bài học.” Tang Mạch ngồi trên ghế, đem Cận gia diễm nghĩa đặt ở trên đầu gối, cố gắng vượt thẳng nếp gấp “Người thực tàn nhẫn.”

Không Hoa nhìn hẩn qua ánh sáng nển, nhưng hẩn thì toàn tâm toàn ý nhìn trang sách khô vàng “Cũng may Cận lão phu nhân đối tốt với ta.” Một

nửa mặt ẩn trong bóng tối.

Nữ tử nửa cuộc đời chinh chiến sa trường này có thiên tính kiên cường, quân công chồng chất mang đến cho bà bộ lễ phục cáo mệnh ánh vàng rực rỡ, cũng mang đi trượng phu và hai nhi tử của bà. Ấu tử còn lại – Cật Liệt chính là chỗ dựa cuối cùng của bà. Bà luôn ngồi ở trước cửa sổ, một bên nhìn cánh cửa viện không biết tới bao giờ mới mở ra, một bên nói lan man về con trai bà, mong muốn hãnh thành tài, như bậc cha chú tổ tông của hãnh, danh chấn sa trường làm rạng rỡ Cật gia; hy vọng hãnh bình an trở về, ngoan ngoãn mà lấy một người vợ hiền lương, sinh một đám cháu trắng trẻo mũm mĩm kéo dài hương hỏa Cật gia; hy vọng hãnh có thể trở về lúc đầu xuân, khi đó, chính là kỳ hoa tử ngọc lan trong Cật phủ nở, bà muốn vừa ngắm hoa vừa ăn bát chè vừng đích thân hãnh làm.

Bà luôn nói bình thản như vậy, nói đi nói lại, không ngừng không nghỉ, khiến người ngồi nghe một bên vì có dính dáng tới mà cảm thấy xấu hổ vô cùng, đó là sự nghiêm phạt người dành cho ta vì tội đại bất kính. Bà thấy, vẫn là dáng vẻ vân đạm phong khinh như vậy, nói “Nếu như một ngày nào đó không cầu những thứ đó nữa, thì hãy tới Cật gia đi. Làm sai thì chung quy sẽ phải chịu chút khiển trách, đó là có trốn cũng không thoát. Có điều có Cật gia ta đứng ra bảo trợ, chắc chắn sẽ không làm khó người quá mức.”

Trong nháy mắt, người ngồi đối diện tựa như là thân sinh mẫu thân mà mình từ lâu đã không còn nhớ rõ mặt.

“Chiến sự rất thuận lợi, không lâu sau thì nhận được tin đã hạ được thành Chiêu Tây, không hổ là Cật gia.” Tang Mạch rút cuộc ngẩng đầu lên, toàn bộ gương mặt tái nhợt đều lộ ra dưới ánh sáng nện, nhưng Không Hoa vào lúc đó lại chuyển đường nhìn đi nơi khác, không muốn thấy vẻ mặt của hãnh “Đại quân chiến thắng trở về thì, chỉ mang theo trường thương của Cật Liệt.”

Tướng quân bách chiến bách thắng trúng phải tên độc của đối phương, thương thế trầm trọng. Hãn cũng không quản an nguy của thân mình, đêm tối vẫn liều mình đi gấp muốn trở lại kinh thành đón mẫu thân hồi phủ. Đường xa, xe ngựa chòng chênh, vết thương lại toác ra, mãi cũng không khép lại, còn thêm thể hư nhiễm bệnh, cuối cùng độc phát mà chết.

Thanh niên tướng quân còn chưa tới năm nhi lập (30 tuổi), chưa tới cửa kinh thành, chưa gặp được mẹ già mà nói một câu ‘nhi tử bất hiếu’, đã chôn thân nơi đất khách. Chỉ vì một lần nghĩ sai của Sở Tắc Quân người, chỉ vì một lần lỡ lời của Tang Mạch ta.

Chiết tử chỉ có vài câu ngắn gọn, đọc đi đọc lại, nhưng làm thế nào cũng không thay đổi được hiện thực trước mắt. Nữ tử kiên cường bình tĩnh dường như bình thản tiếp nhận sự thực, nhưng khi hãn xoay người thì, kim châm trên đầu rút xuống đâm vào yết hầu. Đầu tiên là trượng phu, sau đó là trưởng tử, thứ tử, ấu tử, bà đã trải qua quá nhiều đau xót rồi, có thêm bao nhiêu kiên cường thiên tính nữa cũng không thể giúp bà chống đỡ, một mình đối mặt với tương lai.

(Chiết tử, mình nghĩ đoạn này là nói về một quyển sổ nhỏ ghi chép lại về việc chiến tranh hoặc là cái chết của con bà)

Khi đó, cũng là lúc vào đông tuyết bay lá tả, tại Cận phủ trong một đêm tử ngọc lan nở khắp nơi.

“Những chuyện khác bà cũng đã quên gần hết, đến người và Nam Phong cũng không nhận ra.” Hết năm này qua năm khác, lão phụ lo lắng cho nhi tử mình luôn luôn vào đêm tuyết rơi thì tới gõ đại môn Tấn vương phủ, bà không nhớ rõ thời gian đã trôi qua, triều đại đã thay đổi, đến chuyện cũ năm xưa cũng đã quên quá nửa, ai là ai đối với bà không hề quan trọng, điều duy nhất bà quan tâm là lời hứa trước khi nhi tử xuất chinh là sẽ quay lại đón bà về nhà. Nhưng tuyết rơi hết trận này tới trận khác, đợi chờ ba trăm năm, còn cửa viện luôn đóng chặt lại cự tuyết không mở. Ba trăm

năm đã qua, tất cả những lời thề non hẹn biển đều thành tro bụi, dù có kiên trì, chấp nhất tới đâu thì cũng theo thời gian mà tiêu tan thành mây khói, thật sự là không cam lòng, “Cận Liệt chưa bao giờ tới. Ta tìm khắp nhân gian, nhưng không tìm được hẳn, trong quỹ chúng cũng không có tin tức của hẳn.”

“Đáng tiếc chính là, Cận gia vừa sụp đổ, ngày Sở thị vong quốc càng thêm gần.” Tang Mạch mạch thả quyển sách vào tay Không Hoa, thần sắc mệt mỏi rã rời “Trong chốn u u minh minh, quả nhiên tất cả đều là trời định.”

“Người đáp ứng với bà, nhất định sẽ để bà nhìn thấy Cận Liệt?” Dựa theo tính cách của hẳn, nhất định đã hứa một điều gì đó rất quan trọng để bù đắp cho Cận gia lão phu nhân. Không Hoa thấy hẳn bỏ đi, vội vàng truy vấn “Người rốt cuộc hứa với bà điều gì?”

Diễm quý biến mất ở ngoài cửa trước sau vẫn không trả lời.

Tuyết rơi liên tục bốn ngày, miền nam ấm áp nhiều mưa chưa từng bao giờ có khí trời giá lạnh như vậy, tuyết dày như bông đọng trên cây ép cong cả cành, nửa đêm chưa ngủ, bên tai toàn là tiếng cành cây gãy ‘phách phách ba ba’. Diễm quý khí chất âm hàn cũng không chịu nổi khí lạnh tàn khốc trăm năm khó gặp này nữa, cuộn mình trần trọc trong ổ chăn không có một chút ấm áp nào, vì vậy động tĩnh nhỏ xíu ở ngoài phòng cũng bị khuếch đại thêm vô số lần, nhất nhất tiến vào lỗ tai, tiếng dạ nha vỗ cánh trong không trung, tiếng nam nhân thì ào, thậm chí là cả tiếng nển cháy ‘lép lép’ trong căn phòng bận rộn...

(‘căn phòng bận rộn’ là căn phòng có bạn Không Hoa và đám dạ nha đang ‘bận rộn’ ý)

Nỗ lực nhắm mắt lại, mãi tới bình minh Tang mạch vẫn chưa chớp mắt được một khắc nào. Cái người quấy rối giấc ngủ của hẳn kia thì lại tỉnh

thần sáng láng, sáng sớm đã thần thái phi dương xuất hiện trước mặt Cận lão phu nhân “Ta tới vẫn an lão phu nhân.”

Y nói, lúc trước y là con dân Sở thị, ngưỡng mộ Cận gia cao thượng đã lâu, lại càng ngưỡng mộ uy danh của Cận lão tướng quân, cũng từng dốc sức phục vụ dưới trướng Cận Liệt, được thấy phong thái danh tướng trong chiến trận.

Cận lão phu nhân nói “Đó có tính là gì đâu, bất quá là tận trung vì nước mà thôi.” Nếp nhăn bên khóe mắt lại chùng lên, trả lời người lạ kia, khách sáo mà lễ độ.

Vì vậy Không Hoa càng nói càng gắng sức, nói về cuộc chiến ở Trường Châu của Cận lão tướng quân, khí thế bao la hùng vĩ, kinh thiên địa khiếp quỷ thần; về chiến dịch ở Quế Lăng phụ tử Cận gia cùng ra trận, không mất người nào, cường đạo nghe tin cả kinh đã sợ mất mật bỏ thành mà chạy, có thể nói là giai thoại nhân gian; còn có Cận lão phu nhân, trên sa trường phụ tá cho hôn phu tròn mười hai năm, mỗi khi ông xuất chinh, bà sẽ ở bên hỗ trợ, mỗi lần trống trận gióng lên thì đất rung núi chuyển sĩ khí như hồng...

Những chuyện đó đều là mấy đoạn trong tiểu thuyết diễn nghĩa, thôi phỏng khoa trương, nửa thật nửa giả. Lại còn được y nói rất nghiêm trang, khom lưng đứng ở bên cạnh Cận lão phu nhân, khoa tay múa chân, ngôn từ rõ ràng, dường như mỗi câu mỗi chữ đều là do y tận mắt nhìn thấy tự tai nghe thấy.

Lão phụ trước giờ mặt vẫn lộ vẻ ưu sầu rồi cuộc đời ánh mắt từ cảnh sắc nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi) ngoài cửa sổ sang người y, nghe lời y kể, sắc mặt đầu tiên là hoảng hốt, sau đó, nở nụ cười “Việc này, ta cũng sắp quên mất rồi.”

“Nhưng luôn có người nhớ.” Không Hoa khom người cúi đầu xuống bên tai bà, thần sắc kính cẩn mà tinh tế thuật lại chuyện năm xưa cho bà

“Hôm qua trong quán trà dưới thiên kiều vẫn còn nói chuyện Cận Liệt tướng quân đánh hạ thành Chiêu Tây...”

(Thiên kiều là ‘cầu vượt’ @__@ k tưởng tượng nổi ‘cầu vượt’ ngày xưa nó thế nào)

Tang Mạch đứng ngoài cửa, lẳng lặng xem một màn đó, nam nhân đứng trước cửa sổ, khung cảnh tuyết trắng đặng sau làm nổi bật một thân đen như mực của y, bên cạnh có một cành hồng mai nhô ra, đóa hoa nở ngay tại đầu vai y, tôn lên hắc quan cao cao, tôn lên khuôn mặt oai hùng bùng bùng, tựa như một bức tranh, mê huyền tới mức khiến người ta muốn thu vào trong tủ cất dấu mãi mãi.

Không Hoa nửa quỳ dưới đất, y ngẩng đầu lên, cười tha thiết “Lòng ta đối với lão phu nhân không thua Tang đại nhân, vô luận là hãn hứa với ngài cái gì, ta cũng có thể làm được. Cứ đem chuyện hãn đáp ứng với ngài giao cho ta làm đi? Nếu làm mà có một tơ nửa hào không chu toàn, bất kể hãn hứa gì, ta sẽ chịu trách nhiệm hết.”

Hóa ra nói cho cùng y vẫn dây dưa với sự ngờ vực vô căn cứ của mình không chịu buông tha. Cận lão phu nhân quay sang nhìn Tang Mạch, Tang Mạch ngẩn ra, quay đầu đi.

Phía sau, có người hỏi “Chuyện hãn đáp ứng với ta là việc giữa ta và hãn, người tới chen ngang như vậy, coi thế nào được?”

Người nọ nói “Bởi vì ta đã từng nói với hãn, không muốn để hãn coi thường bản thân nữa.”

Những lời khác đều không nghe thấy nữa, trong đầu mơ hồ thấy đau nhức, chỉ cảm thấy thân thể lão đảo, dưới chân phù phiếm như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã nhào. Cho dù mở lớn con mắt, cũng không thể thấy sự vật phía trước, chỉ có gương mặt đã khắc sâu trong đáy mắt, ba trăm năm, nhìn quen thương tâm phần nộ và nụ cười nhạt âm hàn thấu xương,

tình thâm nghĩa trọng, không oán không hối hận tới mức khiến cả một ý chí sắt đá cũng hơi lộ vẻ cảm động.

Từ sau lần đó, Không Hoa liền biết mất, không lưu lại lời nào. Dạ nha trên bầu trời Tấn vương phủ tiêu thất trong vòng một đêm, Tang Mạch quần cái chăn bông lạnh lẽo, vẫn trần trọc như cũ. Diễm quý ép buộc mình không được lưu ý động tĩnh ngoài cửa phòng, mãi đến khi ánh nến đã cháy hết nhưng vẫn tỉnh táo như trước làm cho tâm tự dưng thấy phiền muộn. Thời gian ba trăm năm vẫn như cũ không để lại chút vết tích nào, chỉ có ba ngày ngắn ngủi này mà dài dằng dặc trôi qua chậm rãi như thế trăm năm.

Cận lão phu nhân nói đầy hàm ý sâu xa “Hắn nói cho ta biết, sẽ mang con ta tới đón ta.”

Tang Mạch ngồi ở bên cạnh, hạ từng đực xử một đem hạch đào nghiền nát thành một chén bột “Chuyện hắn đã đáp ứng, không có chuyện nào không làm được.”

(Dược xử cũng là một loại chày nhưng chuyên để giã dược liệu, bé thôi)

Hắn biết cả đêm y khu sử tất thấy dạ nha đi tìm kiếm, nhồi đầy đầu các loại sách cổ ghi chép. Thế nhưng ba trăm năm qua, thế sự xoay vần, trong biển người mêng mang muốn tìm một u hồn thì như đáy biển mò kim, dù cho y có là người đứng đầu Minh phủ điều khiển quỷ chúng trong thiên hạ, muốn dò hỏi cũng phải có chút hao tâm tổn sức. Chỉ là không biết gần đây có được tin tức gì mà lại có thể khiến y đích thân đi một chuyến.

“Ha hả...” Bà cười khẽ, dường nhìn đảo quanh gương mặt thất thần của Tang Mạch “Nhưng ngươi lại không rõ, hắn là vì ta, hay là vì ngươi?”

“Vô luận vì ai, kết quả đều như nhau.” Tang Mạch đem bột hạch đào cho vào trong vừng, dùng đũa chậm rãi quấy “Tuyệt sắp ngừng rồi, chỉ sợ đây là lần cuối ta được hầu hạ ngài.”

“Trước khi tuyết ngừng hẳn nhất định sẽ trở về.” Lão phụ không chịu đổi trọng tâm câu chuyện, neho mắt bình thản nhìn hẳn “Vậy nên người không cần quan tâm.”

Tang Mạch thu mắt lại nói “Lão phu nhân nói đùa rồi.”

Bà nhận chén chè vừng, trầm ngâm hồi lâu mới nói “Giải quyết xong chuyện của ta, người còn có bao nhiêu việc phải lo lắng?”

“Ba chuyện.”

“Sau đó nữa?”

“...” Gió đột nhiên nổi lên, tuyết bay loạn xạ, Tang Mạch chưa kịp trả lời, quay đầu lại trông thấy trong mênh mang tuyết trắng một đạo bóng đen từ trên trời giáng xuống. Bầy quạ vờn quanh, phong tấu tuyết vũ (k lẽ lại dịch là gió đi tuyết múa? :))), mặt hẳn trầm như nước, tay áo phiêu diêu. Màu đỏ tươi văng khắp nơi, bị ngạn hoa nở rộ tràn lan dưới chân hẳn, cành nhánh quăn quýt, mỗi bước là A Tì địa ngục, mỗi bước là Tu La huyết trì (hồ máu), lẫm lẫm không ai bì nổi. Nhất thời, lời muốn ra khỏi miệng lại nghẹn ở họng, Tang Mạch hơi ngẩng lên, đối diện với đôi mắt màu mực sâu không thấy đáy của nam nhân.

“Ta nói rồi, ta sẽ không để người gánh chịu một mình.” Hẳn cầm hộp dài trong tay đặt trước mặt lão phụ, dường nhìn lại không rời Tang Mạch một giây nào “Ta không biết người hứa với bà cái gì, nhưng ta không muốn lại thấy người chịu khổ.”

Cổ họng chua xót, há miệng muốn nói nhưng lại không nặn ra được nửa chữ, Tang Mạch nghĩ, mình lại một lần nữa chết chìm trong ánh mắt như vực sâu của hẳn.

“Đây là...” Nấp hộp bị mở, không thấy kim quang tận trời, mây mù lượn lờ gì cả, chỉ có một cái đầu thương đầy rỉ sét nằm yên lặng bên trong.

Cận lão phu nhân kinh ngạc đứng lên, không ngừng lắc đầu “Trường thương gia truyền Cận gia.”

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mấy lần bà muốn lấy thứ đó ra, nhưng tay run tới mức nâng lên rồi lại rơi xuống “Liệt Nhi... con của ta...” Trên mặt đã ướt át, bà thì thào gọi tên nhi tử rồi không thể nói thêm gì nữa.

“Kỳ thực hẳn vẫn một mực chờ bà.” Không Hoa đem đầu thương đặt vào trong tay Cận lão phu nhân. Theo nước mắt rơi xuống, chỉ thấy đầu thương tầng tầng rỉ sét theo lệ tích mà xuất hiện thật nhiều vết nứt. Ngón tay lướt qua, từng mảng rỉ sắt bong ra, mũi thương bạc bên trong vẫn sáng như tuyết, như thế ba trăm năm qua vẫn có người ngày ngày lau chùi, mũi nhọn sắc bén không thể chống lại.

“Nó... ở bên trong?” Lão phụ trợn tròn hai mắt nhìn Không Hoa, cấp thiết lại không thể tin được.

Không Hoa dẫn tay bà vuốt ve trên cây thương “Mẫu tử liền tâm, Cận tướng quân có ở bên trong không, ngài biết rõ nhất.”

Chỉ cảm thấy cả người bà chấn động, bàn tay bỗng nhiên dừng lại. Lệ như nước vỡ bờ không ngừng tuôn ra, thân thể bà càng run kịch liệt, đầu đầy châu ngọc ‘đình đình’ rung động. Ngoại trừ gọi đi gọi lại tên của nhi tử, còn lại không đủ sức để mở miệng nữa, chỉ không ngừng hướng khoe miệng về phía trước tác động “Liệt Nhi...”

Lúc thương tâm, ngón tay không kèm được mà dùng sức, mũi thương sắc bén lập tức vẽ ra một vết rách trên ngón tay. Từng giọt huyết châu lăn

xuống, nhưng không thấy chóng mặt, máu vẫn rướm vào cây thương. Giấy lát sau, vài làn khói xanh từ mũi thương tỏa ra, trước tiên là cuộn thành một vòng tròn lớn rồi lại giấy dựa chuyển động thành mấy vòng tròn nhỏ, hình thái biến hóa nhiều lần, mơ hồ thấy hình dáng một con người. Lão phụ hai mắt đắm lệ mông lung nhìn bóng người trước mặt, trên mặt buồn vui lẫn lộn, khó khăn lắm mới không ngắt xiú. Mi nhãn thô kệch, mũi cao rồi đến giáp y bao lấy toàn thân, bóng người càng lúc càng hiện rõ, là một tướng lĩnh trẻ tuổi bạch y ngân giáp cầm trong tay một thanh trường thương, bên trái trên mặt có một dấu vết nhàn nhạt nhưng không làm suy giảm tướng mạo đường đường và một thân uy vũ khí khái.

“Mẫu thân, nhất biệt kinh niên, hài nhi bất hiếu, không thể hầu hạ dưới gối.” Hai gối quỳ xuống đất, cúi đầu muốn lạy, lại bị lão phụ vội vã kéo vào lòng, mẫu tử hai người ôm nhau mà khóc.

“Ba trăm năm đã qua, hãn vẫn ở trong cây thương?” Tang Mạch lúi sang thân nhiên nhìn cảnh trước mắt. Diễm quý không quen để lộ nỗi lòng trước mặt người khác, dùng son phấn để che dấu biểu tình của mình.

Không Hoa đứng bên cạnh hãn, quay đầu sang cười trấn an “Năm xưa Cận tướng quân chết nơi xứ người, vốn lúc đó hồn nên về Minh phủ, sau đó đầu thai chuyển thế. Chỉ là hãn cố ý muốn gặp mặt mẫu thân một lần, liền gửi hồn trong trường thương gia truyền, được mang theo trở lại kinh thành. Nhưng không ngờ Cận lão phu nhân nhận được tin dữ xong liền đi theo hãn, hai người cứ vậy mà lỡ mất.”

Không ngờ, một lần sai lầm cứ thế ba trăm năm. Mẫu thân cao tuổi ở trong đại tuyết hết năm này qua năm khác đau khổ chờ đợi, hãn thì gửi thân trong thương, không biết ngày đêm giao thác, không phát giác năm tháng đã trôi qua, ở trong bóng tối ngập tràn mỗi khi nghĩ tới mẹ già, ắt hãn là lòng nóng như lửa đốt, chịu đủ dày vò. Tình trong nhân gian không hơn được cốt nhục tương liên, huyết mạch tương thông, chỉ là yêu càng sâu, tâm càng loạn, quay đầu lại, đôi bên kinh ngạc phát giác ra mối hận trên vai.

“Ta tra hết tất cả những ghi chép về Cận Liệt ở Minh phủ, biết được hẳn không chuyển thế, nên chắc chắn phải ở trên nhân gian. Phàm là quỷ mị, kiếu gì cũng sẽ có một nơi cư trú có gút mắc sâu đậm với bản thân, giống như Trương thái y tá túc trong tủ thuốc, người và nơi người ở ‘Thủy thiên nhất sắc’.” Nói đến đây, Không Hoa cố ý nhìn hẳn một cái, thấy Tang Mạch lạnh mặt thờ ơ, đành nói tiếp “Võ tướng yêu nhất không gì hơn là binh khí trong tay mình, hẳn nếu muốn tìm nơi dựa vào, thứ đầu tiên chọn chắc chắn là trường thương gia truyền của Cận gia. Sau khi Cận gia suy sụp, trường thương nhiều lần đổi chủ, có lẽ về sau ở trên lại loang lỗ rỉ sét nên không còn ai nhận ra nó là vật của Cận gia nữa, liền dần dần mất dấu. Ta cũng là mấy ngày gần đây mới có được tin tức này. Bất quá cũng chỉ là một suy đoán, vậy nên trước khi tìm được đồ liền không báo cho người.”

Lời nói vừa khéo léo lại chu đáo, y nói xong còn liếc sáng Tang mạch, nói tới câu cuối, không quên nhìn đi nhìn lại vắn đờ trong mắt Diễm quý (do thiếu ngủ = 3 =). Tang Mạch bị y nhìn liền xoay mặt đi tới đứng cạnh Cận lão phu nhân, đỡ bà dậy khuyên giải an ủi, kỳ thực là muốn thoát khỏi bầu không khí quý dị giữa hai người. Từ đêm hôm đó hoan hảo, Diễm quý đem tất cả nỗi lòng chân thật để lộ trước mặt người khác, nhìn thấy Không Hoa liền có vài phần mất tự nhiên. Ngoài miệng Không Hoa không nói gì, nhưng ngầm ngầm đoán, đoán đi đoán lại, tự dưng lén thấy có vài phần vui mừng.

Ngoài cửa sổ, tuyết dần bớt, tiếng gió cũng dần ngừng. Mẫu tử ôm nhau khóc lóc rớt cuộc ngừng tiếng bi ai, Cận Liệt đỡ mẫu thân đứng lên, hướng hai người cáo từ.

“Tang đại nhân, năm xưa người bị chúng thần quỷ trách, Cận Liệt cũng là một trong số đó. Cho đến hôm nay, Cận Liệt cũng không nguyện đứng về phía người.” Hẳn thu hồi vẻ sầu não trước mặt mẫu thân, đứng trước mặt Tang Mạch cao giọng nói.

Tang Mạch bĩu môi cười lại hần, con mắt khép hờ làm bộ không thèm để ý, lại nghe nam nhân cao lớn nói tiếp “Chỉ là người đối đãi với mẫu thân như mẹ đẻ, ba trăm năm qua, gia mẫu được người chăm sóc. Điểm này, Cận Liệt nhất định phải tạ ơn người.”

Hần đột nhiên quỳ gối xuống, hướng Tang Mạch khấu đầu ba cái ‘bịch bịch’, Tang Mạch bất ngờ, vội lùi về sau nửa bước, nhưng vẫn chậm một nhịp, trong lúc bất ngờ không kịp phòng đành phải nhận, chỉ trả lời “Ta đối đãi với bà như mẹ đẻ, bởi vì bà cũng đối đãi với ta như con ruột.”

Khâu khí mặc dù gượng gạo, nhưng trên mặt có chút khác thường.

“Năm xưa người từng nói, muốn bồi ta cho đến lúc con ta tới đón, ta cô đơn, người cũng cô đơn. Một năm con ta còn chưa tới, người liền cô độc một năm, một đời không đến, thì tịch mịch một đời, không thể làm bạn, không con cái để dựa vào, không phụ mẫu thương xót, không huynh đệ giúp đỡ, đời đời phiêu bạt, một mình sống hết quãng đời còn lại. Kỳ thực tội gì phải như thế?” Lão phụ mặt mũi hiền hậu đem những thứ hần cố nguyện trang thu hết vào mắt, đưa tay vén những sợi tóc mai lả tả ra sau tai “Người khác vì người nhà tan cửa nát, chính người cũng không có nhà để quay về, lời hứa của người năm đó đã ứng nghiệm. Đau khổ cùng ta chống đỡ qua ba trăm năm, vậy là đủ rồi. Sau này, cuối cùng có người có thể hảo hảo đối đãi người, nên buông tay thì buông tay đi, quên đi cũng không hẳn không phải là giải thoát, xét cho cùng, cố chấp mới là khổ nhất.” Tuyết, bất tri bất giác ngừng, khí trời âm đảm rồi cuộc lộ ra một tia sáng trong, chiếu lên những phiến băng trong suốt long lanh trên cành cây, ẩn hiện hào quang ngũ sắc, nhất thời hoảng hốt thấy như đang ở trong thủy tinh cung. Phía trước cửa sổ, tuyết trắng ánh mai hồng, mở ra ngoài cửa viện có thể thấy được tường dày nối tiếp nhau và một loạt mái cong của nhà người khác. Mơ hồ có tiếng cười lọt vào tai, là tiếng hài đồng hưng phấn hoan hô vì rốt cuộc cũng được cho ra ngoài.

Tang Mạch vịn vào khung cửa ngơ ngác nhìn hai bóng người đi càng lúc càng xa, cuối cùng tiêu thất sau bức tường cao đống tuyết. Lưng bỗng nhiên có một mảng nóng rực áp lên, sau đó, thắt lưng bị vây lấy, có người ôm chặt lấy hắn từ phía sau, hô hấp nóng bỏng phả vào bên tai “Người hầu như hứa hết những thứ mình có cho bà.”

“Lúc đầu là Viên Tử Hi, người hứa bản thân mình.”

“Sau đó là Cận gia, không con không cháu, người không chỉ hứa kiếp này còn thêm cả kiếp sau nữa.”

“Như vậy những người khác thì sao? Người còn có cái gì có thể cho?”

Mỗi lần nói xong một câu y lại dừng một hồi lâu, mặt Tang Mạch căng ra, cắn môi không đáp.

Không Hoa nói “Sau này, ta sẽ ở bên người.”

Diễm quý sớm đã thành thói quen không hề đáp lại, y đem bàn tay nắm chặt giơ ra trước mắt Tang Mạch, chậm rãi mở năm ngón ra, trong tay là một khối ngọc bội, toàn bộ bằng phi thúy, ở giữa chạm một chữ ‘Sở’, chính là khối ngọc lúc trước Tang Mạch đeo bên hông cho nhân ảnh Tử Hi.

Từ bên cạnh có thể thấy được lông mi hắn liên tục rung động, Không Hoa đặt cằm lên vai hắn, nắm tay hắn lên, nhét ngọc bội vào trong đó “Trước kia nó bị thiên lôi đánh nát, dạ nha chỉ nhặt về được một mảnh nhỏ xíu, ta đành phải tìm người làm theo.”

Trong Sở sử có ghi, khi Linh Đế mới lên ngôi, có người buổi đêm đi tới Đông Sơn, thấy bên đường có một tảng đá lớn mơ hồ phát sáng trong đêm đen, rất là kỳ dị. Thế là liền đem về nhà lấy búa xẻ ra, nhất thời trong phòng xuất hiện quang mang, trong hòn đá còn mang một khối phi thúy bích lục, chất ngọc vô hạ, xanh tươi ướt át, ôn nhuận lại nõn nà. Dân thường không dám độc tham, hôm sau liền báo lên phủ nha, rồi sau từ phủ

nha đưa vào cung. Lúc ngọc thạch vào cung, trước mắt bao người, đột nhiên nứt ra làm bốn, tất cả quan lại lấy làm kỳ, nói tất có sự tương ứng. Sau đó, Linh Đế quả nhiên có bốn vị hoàng tử, liền đem ngọc thạch chạm trở tinh vi, ban thưởng cho bốn người con, dẫn làm bằng chứng.

“Người ra ngoài ba ngày liền là vì cái này?”

Tang Mạch giờ ngọc bội lên trước mắt nhìn tỉ mỉ, thấy đến hồng trắng buộc giữa viên ngọc cũng không mới không cũ, tỉ lệ giống y như lúc trước. Nếu như nói vì lấy trường thương của Cận gia, với khả năng của Minh chủ thì chỉ trong một ngày là có thể đi rồi quay về, nhưng là vì hai việc không liên quan tới nhau mà mất thêm thời gian.

Không Hoa cũng không nói rõ, hai tay vòng qua eo hăn, nắm tay Tang mạch đem ngọc bội để tới bên hông “Kể cả không có gì thì vẫn phỏng theo được, chỉ là mới thì kiểu gì cũng không bằng cái ban đầu. Huống hồ, muốn mô phỏng không khác trước chút nào cần có tài nghệ, đương nhiên phải tìm nơi tốt nhất.”

Trong quỹ chúng có người tự phong là Lưu Ly ông, quả nhiên là điều luyện sắc sảo, tân kỳ tinh xảo tới mức nào đều khó mà qua được tay ông, ngay cả tiên gia trên thiên giới cũng tới tìm ông chế vật. Chỉ là ông tài cao đương nhiên tính nết cũng kỳ quái, đường đường đứng đầu Minh phủ tới cửa, bỉ ngạn hoa rơi khắp thành, ông ngủ say trong phòng, bỏ mặc khách quý một ngày một đêm mới gặp, rồi lại mất tròn một đêm mới từ mảnh nhỏ này bổ sung những phần còn lại, xong việc còn không quên lớn tiếng oán y chà đạp ngọc thạch quý giá như vậy.

“Năm xưa Úc Dương thiên quân của Thiên Sùng sơn tới tìm ta, cũng không thấy tính khí lớn như vậy.” Không Hoa ôm Tang Mạch mỉm cười.

Diễm quý chỉ cúi đầu nhìn bên hông mình, một lát sau mới nói “Nát thì nát, làm lại làm gì?”

Hắn xoay người muốn thoát ra khỏi cái ôm của Không Hoa, nhưng Không Hoa lại cố ý ôm lấy hắn, để hắn lên khung cửa, nâng mặt hắn đối diện với mình “Năm xưa là Sở Tắc Quân tặng người, giờ là ta.”

Cũng không ngờ Tang Mạch nghe xong không giận ngược lại còn cười “Tặng? Là ta cố đòi. Bởi vì Tắc Hân cũng có, nên hắn tuyệt đối sẽ không tặng nữa...”

Lời còn chưa dứt, đã bị nụ hôn của Không Hoa lấp kín miệng. Không cẩn thận như lúc trước, y liên tục công thành lược địa (thì là chiếm lấy chiếm để á!), đầu lưỡi vói vào trong họng, mạnh tới mức như muốn trực tiếp cắn tới trái tim tầng tầng phòng ngự của Diễm quý. Tang Mạch trở tay không kịp, vội giãy dụa cự tuyệt, Không Hoa liền giữ lấy hai cổ tay khiến hắn vô pháp khước từ. Hắn há miệng hung hăng cắn môi y, đối lại Không Hoa quần lấy lưỡi hắn hôn càng thêm sâu. Lưng đặt trên khung cửa, nam nhân một tay trói buộc cổ tay hắn, một tay luồn ra sau lưng cấp thiết muốn cho thân thể hai người càng dính sát vào nhau hơn. Diễm quý mở lớn hai mắt bị ép đối diện với cặp đồng tử màu mực, bị thương tiếc tràn ngập trong đó chấn động...

“Để ta cũng hứa cho người chút gì đó.” Buông hai tay ra, môi áp vào môi, Minh chủ ở sâu trong địa phủ không lộ ai dục lại đang ôm mặt Diễm quý nhẹ giọng nói nhỏ, khẩu khí đau thương mà bất đắc dĩ. Lại tiếp tục hôn, nhẹ nhàng tới mức như sợ một khi không cẩn thận cơ hội này sẽ tan thành tro bụi.

Lúc này đây, Tang Mạch không cự tuyệt nữa, hắn kinh ngạc nhìn gương mặt gần trong gang tấc, chậm rãi nhắm mắt lại.

Rốt cuộc... trốn tránh mọi cách, vẫn không thoát được...

Không biết người tuyết hài tử nhà ai đắp bên đường đã tan ra, dưới cán chổi trụi lủi chỉ còn một vũng tuyết tan, hài tử ngồi bên vũng nước khóc hu

hu cực kỳ thương tâm. Tang Mạch đi qua bên người nó, ngẩng đầu, thấy đầu tường có một cành cây gầy guộc thò ra, đầu cành có vài điểm xanh non mới nhú, nho nhỏ, nhìn xa thì không thấy, phải tới gần nheo mắt lại nhìn kỹ mới có thể phát hiện.

Hài tử bên cạnh ngồi chồm hồm trước một thứ gì đó màu đen, là một con mèo, đầu cũng bé, toàn thân đen như mực. Nó ngửa đầu lên, đôi mắt tròn xoe, con ngươi hắc sắc không hề chớp nhìn Tang Mạch. Tang Mạch cất bước đi về phía trước, nó liền đứng dậy đi theo. Đi qua chợ rộn ràng nhộn nháo, lại đi qua hẻm nhỏ hẻo lánh vắng lặng, thân thể nho nhỏ một mạch yên lặng theo sát phía sau Tang Mạch, vẫn duy trì khoảng cách chừng hai bước lớn, vừa không để mất dấu người, lại dành sẵn cơ hội chạy trốn cho chính mình, cẩn thận mà dè dặt.

Tới trước cửa Tấn vương phủ, Tang Mạch quay đầu lại, không thấy hình bóng con mèo nhỏ đâu nữa, xem ra đã bị khí thế tôn quý của vị đứng sau cánh cửa kia dọa chạy mất. Từ sau khi Minh chủ hạ phạm tới giờ, bị nạn hoa tới chỗ nào là quý chúng hoảng sợ không chịu nổi một ngày, yêu ma quỷ quái trong thành đưa thì chạy, đưa thì trốn, đừng nói là trước cửa Tấn vương phủ, đến chợ quý ngoài thành mỗi tháng họp một lần cũng lâu lắm rồi chưa mở lại. Có thể đi theo hẳn tới tận Tấn vương phủ, dũng khí của con mèo nhỏ quả là không nhỏ. Diễm quý cười cười, thầm lắc đầu. Vào cửa xong liếc mắt ra ngoài một cái, một điểm đen lại nháng qua đáy mắt, hóa ra con mèo nhỏ vẫn chưa đi, trốn ở bên góc tường xa xa, thân thể dính sát vào tường, chỉ nhút nhát thò ra một cái đầu bé xíu, con ngươi màu mực mở lớn, nhìn Diễm quý đã bước một chân vào cửa đầy vẻ chờ mong. Bị nó nhìn như thế, không hiểu vì sao, Tang Mạch cứ mãi chần chờ không bước vào.

Ngày thứ hai, Diễm quý quen lười biếng lại phá lệ dậy sớm, khoác một thân nắng mai mờ mờ ra mở cửa, trong góc trống trơn, cái gì cũng không thấy. Tang Mạch vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đứng một hồi, quả nhiên, lông xù hắc sắc và cái đầu nhỏ lại dè dặt thò ra dò xét, thấy Tang Mạch liền mở

mắt thật to, dáng vẻ rụt rè y như hôm qua. Chỉ có cái cằm nhỏ là miễn cưỡng hếch lên, vừa nhìn đã biết là cố làm ra vẻ không sợ.

Con mèo nhỏ rất ngoan, im lặng, chưa từng nghe nó kêu to, cũng không thấy nó tiến tới một bước nào. Tang Mạch ra ngoài, dừng chân ở góc tường, con mèo nhỏ ngồi dưới đất chống hai chân bé xíu thẳng tắp. Tang Mạch cúi đầu nhìn nó, nó ngẩng đầu nhìn Tang Mạch. Tang Mạch đi ra vài bước, quay đầu lại, con mèo nhỏ lại đi theo, cũng dừng bước, ngồi xuống đất, ngẩng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc. Lúc Tang Mạch hồi phủ, nó lại ra góc tường, muốn vào nhưng không dám, đấu tranh ở trong lòng đều viết hết trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể be bé bởi vì khiếp đảm mà run nhẹ trong gió.

Liên tiếp vài ngày, Tang Mạch lúc rảnh rỗi sẽ ra đứng cạnh cửa nhìn nó, con mèo nhỏ mỗi khi thấy Tang Mạch đều mở mắt tròn xoe, đầy lòng kỳ vọng lại buồn buồn đáng thương. Rốt cuộc, Diễm quý dò ý, ra đứng trước mặt nó, ngồi xổm xuống, khom lưng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu. Con mèo nhỏ hưởng thụ nheo lại mắt, vươn đầu lưỡi màu phấn hồng ra liếm lòng bàn tay hẵn vô cùng thân thiết.

“Thích thì nhận đi.” Không Hoa yên lặng không tiếng động tới đứng phía sau Tang Mạch. Y đem hành động mấy ngày nay của Tang Mạch thu hết vào mắt, cũng cúi người xuống xoa đầu con mèo nhỏ “Rõ ràng là rất nhẹ dạ, mặt cũng không phải nghiêm nữa.”

Hai mắt y nhìn con mèo nhỏ, nhưng nói thì lại nói với Tang Mạch. Tang Mạch không lên tiếng, thấy con mèo nhỏ vì Không Hoa tới gần mà run càng thêm dữ dội, một đôi mắt ngập nước tới mức sắp bị che phủ, đành ôm nó vào lòng, đứng dậy nói với Không Hoa “VẬY LẤY RA ĐÂY.”

Chúng quý tránh Tấn Vương phủ còn không kịp, con mèo nhỏ này sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới, nếu không phải cố nhân lúc trước của Diễm quý, vậy đến tám chín phần mười là có liên quan tới nam nhân đang cười

đến gian trá trước mặt. Tang Mạch từ hôm đầu tiên đã đoán được, nhưng chỉ lạnh mặt mặc kệ không hỏi. Có điều đối phương hiển nhiên là cố ý muốn xuyên qua sự uy hiếp của hắn, hắn giả vờ vài ngày, cuối cùng vẫn là không đành lòng. Ngoài miệng mặc dù không cam nguyện, nhưng trong lòng nói chung là đã thích con mèo nhỏ rồi.

Không Hoa thấy mưu kế bị vạch trần như thế, nhưng vẫn đạt thành mục đích là làm hắn vui, liền thẳng thắn đáp “Nó đi theo người, đồ đạc đương nhiên là ở trên người người.” Về mặt giáo hoạt.

Tang Mạch nghe vậy ngẩn ngơ, chỉ biết là Không Hoa có động tay động chân gì đó với con mèo này, không ngờ y hành sự quỷ dị như vậy, lại còn đem gì đó để trong người mình. Con mèo nhỏ ở trong lòng cũng cùng ý mà vươn cổ ra, móng vuốt liên tục quấy nhiễu, làm như muốn thò vào trong tay áo hắn. Tang Mạch đưa tay vào trong một cái, lấy ra một hòn đá nhỏ cỡ móng tay cái, nhìn như một hòn đá tầm thường, chỉ là màu sắc đỏ sẫm, không nói lên được là chất gì.

“Hòn đá này gọi là ‘Tam xuân huy’, cũng gọi là ‘Tứ mẫu tâm’*, lấy nỗi nhớ nhung của người làm mẹ đối với con cái đi xa ngưng kết lại mà thành. Trước kia Lưu Ly ông cho một khối, ta dùng nó để thử xem trong trường thương của Cận gia có hồn phách Cận Liệt hay không, dùng xong cuối cùng còn lại thế này.” Không Hoa giải thích với Tang Mạch, “Bất quá, ‘Tứ mẫu tâm’ cũng là vật mà đồng quý (‘đồng’ là trẻ con) yêu thích. Người mang nó trong ống tay áo đi ra ngoài, đồng quý cảm nhận được khí tức, đương nhiên sẽ đi theo người.”

Thế gian thường có anh hài chưa ra đời hoặc còn nhỏ đã chết non, lại đau khổ theo đuổi lưu luyến phụ mẫu yêu quý mà không muốn rời đi, do đó trở thành đồng quý. ‘Tứ mẫu tâm’ chính là vật có thể trung hòa nỗi khổ không cha không mẹ của đồng quý, còn có thể cảm thụ được từ ái của mẫu thân, là vật mà đồng quý tha thiết ước mơ. Thảo nào mặc dù biết rõ trong

Tấn vương phủ có sự uy hiếp cực lớn, con mèo nhỏ vẫn ngày ngày bám trụ ở chỗ này.

“Chuyện từ lúc nào?” Trên mặt Tang Mịch biến đổi nhiều loại biểu tình hết hồng đến trắng, mãi mới hỏi. Diễm quý đương nhiên tu luyện kém hơn Minh chủ rất nhiều, thế nhưng có thể thần không biết quỷ không hay mà đặt đồ vật vào trong người hắn, cũng khiến Diễm quý có chút cảm giác nói không nên lời.

Không Hoa thì cười đến đắc ý, tiến tới bên tai hắn nói nhỏ “Là lần đó đó.”

Thấy Tang Mịch còn đang suy tư, không nhìn được lại tới sát hơn, sắp dán cả vào vành tai hắn “Lúc hôn người.” Tiếng cười trầm thấp và tiếng thờ ám muội hòa lẫn vào nhau, khiến Tang Mịch vội vã lui sang một bên, trên mặt lại thêm một trận thần sắc biến hóa phức tạp.

“Đồng quý sẽ coi người cho nó ‘Từ mẫu tâm’ là phụ mẫu, sau này hầu hạ dưới gối không rời đi. Nếu phụ mẫu chuyển thế, nó cũng sẽ đầu thai theo trở thành con cái thực sự.” Không Hoa vuốt cằm hăng hái bừng bừng nhìn sắc mặt xấu hổ của Diễm quý, ngôn ngữ cũng không còn vẻ đùa cợt nữa “Người cứ luôn cô đơn một mình, ta muốn người được vui một chút. Lưu Ly Ông nói, tiểu hài tử so với người lớn biết khiến người ta vui hơn... Chuyện này...”

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy Tang Mịch buông con mèo nhỏ xuống, cầm hòn đá trong tay để tới trước mặt nó. Lúc đầu con mèo nhỏ chỉ thăm dò dùng mũi ngửi ngửi, lại dùng móng sờ sờ, vươn đầu lờn chậm rãi liếm liếm. Dưới đầu lưỡi hồng nhạt, viên đá càng lúc càng nhỏ, mãi đến khi hoàn toàn tiêu thất, mà con mèo đen nho nhỏ cũng chậm rãi có biến hóa, thân thể dần lớn lên, trảo tử biến thành chân tay, cái đuôi be bé ngắn ngắn cũng không thấy đâu nữa... Trước mắt Tang Mịch xuất hiện một hài tử, bé nhỏ, có gương mặt đầy tính trẻ con, đáng vẻ không quá bốn, năm tuổi. Tóc

đen, y phục toàn bộ màu đen, một đôi mắt đen, khóe miệng bởi vì sợ người lạ mà mím chặt lại.

“Nó...” Không Hoa nhìn nó, đột nhiên không nói nên lời. Hài tử này ăn mặc thật sự là... nhìn giống như một Tiểu Không Hoa.

“Ây... Ta chưa biết đó, hóa ra Minh chủ đã lập hậu rồi à, lại còn sinh hạ được con nối dõi nữa.” Diễm quý vẫn thần sắc ảo não, cười chế nhạo, khom lưng ôm lấy hài tử. Đứa bé ngoan ngoãn lập tức vươn cánh tay ngăn ngụt vòng qua cổ Tang Mạch.

Nói nó giống Không Hoa, rồi lại không giống Không Hoa. Tang Mạch néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mịn của nó, lúc đầu nó muốn tránh, trong đôi mắt ngập nước, sau đó lại chủ động lại gần, làm nũng mà cọ vào người Tang Mạch. Biểu tình như vậy Không Hoa không làm được, cơ hội để nhào vào lòng Tang Mạch cọ cọ Không Hoa cũng không chiếm được.

Diễm quý miệng lưỡi sắc bén néo cái gương mặt tương tự này, cười cười quay ra nhìn Không Hoa vẻ mặt đông cứng “Kiếp sau nếu được làm con của Minh chủ, ta đây đầu thai liền.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ giống mình trong lòng Tang Mạch và biểu tình vừa hân hoan vừa làm nũng trên gương mặt đó, Không Hoa cứng họng bỗng nhiên có loại cảm giác bị lỗ. Nói là hao tổn tâm cơ tìm một người bầu bạn với Tang Mạch, không bằng nói là đem tảng đá hung hăng ném vào chân mình.

Ở phía trước, Tang Mạch ôm hài tử đi vào cửa. Bất chợt, lại đi ra, cũng không nói gì, chỉ đứng ở cạnh cửa. Hẩn liếc Không Hoa, rồi dường như nghiêng sang một bên, toàn tâm toàn ý đùa với hài tử, như là đang chờ ai. Tim Không Hoa nhảy lên một cái, vội vã bước tới.

Lúc bước qua bậc cửa, tay Không Hoa liền đáp lên eo Tang Mạch.

*‘Tam xuân huy’ là ánh nắng mặt trời ba tháng xuân, mà mặt trời mùa xuân là hình ảnh dùng để ví von với tình cảm từ mẫu (mẹ hiền) yêu con. Cái này có xuất xứ từ ‘Dư tử ngâm’ của Mạnh Giao đời Đường. Trong bài thơ viết Từ mẫu khổ cực may từng đường kim mũi chỉ, chế thành y phục, để nhi tử mặc lúc xa nhà. Sáng sớm hôm sau đã phải đi, mẫu thân đêm khuya hôm nay còn đang tỉ mỉ may, e sợ y phục không đủ chắc chắn, sợ nhi tử ở ngoài sẽ mặc không được lâu. Tâm ý của con cái với mẫu thân chỉ như cỏ dại nhu nhược, còn ân tình của mẫu thân thì lại ấm áp như ánh mặt trời mùa xuân. Sau đó, mọi người dùng ‘Mặt trời mùa xuân’ để ví với ân tình của mẫu thân.

Tiểu Miêu. Diễm quý chây lười, năm khuôn mặt nhỏ của hài tử tính đi tính lại nửa ngày vẫn không nghĩ ra cái tên nào vừa hay vừa hợp, vậy là vẫn gọi Tiểu Miêu, Tiểu Miêu... Hài tử hình như cũng không ghét, vừa nghe Tang Mạch gọi nó như thế liền ôm lấy cổ Tang mạch cọ cọ, vươn đầu lưỡi hồng nhạt ra liếm cằm hãnh, nhất thời đúng là chưa thoát được thói quen làm mèo.

Không Hoa bị gạt sang một bên, nhìn cảnh này trong lòng thầm nghĩ, hóa ra hãnh thực sự thích hài tử, rất thích là đằng khác, vậy nên đến việc đặt tên cũng do dự như vậy. Y đưa cái đĩa nhỏ đựng nhân hạch đào cho Tang Mạch, tiện thể tới sát hãnh, học tập hãnh nựng mặt Tiểu Miêu: “Lúc Sở Tắc Quân còn bé đáng vẻ cũng như thế này à?”

“Có lẽ.” Tang Mạch dứt nhân hạch đào vào miệng Tiểu Miêu, cười dài, chớp chớp mi đùa với nó “Lúc ta gặp hãnh, hãnh đã tám tuổi, mặt Tiểu Miêu tròn hơn hãnh một chút. Hình dáng của tiểu hài tử thay đổi nhanh lắm, có lẽ lúc hãnh bốn tuổi cũng như thế này.”

Tang Mạch ở trước mặt Tiểu Miêu khoa tay múa chân, Không Hoa nghiêng người, sát vào tiểu hài tử muốn nhìn tỉ mỉ thêm chút. Tiểu oa nhi

trước sau vẫn sợ hãi y, vội ôm Tang Mịch, vùi mặt vào cổ hăn. Không Hoa đành phần nộ đứng dậy, hỏi “Vây Sở Tắc Hân thì sao?”

“Vây lại càng không giống. Bọn họ là huynh đệ cùng cha khác mẹ, ai cũng nói Tắc Quân giống mẫu thân hăn Hoàng hậu đoan trang trầm tĩnh, mặt mũi Tắc Hân thì giống tiên đế.” Có lẽ đó cũng là nguyên do Tắc Hân được tiên đế sủng ái, so gương mặt giống mình hồi trẻ với một gương mặt giống người vợ đã mất, gương mặt trước thì làm cho người ta hoài niệm, gương mặt sau mỗi lần nhìn đều thấy chút thương cảm. Tang Mịch trấn an vỗ vỗ lưng Tiểu Miêu, trong lòng có thứ mềm mại khiến trên mặt Diễm quý thêm một tầng nhu hòa nhàn nhạt “Còn có Thái tử Tắc Chiêu và Ngụy vương Tắc Minh. Tắc Chiêu cũng giống tiên đế, chỉ có điều hăn quanh năm ốm đau trên giường, gầy yếu hơn chút. Tắc Minh thì giống mẫu thân, bà vốn là công chúa dị tộc, tới nước ta hòa thân, thân hình man rợ tráng kiện, vậy nên Tắc Minh là người cao lớn vạm vỡ nhất trong bốn huynh đệ.”

Nói tới chuyện cũ, tâm tình của Tang Mịch hình như bình tĩnh hơn rất nhiều, không kịch liệt như trước. Không Hoa nửa ngồi xổm xuống, vươn tay chậm rãi vuốt ve gương mặt hăn. “Ta vẫn nghĩ người muốn làm gì đó sau lưng ta.”

“Ta có thể làm gì đây?” Hăn nhếch miệng, nụ cười tươi như hoa nở, con ngươi màu xám tro bình lặng tựa Minh hồ ban đêm.

Không Hoa liền cười theo hăn, kéo cả hăn và Tiểu Miêu vào lòng mình “Thực sự là thất sách, ta nên tìm một đồng quý giống người mới đúng?”

“Làm ấm giường?” (=) thì tức là ôm ngủ-cùng cho ấm đó mah: -“)

Diễm quý kiểu gì cũng tìm được lời mĩa lại y. Không Hoa cắn vành tai hăn chậm rãi lý sự “Làm ấm lòng.”

Tiểu Miêu hình như một khắc cũng không muốn rời Tang Mịch, mặc kệ Tang Mịch đi đâu, nó đều bám lấy tay áo Tang Mịch toàn tâm toàn ý muốn

theo. Tang Mịch luôn chịu không nổi cảnh nó hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, con mắt mở thật to và khóe miệng bất giác hơi mím, cái loại vẻ mặt thương cảm sợ bị vứt bỏ này có thể đi thẳng tới nơi mềm yếu nhất trong lòng Diễm quý. Vì vậy, Tang Mịch đang định xuất môn đành phải ở bên cánh cửa khê thờ dài một chút, cúi người ôm lấy tiểu oa nhi đi đứng vẫn còn tập tễnh mà đã bèn gan vững chí “Lát nữa thấy người không được sợ.”

Hài tử ngoan ngoãn cuống quýt gật mạnh đầu, nắm lấy vạt áo Tang Mịch, rất sợ hãi sẽ đổi ý. Tang Mịch cười không thành tiếng, ôm hẳn đi ra ngõ nhỏ quanh quẽ, qua đường lớn đầy người tới lui, nhân lúc một người không chú ý, phi thân bay lên nóc tửu lâu. Tiểu Miêu nhìn xuống dưới qua vai hẳn, ống tay áo rộng thùng thình của Diễm quý và vạt áo thật dài bay bay, giống như mây trôi dạt nơi xa vời.

Có một vị hồng y mỹ nhân đã sớm chờ bên mái hiên, nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, kim bộ điều* bên tóc mai bị gió thổi trúng kêu ‘đình đình’ “Mấy ngày rồi không gặp người.”

Đến gần vài bước, Tang Mịch cũng khách sáo “Trang phi nương nương mạnh khỏe.”

Nàng không đáp, tiểu ý dịu dàng trên mặt thoáng cái trầm xuống, đôi mắt gắt gao nhìn hài tử trong lòng Tang Mịch “Ai đây?”

Hồng ảnh chột lóe lên, nàng bay tới trước mặt Tang Mịch, khom người, hầu như dán vào mặt Tiểu Miêu, trong mắt lóe ra vẻ nghiêm nghị, móng tay dài sơn đỏ tươi từ từ lướt qua đuôi lông mày đưa bé “Nó khiến ta nghĩ tới một người.”

“Ai?” Tang Mịch bất động thần sắc, ôm Tiểu Miêu đang run nhẹ lui về sau một chút. Hài tử giật mình kinh ngạc, lúc này mới trở lại bình thường

sau khi bị kinh hách, quay người lại, như thằn lằn nhỏ bám trên vách mà dính sát vào Tang Mạch, không dám lộn xộn nữa.

“Người nói gì?” Nữ tử cúi đầu nhìn móng tay như nhiễm máu, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Tang Mạch “Còn có thể là ai?”

“Tấn vương Tắc Quân.” Tang Mạch bình tĩnh mở miệng.

Hình như cũng đoán được hẳn sẽ nói trắng ra như vậy, nhưng khi nghe tới danh hiệu đó, trên mặt Trang phi vẫn cấp tốc hiện lên một tia dị sắc, có điều không qua được mắt Tang Mạch: “Người hận hẳn.” Vẫn thẳng thắn tới mức không để lại một phần dư thừa nào.

Trang Phi há miệng muốn nói, Tang Mạch đã chen trước “Năm đó trong cung không ai không hận hẳn, người giấu diếm những điều này làm gì?” cũng giải vây luôn giúp nàng.

Đang lúc cứng họng, nhìn sang mái tóc vừa đen vừa dài như thác đổ đằng sau lưng hẳn, tôn lên bạch y sáng trong như tuyết, gió phất qua, sợi tóc vũ động y sam bay bay, giống như có thể theo gió mà đi. Trang phi đứng trước mặt tinh tế quan sát hẳn, tựa hồ ba trăm năm qua sáng nay mới là lần đầu tiên gặp mặt “Ta nhớ ra người là ai rồi.”

Nàng vươn tay đem mấy sợi tóc tán loạn của Tang Mạch vén ra sau tai, trên cổ tay mảnh mai có một vòng vàng khắc du long hí phượng và một vòng ngọc xanh biếc, va vào nhau kêu ‘leng keng’, âm hưởng như chuông đồng treo dưới mái hiên trong cung trước đây “Ta đã từng thấy người, ở trước tấm điện của bộ hạ. Khi đó là mùa đông, trời đổ tuyết lớn... tuyết cũng không tới đầu gối, tất với giày của ta đều bị ẩm... Người... ta đã thấy người... người ở bên kia., người không nhìn thấy ta, thế nhưng ta thấy người... lần đó là bởi vì bộ hạ...”

Nàng nhú mày, như là muốn tỉ mỉ nhớ lại một lần gặp thoáng qua sau đó liền quên từ trong trí nhớ lộn xộn, hoặc là đang khổ não không biết nên

kể lại thế nào, đôi môi đỏ mấy lần mở ra rồi khép lại, đều là không nói gì.

Tiểu Miêu ló ra từ trong lòng Tang Mạch, hiếu kỳ nhìn nữ tử vừa rời về mặt còn dữ tợn, giờ đã mờ mịn như thể đang lạc trong mê cung. Tang Mạch sờ sờ mặt nó, đầy vẻ trấn tĩnh “Trang phi nương nương, khi đó người ở trong điện bên cạnh bệ hạ.”

Âm điệu của hắn hơi cao, một câu đã đánh thức nữ tử hãy còn rơi vào mê loạn.

“Thật sao?”

“Người nói xem?” Học khẩu khí hỏi ngược lại của nàng, Tang Mạch một tay ôm Tiểu Miêu, một tay kéo chặt áo khoác màu đỏ tươi cho nàng. Năm đó Sở thị đương đạo thì thiên hạ nữ tử coi đẹp là phải nở nang, người thời nay thì lại lấy vai nhỏ eo thon làm chuẩn mực, khiến cho mỹ nhân tiền triều phải gầy đi không ít “Đừng suốt ngày nói ta không biết chăm sóc bản thân, chính người cũng phải chú ý thêm một chút. Còn gầy hơn nữa, bệ hạ sẽ không nhận ra người đâu.”

Nói đến Tam lang của nàng, lúc này nàng mới hơi cười, lông mày đại thanh sắc mới được tân trang thành dài nhỏ sung sướng cong lên “Ta sắp tìm được chàng rồi, rất nhanh thôi.”

(‘đại’ ở đây là than vẽ lông mày, phẩm xanh đen – loại phẩm phụ nữ thời xưa dùng để vẽ lông mày, vì thế ‘thanh’ trong này là màu đen)

“Chúc mừng.” Tiểu Miêu không nhịn được kéo tóc Tang Mạch, Tang Mạch bắt lấy bàn tay nhỏ của nó không cho nó lộn xộn, tiểu oa nhi có chút mất hứng mà dẫu môi.

Trang phi thấy thế, cũng không nhịn được tới đùa nó, đầu ngón tay thật dài lần thứ hai lướt quá mặt Tiểu Miêu “Tuy nói là cùng cha khác mẹ, nhưng chung quy là vẫn có chút giống. Có điều đôi mắt của Tam lang

không dài mảnh như hân, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn chút...” Trong giọng đầy vẻ hồi ức.

Tang Mạch muốn đưa Tiểu Miêu cho nàng ôm, nhưng Tiểu Miêu giãy dụa làm thế nào cũng không chịu, bất đắc dĩ đành phải thôi. Cũng may Trang phi lơ đãng, đùa một lúc liền thu tay, chỉ đứng bên nhìn Tang Mạch chơi đùa với Tiểu Miêu “Lần này người tới tìm ta làm gì?”

Tang Mạch nói “Lâu rồi không gặp, có chút lo lắng.”

Nàng liền ngẩng đầu lên cười khanh khách, mãi đến lúc không thở nổi nữa mới nói “Vậ giờ người yên tâm chưa?”

Tang Mạch gật đầu “Yên tâm rồi.”

Trái lại thần sắc của nàng trở nên cổ quái, xoay mặt sang nhìn đường lớn bên dưới ngựa xe như nước “Không quá một tháng nữa, ta có thể cùng một chỗ với Tam lang.”

Tang Mạch đứng phía sau nàng, thấy nàng toàn thân màu đỏ, màu sắc y phục như dính máu, rục rở tới đau nhói con mắt.

Trang phi nói “Yêu hận của ta người là người hiểu rõ nhất.”

Tang Mạch không nói lời nào, mang theo Tiểu Miêu yên lặng xoay người đi xuống.

Ở dưới lầu, sớm đã có người khoanh tay trước ngực lẳng lẳng đứng trong đám đông, một thân hắc y mất đi sát ý cùng âm lãnh, chỉ có tiểu ý nhàn nhạt tràn ra trên mặt là ánh lên rõ ràng hơn “Xong việc rồi sao?”

Tang mạch nói “Xong rồi.” khẩu khí lãnh đạm.

Không Hoa nói “Ta tới đón người.” Y tiếp nhận Tiểu Miêu từ tay Tang Mạch, hai cái mặt tương tự dính sát vào nhau, đồng thời đập vào mắt Tang

Mạch, có điều một thì đang cười ấm áp, một thì lại nhăn nhó muốn khóc mà không dám.

Lần trước thì đợi ở đầu ngõ gần Tấn vương phủ, lần này thì không thể chờ được chạy tới dưới tử lâu... Diễm quý nhin nửa ngày, vẫn quay mặt lại, không nhin được mình nhiều chuyện “Còn sợ ta đi đâu sao?” Khẩu khí có chút không được tự nhiên, nói là tại buồn bực, lại không nghe ra hẳn bực tới mức nào. Tang mạch cũng biết khẩu khí của mình quái dị, trên mặt thì cứng đờ, bỏ mặc Không Hoa bước về phía trước.

Không Hoa cũng chẳng vội, néo mạnh vào gương mặt sắp khóc của Tiểu Miêu “Làm sao bây giờ? Cha người không cần chúng ta nữa.” (“mẹ không cần cha con mình nữa” (づ[〓] 3[〓]) づ~)

Ngón tay chỉ dùng chút lực, thoáng cái Tiểu Miêu đã ‘Oa ——’ lên khóc thành tiếng.

Âm điệu tuy không dám cao quá, có điều cũng đủ khiến Tang Mạch đi đằng trước nghe thấy. Ngón tay Không Hoa vẫn còn nắm mặt Tiểu Miêu, đứng tại chỗ thản nhiên nhìn thân ảnh vừa đột ngột dừng lại, nhắm tính chờ hẳn xoay người.

Quả nhiên, chưa tới một khắc, thân hình Diễm quý đã vụt tới, tay áo hăng hái phóng thẳng vào thứ y đang bế trong lòng, Không Hoa nhanh tay lẹ mắt, một tay ôm chặt Tiểu Miêu, một tay chế trụ cổ tay đang phóng tới, đem Tang Mạch khóa chặt vào trước ngực. Tang Mạch muốn giãy, lại bị hẳn giữ “Bây giờ đang ở trên đường, người muốn làm gì?” Môi áp vào vành tai, ngữ khí có vẻ nghiến ngậm khó hiểu.

Hai mắt y nhìn thoáng chung quanh, ý bảo Tang Mạch là đang có không ít người nhìn về phía này. Sắc mặt Diễm quý càng thêm xấu xí, rồi lại không thể nổi giận được, đành hung hăng trừng mắt, đem ngón tay sắc nhọn ghim vào mu bàn tay y, im lặng để cho y dặt đi về phía trước.

“Chúng ta về tới nhà rồi.” Ôm đứa nhỏ, dắt đứa lớn, Minh chủ tâm tình tốt, không khỏi cao giọng cười to, khiến mọi người phải lườm nguýt.

Đọc đường về Tấn vương phủ, tay hai người lại cứ nắm lấy nhau như thế, Tang Mạch len lén nhìn sang gương mặt góc cạnh rõ ràng của nam nhân, trong lúc nhất thời, nghĩ mình mới là người rơi vào trong mê loạn.

Đông qua xuân tới, rõ ràng vẫn là vạn vật lặng ngắt như tờ, tiếng gió thổi tiêu điều, đầu cành đã nhú ra mầm xanh, bên góc tường có hai ba cọng cỏ non chồi lên, có cái gì đó dưới mặt đất bắt đầu âm thầm động đậy, chỉ đợi đến thời cơ thích hợp liền từ dưới đất chui lên, như sấm sét ba tháng xuân, long trời lở đất.

Tang Mạch để Tiểu Miêu ngồi trên đùi, đem hạch đào rải rác trên mặt bàn bóp vỡ, lấy nhân bên trong, mình ăn một, một thì đút vào miệng Tiểu Miêu, thật là nhàn nhã.

Tiểu Miêu cái gì cũng tốt, mỗi tội không mở miệng nói.

Không Hoa nói “Lúc còn sống bởi vì là người câm, cho nên mới bị phụ mẫu vứt bỏ, một mình lưu lạc đầu đường, cuối cùng chết non.”

Lạnh chết, bệnh chết hay là đói chết thì có liên quan gì. Đó vốn là những chuyện bình thường nhất trên thế gian khốn khổ này, bản cùng tới mức soạn ra một tiểu cổ sự bảo ca nữ trong tửu quán hát lên một đoạn trầm bổng du dương cũng không có. Kể ra cũng bất quá là để những thôn phụ thành kính ăn chay niệm phật thêm một hồi thốn thức, xoay người liền quên.

(Đoạn này tức là cái chuyện Tiểu Miêu chết non ở trên thế giới này chỉ là một chuyện rất bình thường, nói ra thì cũng chỉ có mấy thôn phụ – phụ nữ nông thôn thấy thương cảm chút, nhưng xoay người thì liền quên...)

“Hiện tại im lặng cũng tốt. Có muốn nói hay không, đợi nó lớn để nó tự quyết định.” Đêm đã khuya, tiểu oa nhi có chút buồn ngủ, lại không muốn ngủ lúc đó, đang nín lấy xiêm y của hần, lật qua lật lại.

Gần đây quá chiều nó, mọi chuyện đều dung túng, đã thành thông lệ mỗi đêm trước khi đi ngủ phải nói một cố sự, không nói nó sẽ không chịu ngủ. Không chỉ có khuôn mặt tương tự, đến tính tình bướng bỉnh cũng có chút giống giống người bên cạnh kia.

Cực lực quên đi ánh mắt nóng rực đang đảo khắp người mình, Tang Mạch trấn an Tiểu Miêu, buông mắt xuống, yên lặng suy tư.

Kể cái gì bây giờ? Hần lúc nhỏ cũng không cha không mẹ, quay lại nhìn chỉ toàn tinh phong huyết vũ, người lừa ta gạt cầu sinh, còn nhớ rõ được vài phần ngày lành cảnh đẹp nhân nguyệt lưỡng viên? Thực sự là... nhớ tới một truyền thuyết rất xưa rất xưa rồi, xa xưa ly kỳ tới mức ngày nay sẽ không còn ai tin nữa, chỉ coi như một truyện cười, buổi đêm dùng để dỗ tiểu oa nhi đi vào giấc ngủ.

Kể rằng ngày xưa ngày xưa, trên thế gian từng có một vị thần y, y thuật cao minh, diệu thủ hồi xuân. Ông râu tóc bạc phơ, sắc mặt hồng nhuận, tự nói rằng mình đã tu đạo trăm năm thông hiểu nhân gian vạn sự, còn từng lên thuyền ra khơi tới hóa ngoại tiên cảnh, nhận biết một thanh tu thượng nhân, dẫn ông tới thiên cung một chuyến nhìn ngắm phong cảnh hiếm có. Bên Dao trì may mắn lấy được một quả táo Tứ Tiên, ăn vào cải lão hoàn đồng, tu luyện nâng thêm một tầng. Ông kể rõ ràng mạch lạc, còn thi triển thần thông trị hết vô số chứng bệnh cổ quái, thể nhân kinh hãi, gọi ông là lão thần tiên, ở dưới chân núi ông thanh tu cung phụng tam sinh ngũ súc, ngày ngày dâng hương cầu chúc.

(tam sinh: bò, dê, lợn; ngũ súc: bò, chó, cừu, lợn, gà)

“Hóa ra có chuyện như vậy.” Tiểu Miêu mở to hai mắt vẻ kinh ngạc, đến Không Hoa cũng nghe đầy hứng thú, đang cầm trà ngồi vào trước mặt Tang Mạch. (câu kia là bạn Không Hoa nói chứ k phải em mèo nha!)

Tang Mạch nhìn y một cái, nam nhân nghe răng cười với hắn, dưới ánh sáng nến lấp lánh, ngũ quan tuấn mỹ đẹp mắt. Nhưng Diễm quý lại thu mắt về, chỉ chuyên tâm kể chuyện, dường như không thu nhận nổi tâm tình của y “Chuyện trên thế gian đều có căn nguyên, có thần tiên thần thông quảng đại, tất có chứng bệnh lai lịch khó hiểu. Lúc uy danh của lão thần tiên nhật thịnh, thì thiên tử đương triều bị bệnh...”

Bệnh của Người tới khó hiểu, chứng bệnh cũng cổ quái, đang khỏe mạnh tự dưng ngã xuống, toàn thân trên dưới không có vết thương, không có gì khác lạ, hô hấp bình ổn, mạch đập khỏe mạnh. Chỉ là hôn mê thật sâu, gọi thế nào cũng không tỉnh.

“Ngày này qua ngày khác, ngoại trừ sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, Hoàng đế nhìn tựa như đang ngủ. Mặt Người càng lúc càng tái đi, gần như trong suốt. Ngự y nói, nếu không tìm được phương pháp giải cứu, sợ rằng không quá bảy ngày Người sẽ chết.” Tiểu Miêu dán mặt vào ngực Tang Mạch, Tang Mạch xoa tóc nó, đem đường nhìn chuyên hướng về phía bầu trời mực lam ngoài phòng.

Không Hoa bám theo ánh mắt xa xôi của hắn, mơ hồ thấy những chấm nhỏ lấp lánh, tản ra quang mang yếu ớt “Sau đó?”

“Sau đó...”

Tang Mạch nghiêng đầu đau khổ nhớ lại, Không Hoa buông chén trà, cầm lấy tay hắn “Bọn họ phái người đi tìm lão thần tiên kia?”

“Đúng.” Lòng bàn tay y còn mang theo độ ấm của nước trà, áp vào mu bàn tay, như đang kéo Diễm quý trở lại từ trong cõi sự kỳ dị, hoặc như là

một loại an ủi, giục hấn kể tiếp “Ngự y cũng không có biện pháp, coi như là có bệnh vái tứ phương.”

Lão thần tiên ở xa ngoài kinh thành, sứ thần của thiên tử đi không ngừng nghỉ tới sáng sớm ngày thứ ba thì đến nơi tu hành của ông. Đó là một đạo quán trên đỉnh núi, ẩn nấp trong biển mây. Sơn đạo chật hẹp dốc đứng, ngựa không thể lên, đành dựa vào sức người tay không leo lên. Sứ thần dùng dây cuốn lấy bàn tay, hết vòng này tới vòng khác, gai nhỏ sinh trưởng trên dây mây cắm vào lòng bàn tay, buông ra liền có thể thấy tơ máu đỏ tươi trườn xuống theo thân dây leo lục sắc. Thân thể hấn áp sát vào núi đá lởm chởm, một mạch hướng về phía trước, ngoại trừ cỏ dại và bụi gai héo rũ đầy khắp núi đồi ra thì cái gì cũng không thấy. Đá núi cứng lạnh lúc nào cũng có thể vươn góc cạnh sắc nhọn ra cửa vào y sam, vào bàn tay, vào khuôn mặt. Sự trống trải ùn ùn kéo tới, áp lực của bầu không khí đông đặc khiến người ta muốn hét lớn lên, nhưng lại nghẹn cứng ở trong họng. Không thể dừng lại, không thể ngã, không thể bước chậm, thân thể mà nghiêng thêm một tấc nữa sẽ rơi xuống dưới vực sâu không đáy kia. Cả đường cứ như vậy lết thân thể nặng nề đi trên sơn đạo dài dằng dặc không có tận cùng. Ngay khi thấy được xa xa một đình viện hư hư thực thực, đầu gối bỗng mềm nhũn, hầu như quỳ xuống đất.

“Giống như người xưa nói, trời giáng cho một người nhiệm vụ lớn lao*...” Diễm quý cong khóe miệng nhẹ nhàng cười nhạt, trong giọng nói lẫn chút buồn bã. Không Hoa yêu thương muốn nắm tay hấn thật chặt, mới thả lỏng một cái, liền bị hấn rút ra.

Tiểu Miêu nhắm mắt lại, giống như rùa con nằm úp trong lòng hấn, đã ngủ. Tang Mạch cương chiều néo néo mặt nó, thần sắc bỗng biến đổi “Sau đó, hấn vào đạo quán, tìm được lão thần tiên, Hoàng đế được cứu.”

Đoạn đầu tầng tầng lớp lớp những chi tiết làm nền để đổi lấy một cái kết cục nhẹ nhàng nhưng cũ rích, có thể thấy rõ ràng vẻ đê nén trên gương mặt nam nhân cao cao tại thượng kia. Tang Mạch thầm cười trong lòng, cố ý cúi

đầu lảng tránh sắc mặt xấu xí của y, ôm Tiểu Miêu đứng dậy chuẩn bị về phòng.

Mới đi một hai bước, Không Hoa đã ngăn ở trước mặt “Thật sự như vậy?”

Sắc mặt y quả nhiên đen sì như bóng đêm bên ngoài, Tang Mạch rớt cuộc nở nụ cười, đến khước mắt cũng đầy tiểu ý “Nếu là cố sự, đâu có thật giả?” Trên mặt không thấy một tia bi thảm, giáo hoạt như một con mèo xấu tính.

“Ta sao lại khiến mình thê thảm như vậy?” Hãn kiêu ngạo hất cằm, dùng đôi mắt xám tro sẫm soi biểu tình của Không Hoa “Lừa ngươi đấy.”

Nói nửa ngày, còn cố ý làm giọng điệu như hồi ức lại chuyện cũ, cũng bất quá là giả bộ để trêu đùa y, uống cho y dùng giọng thật thân thiết. Minh chủ bối rối, cúi gập ôm lấy eo hãn, cắn một cái ngáp răng lên cổ hãn. Diễm quý ‘Á ——’ một tiếng, cả Tiểu Miêu trong lòng cũng đồng thời đụng vào ngực y.

Bên tai ‘bình bịch’ rung động, là tiếng tim ai đập, hoảng loạn như vậy?

Tối nay không trăng, đêm tối và trường bào đen như mực đem tất thảy sự vật ôm vào lòng, không chịu lộ ra một tia sáng nào. Trong đêm đen âm u không thấy phương hướng, Diễm quý nằm trên giường mở lớn hai mắt nhìn chằm chằm nóc nhà trên cao. Sa trướng cũ kỹ màu thiên thanh, màu sắc lờ mờ như yên vũ Giang Nam bị thời gian làm phai mờ, vết tích xám trắng hạ xuống âm thầm như tơ nhện. Còn có huyễn thái hội họa (đại khái là những hoa văn màu sắc rực rỡ) trên xà nhà, lam đậm, lục đậm, chu sa hồng... Vẫn nhớ rõ chúng nó đan xen vào nhau tạo thành một bức họa sắc sỡ thế nào, thất sắc tường vân (mây lành bảy màu), ngũ thái chức cầm (gấm vóc năm màu), thịnh trang y trượng kéo dài không dứt... Toàn bộ đều điêu tàn theo thời gian ba trăm năm dài đằng đẵng, chỉ còn lại xà nhà thô ráp đen sì vẫn

còn trung thành như xưa thủ tại nơi cũ, thủ trong căn phòng này qua ngày đêm luân chuyển, vận đổi sao rời. Bên cạnh truyền đến tiếng hô hấp khe khẽ của Tiểu Miêu, Diễm quý ở trong bóng tối bất giác lặng lẽ miêu tả đi đi lại lại bức họa trên xà nhà, sông núi mênh mông, hoa điệp trùng thảo, tả ý cầm lý cùng công bút mẫu đơn.... Năm này qua năm khác, ba trăm năm vào lúc này lặp đi lặp lại chỉ trong nháy mắt.

(Cầm lý: cá chép, cầm lý vẽ theo kiểu tả ý, mẫu đơn vẽ theo kiểu công bút)

‘Cốc cốc’ – Tiếng đập cửa đánh vỡ sự tĩnh lặng của ban đêm, Tang Mạch đang chìm đắm trong mạch suy tư kỳ lạ bỗng nhiên hoàn hồn. Cửa bị đẩy ra, một chút ánh sáng tiến vào bên trong. Diễm quý dựa ở đầu giường không thấy rõ mặt y lắm, chỉ nhìn thấy trên đầu vai có vài ngôi sao rơi rớt.

Minh chủ Không Hoa, vạt áo mặc sắc của y trải trên sàn nhà đá đen đầy vết nứt, trong nháy mắt lại như thấy được tường vân trên xà nhà, bông bình dưới chân y, nhưng cũng màu đen, nhẹ nhàng từng sợi, theo ống tay áo y đong đưa mà tràn ra tầng tầng lớp lớp. Ánh mắt chậm rãi hướng lên, trên đai lưng của y gắn một bảo thạch hồng sắc không biết tên, trong bóng tối vẫn phát sáng rực rỡ, chấm nhỏ xán lạn trong không trung, còn có mi mục dài nhỏ của y cùng mái tóc phất động phía sau... Nam nhân hòa hợp làm một với bóng đêm nhưng trong bóng đêm lại càng hiện lên rực rỡ.

Y cài cửa lại, chậm rãi đến gần, bước tiến ưu nhã thanh thản, khiến người ta nhớ tới bản thể của y, cũng là thần thú thượng cổ cao quý hiếm thấy như long phượng, kỳ lân, màu đen, vẫn ngủ say trong Vong Xuyên Bỉ Ngạn, nơi sâu nhất trong Minh phủ.

“Đêm nay là cuối tháng.” Mặt y đã gần ngay trước mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng đuôi lông mày xé lên, đồng tử mặc sắc sáng hơn bất cứ bảo thạch nào, Tang Mạch thậm chí có thể thấy mặt mình trong đó, cứng đờ căng thẳng hoàn toàn tương phản với vẻ du nhàn của y.

Trong mắt y mím cười, khóe miệng cong lên như trăng non mới mọc.

“Ta không muốn người lại bị đau.” Y nói, cúi đầu ngậm một ngụm nước trong chén hướng tới môi hẳn, tranh trước khi Phệ tâm phát tác. Tới gần như vậy, nháy mắt mấy cái lông mi đều như có thể đung vào y, chớp mũi đối diện, môi chạm môi, đầu lưỡi quấn lấy nhau, giải được luôn lạnh thấu tâm bồng không thấy lạnh nữa, sự ấm áp theo miệng y truyền tới đáy lòng. Dịch thể chảy xuống dọc theo khóe miệng, chạm nhẹ rồi khẽ hôn, sau quay lại trên môi, khiêu mở khớp hàm đã tê dại, tùy ý ngao du trong miệng, lấp đầy tới không thở nổi. Mất một lúc y mới buông lỏng ra, còn chưa kịp hít không khí vào, thoáng cái một ngụm nước lại đưa tới, môi lưỡi cuốn lấy nhau, dây dưa không ngớt, như là muốn hôn, hôn tới thiên hoang địa lão. (sánh cùng trời đất á~)

Tang Mạch hơi nhồm người dậy, một tay chống lên giường, lưng áp sát vào đầu giường, chống đỡ nụ hôn bất y bất nhiêu của y. Bát sứ trong tay vỡ tung trên mặt đất, y rút cuộc vươn tay kéo hẳn vào lòng. Thân thể áp sát, nam nhân phía trên luôn đem lạnh lưng giấu sau khuôn mặt tươi cười giờ đã nóng bừng lên, như là muốn ôm lấy Diễm quý cùng nhau bùng cháy.

Không Hoa áp đảo hẳn trên giường, vô vàn nụ hôn từ khóe miệng kéo dài tới bên tai. Diễm quý vì tinh khí suy yếu mà miễn cảm dị thường bị y nhen lên dục hỏa, không nhịn được vươn tay ôm lấy cổ ý muốn hôn. Y liền cười, để mặc môi Tang Mạch, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua như dụ dỗ “Lúc không đau có phải rất có cảm giác hay không?”

Tang Mạch không muốn đáp lại, kéo rơi cao quan bó buộc tóc y, níu kéo mặt y tới gần hôn lên đó, tiếng cười của y biến mất giữa lúc môi lưỡi quấn quýt, chỉ ôm Tang Mạch càng thêm chặt, tóc đen tán lác bên cạnh đan xen vào nhau, phân không rõ rốt cuộc là của ai.

“Tang Mạch, Tang Mạch...” Y vùi mặt tại cổ Tang Mạch, kề sát vào tai hẳn thì thào gọi tên, hạ thân áp vào nhau cách y sam chậm rãi ma sát.

“Ừ...” Tiếng rên rĩ phát ra từ trong miệng, Tang Mạch giơ cánh tay lên cắn mạnh vào. Tiểu Miêu ngủ bên cạnh, giống như ếch con nằm sấp trên giường phát sinh tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Hoàn cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể đánh thức hài tử như thể thêm củi vào đục vụng đã cháy mãnh liệt, hỏa nhiệt ở dưới bụng đã tự thiêu lên. Thân thể đã tới gần mức nghiêm mật vô hạn, thế nhưng đục vụng vẫn đang kêu gào. Cho dù cảm thấy thẹn, nhưng thắt lưng lại không kiềm chế được mà vụng vẹo hướng vào y ma sát. Dưới thân đã ẩm ướt, đục vụng nóng rực mà cứng rắn nhô lên cùng nhau va chạm qua y sam, khát vọng nhờ vào ma sát an ủi, lại bởi vì ma sát mà càng sinh ra nhiều khát vọng “Tang Mạch, Tang Mạch...” Không Hoa vùi đầu vào cổ Tang Mạch, mồ hôi không ngừng chảy xuống, thấm vào thân thể đang quấn chặt lấy nhau, “Ta sẽ không đem giải dược của Phệ tâm cho người.”

Y đem Diễm quỷ hung hăng đặt dưới thân, hận không thể nghiền nát nhập vào xương cốt cho dù khoét thế nào cũng không đi, đục vụng thũng đại bên dưới dính sát vào Tang Mạch.

“Ta sẽ không cho người...” Môi y dán sát vào tai Tang Mạch, thanh âm khản đặc của nam nhân lẫn trong tiếng thở hồng hộc “Cho người rồi, ta lấy cái gì ra để giữ người lại?”

Không trải qua tiến nhập, chỉ ma sát với người kia mà đã thăng lên tới đỉnh, lời của y vẫn còn quanh quẩn bên tai, một trận đầu vầng mắt hoa bao trùm lên tất cả cảm quan, Tang Mạch mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm nóc nhà, tựa hồ thấy được hoa văn màu sắc rực rỡ hoa mỹ. Thân thể hư nhược tới mức không thể động đậy một phân, nam nhân vẫn còn đè nặng trên người hắn, đầu đặt trên vai hắn, tiếng hô hấp đều lọt vào tai. Tư thế giao cảnh mà ngủ (cỗ giao nhau? Ó. Ò), thân mật tới tột đỉnh.

Có điều, một đêm yên ương giao cảnh, liệu còn có lần sau?”

(Hình như có câu “Uyên ương giao cảnh kiến phân li” tức là “Chim uyên ương vắt cổ lên nhau đã phải chia lìa” để chỉ cảnh vợ chồng sau này phải rời xa nhau thì phải? ;_____;))

*Nguyên văn là “thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã” xuất phát từ câu “Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu, khống hạp kỳ thân, hành phận loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhẫn táng tăng ích kỳ sở bất năng” của Mạnh Tử, tức là “Trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến cho khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quần thân thể; hễ muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được.) ^^ Nói chung là khổ tận cam lai, trước khi hoàn thành việc lớn thì phải trải qua nhiều khó khăn thử thách.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nam Phong đã trở về, mặc một bộ đồ mới, màu xanh ngắt như trúc sau mưa, viền tay áo trắng muốt còn có trang trí một vòng hoa văn tinh xảo cùng màu, đường may tinh mịn như giấu diễm thiên ngôn vạn ngữ, cũng là hoa văn mây cuốn, khinh phong phiêu dật quấn lấy nhau. Y đứng ở cạnh cửa cười với Tang Mạch, trên mặt hơi hồng hồng, ngại ngùng mà thiếu tự nhiên: “Biểu ca.”

Mới gọi một câu đã cúi đầu, giơ tay lên gãi tai một cách vô mục đích, giống như một hài tử đang vui vẻ lại không biết nên biểu đạt thế nào “Ta... cái kia... ông chủ đối với ta rất tốt.”

Tang Mạch tiến lên vài bước nắm tay y kéo vào nhà, đầu ngón tay lướt qua tay áo phập phồng một chút. Trong phòng, Tiểu Miêu đang ngồi cạnh bàn bóc hạch đào, vỏ rải khắp bàn, trong đĩa thì lại có rất ít mảnh vụn, còn không nhiều bằng cái đồng dính bên mép nó. Tiểu oa nhi thấy người lạ, nhảy xuống ghế chạy tới ôm đằng sau chân Tang Mạch ẩn nấp, Nam Phong nhất thời ngẩn ra, lại không biết phải nói từ đâu “Hài...hài tử này là...”

“Nhật được.”

Không biết vì sao, Không Hoa nghe xong, thấy có chút mất mát, đập chén trà lại quay sang nhìn hẳn. Tang Mạch đang lau mặt cho Tiểu Miêu, cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy khóe mắt hơi cong lên của hẳn, lúc đặc ý thì diễm lệ tới hồn xiêu phách lạc, lúc yên lặng thì nhìn hẳn lại thấy xa cách. Diễm quý này độc mồm độc miệng, còn tưởng hẳn sẽ nói gì đó đại loại như

‘Là Không Hoa huynh của người cùng người khác sinh ra đó’ hoặc là “Nghịch trái của Không Hoa huynh người tìm tới cửa” (thì nói chung là con rơi con vãi của bạn Hoa ;)) , vân vân và vân vân, không ngờ lại đáp giản đơn như vậy.

Nam Phong cũng ngần ngại, khom người xuống đối diện Tiểu Miêu đôi mắt to nhìn đôi mắt nhỏ, lúng túng không biết phải nói gì “Biểu ca...ta...”

Hắn đã đổi y phục mới, bên hông còn đeo túi hương, trên dây buộc tóc mang đá xanh biếc, như một hài tử vẻ mặt mê man bỗng lớn lên sau một đêm, cho dù trên mặt còn mang chút ngây ngô, nhưng toàn thân đã như thanh trúc đầu xuân, vẫn nhược nhưng tuấn tú, nếu có thể ở trên kim điện diện kiến long nhan, tất là một người đề tên bảng vàng leo lên được kim chi (cành vàng). Cực kỳ giống một cố nhân, lúc trước cũng thích trang phục như vậy, thiên sam trúc cái, cho dù ngày sau thay đổi một thân thiên hạ thì cả người xiêm y vẫn là như thế, mỗi khi nghĩ tới y, trước mắt sẽ hiện lên một mảng xanh đậm chập chờn.

(Có đoạn kể về chuyện Trang phi gặp Tắc Hân, “phát hiện ra cây trúc trong Quốc An tự cũng đẹp”, đó là bởi vì bạn Tắc Hân mặc xiêm y màu xanh ^^)

“Thế nhưng ông chủ nói gì với người?” Nam Phong tránh né ánh mắt của hắn, nhưng Tang Mạch đã nhìn ra tâm tư của y từ lâu, lấy bát trà trong tay ra, hỏi rất đằm nhiên Cho dù thay đổi trang phục, Nam Phong chung quy vẫn là Nam Phong, cái gì cũng viết ở trên mặt, bảo người ta không nhìn ra được cũng khó “Ghét bỏ người dạy không tốt? Vậy nghĩ việc đi, về nhà hảo hảo đọc sách, lại tìm một công việc dạy học khác là được.”

“Không, đều không phải. Ông chủ đối đãi rất tốt...” Y nửa ngồi ở trên ghế, đếm đếm ngón tay áp úng, chuyển sang nhìn Không Hoa cầu cứu.

“Chuyện này có gì liên quan tới ta?” Không Hoa bật cười, kéo Tiểu Miêu lại, ôm nó ngồi trên đùi mình, dạy nó bóc hạch đào, trên mặt như cười như không “Nghe nói nhà Trương viên ngoại có vị tiểu thư, xinh đẹp vô cùng.”

Tang Mạch liếc nhìn Nam Phong, khóe mắt hơi nhếch lộ ra vài phần nghi vấn. Nam Phong đã sớm cúi đầu, xem ra định cả đời cũng không ngẩng lên.

Trương gia trong thành, có người nói cực kỳ giàu có, tổ tiên từng làm quan, hiện nay kinh doanh một gian tửu lâu, ngoài thành còn có chút điền sản, chỉ cần không gặp thời chiến tranh loạn lạc hoặc là không có tử tôn bất tài tiêu xài lung tung, thì có thể an an ổn ổn sống qua vài đời. Có người nói nhà ông có một nhi một nữ, tiểu thư dáng vẻ bệ nguyệt tu hoa, mặt như phù dung mà như liễu, có dung mạo chim sa cá lặn, dưỡng tại khuê phòng, không ra khỏi nhà, giáo dưỡng cũng tốt, cười giấu răng đi không lộ vạt áo. Chỉ là chưa có ai gặp qua, những lời kể lại đều do nha hoàn nữ mẫu trong Trương gia thuật lại. Có người nói Trương gia hành sự đều rất cẩn thận, không lộ điều xấu ra, cũng chưa thấy con cháu nhà ông ở trong thành ý thế hiếp người tác oai tác quái. Chỉ biết một điều duy nhất là, mỗi đầu tháng và cuối tháng phu nhân sẽ tới Quốc An tự bái thần.

Hiện tại, hộ Trương gia đó muốn vờ Nam Phong tới ở rể.

Tiên sinh dạy học tuổi trẻ mà tuần tú gặp tiểu thư khuê trung mỹ mạo mà tịch mịch, giống như là hí văn trên sân khấu kịch. Tiểu thư ở trên tú lâu làm rơi một cái khăn gấm, trùng hợp rơi đúng vào đầu vai tiên sinh, trên khăn thêu một đôi yến song phi cùng một đóa sen tịnh đế, tản ra hương lan nhàn nhạt, lay động trái tim của vị tiên sinh thanh tâm quả dục. Sau đó, hấn ngẩng đầu, nàng cúi đầu, nàng hoảng loạn đóng cửa sổ rồi lại không nhìn được lộ ra nửa mặt len lén nhìn xuống, dưới lầu tuyết rơi mênh mênh, hấn vẫn còn nằm khăn của nàng suy nghĩ thất thần, để mặc hoa tuyết bao phủ đôi mắt ôn nhu tới mức hầu như có thể hòa tan băng hà đầu xuân. Vừa gặp

đã thương, gặp lại chung tình, trên mặt tiểu thư tô son mới chế, như phủ lên tầng tầng ánh nắng chiều tà xa vời, sự ấm áp trong tú lâu như thể lan tràn tới cả dưới lâu, quần lấy tiên sinh dạy học, ở bên gò má hấn nổi lên vết tích màu hồng. Gặp nhau dưới tú lâu, trong hậu hoa viên riêng tư. Chiếc khăn thêu song phi yến và tịnh đế liền được đề lên hai hàng thi văn nắn nót, chữ này chữ kia lượn lờ quất quýt, hấn không thể hòa vào làm một. Hấn xấu hổ truyền đạt, nàng xấu hổ tiếp nhận, đầu ngón tay rớt cuộc đụng phải nhau, lại vội vàng rời ra, đến mặt cũng xoay sang hai hướng, chỉ là đầu ngón tay tìm kiếm độ ấm rớt cuộc cũng không thể điều khiển nổi.

Nam Phong a Nam Phong, không còn là tiểu thư sinh cúi đầu đọc ‘Từ xưa phùng thu bi tịch liêu, ngã ngôn thu nhật thẳng xuân triêu’ nữa, cũng biết ‘Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục’, hiểu được ‘Chiêm bỉ nhật nguyệt, du du ngã tư’. Vài ngày sau sẽ mặc hỉ phục đỏ thắm đeo đồng tâm kết tam bái thiên địa đi và động phòng. Trưởng thành nha...

(2 câu đầu đã chú thích ở chương 2.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục: Cầu mà không gặp được. Ngày đêm ta nhớ trông. – Quan quan thư cưu – Kinh Thi Chiêm bỉ nhật nguyệt, du du ngã tư: Trông chừng ngày tháng lặng trôi, ta hằng tưởng nhớ xa xôi về người – Bội Phong-Hùng trĩ 3 – Khổng Tử)

“Chim non sắp rời tổ, người luyện tiếc à?” Y vẫn thích ôm lấy hấn từ đằng sau, như là muốn ôm hết tất cả của hấn, cầm đặt lên vai hấn, hai tay vòng qua eo, để hấn không giãy được, toàn bộ dính sát vào lòng y, tư thế thoải mái mà thân nhiên.

Minh chủ Không Hoa, gần đây đây ôn nhu tới mức sắp khiến hấn và tuyết đọng cùng nhau tan chảy.

Tang Mạch cong khóe miệng cười lắc đầu, mi nhãn loãn loãn, khóe mắt nhếch lên, đồng tử màu xám phản chiếu sao sáng đầy trời “Ta rất chờ

mong.”

Đã ở rể, lại không cha không mẹ một thân một mình, trong nhà chỉ có một biểu huynh, hôn sự chuẩn bị cũng đơn giản hơn, nạp thái vấn sính (lo sính lễ) đều có bà mối Trương gia lo liệu, ít ngày nữa là có thể thành đại lễ, Tang Mạch mừng rỡ thanh nhàn. Chỉ có Nam Phong là lo sợ bất an, lông mày nhíu lại như thể đối với Tang Mạch có muôn vàn hồ thẹn.

Diễm quý đế mặc Tiểu Miêu nghịch bèn bên cạnh tường, tiến tới trước mặt y, đầu ngón tay điểm vào giữa lông mày “Vô lương tâm là người, sao vẻ mặt cầu xin cũng là người?”

“Ta...” Tiểu thư sinh đỏ mặt, sắp xoắn nát y phục mới trong tay “Biểu ca... thời gian qua ta và người cùng sống ở đây, hiện giờ... ta bỏ lại người... ta...”

Rõ ràng đã dạy dỗ y hai mươi năm, sao vẫn còn ngớ ngẩn hồ đồ thế này nhỉ? Diễm quý buồn cười tới gần mặt y thêm một chút, chớp mũi sắp đụng chớp mũi, Nam Phong không kịp đề phòng, trong mắt kính hãi và hoảng loạn lẫn lộn vào nhau “Người còn có thể sống với biểu ca cả đời sao?”

Y hơi hé miệng không nói lời nào, ngơ ngác ngây ngốc, khả ái y như lúc còn bé. Trong khẩu khí không khỏi thêm chút trêu chọc “Trương tiểu thư đẹp không?” Gương mặt dùng phấn son vẽ tỉ mỉ mình diễm tới chói mắt, Nam Phong tránh đi cặp mắt màu xám lay động như nước kia, hoa đào sáng rực.

Tiểu thư sinh bị hấn bức tới chân tường, hai tay bám vúi lấy phía sau, chỉ có thể yếu ớt gật đầu.

“Có thích nàng không?” Diễm quý lại hỏi, cười đến tà ác, lại mang theo thương hại.

Nam Phong co quắp tới độ sắp nhắm mắt lại, trên mặt chín đỏ.

“Nói đi.”

Khâu khí mềm nhẹ, như thể đang đỡ trẻ con không chịu đi ngủ, Nam Phong kê sát vào góc tường, bị đôi mắt màu xám nhìn chăm chăm, hầu như không có nơi nào để trốn. Biểu ca thích trêu người khác, từ nhỏ không biết đã bị hấn giỡn bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không học được cách hóa giải “Th...thích...”

Một chữ nói ra khỏi miệng mà hầu như rút hết khí lực của y.

Diễm quý cũng không nở nụ cười, lui về phía sau vài bước buông tha cho y “Thực sự thích?” Gương mặt trống trải không nhìn thấy biểu tình gì.

“Ừm...” Nam Phong cúi đầu không dám nhìn hấn nữa. Nếu hấn tới gần chút nữa, chính mình sẽ từ bức tường phía sau trượt xuống đất “Nàng... nàng rất tốt.”

“Vậy không nên lại phụ lòng người ta nữa.” Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa ‘thịch thịch’, hấn nghiêng đầu, nửa bên mặt bị bóng râm che khuất “Trương gia đưa hỉ phục tới, còn không mau đi thử.”

Nam Phong còn muốn nói gì đó, nhưng Tang Mạch không để ý nữa, đi tới bên kia, lôi Tiểu Miêu ra từ trong đồng bùn. Tiếng đập cửa càng lúc càng gấp, tiểu thư sinh do dự một hồi, liền chạy vào sân.

Đình viện trong Tấn vương phủ trống trải tĩnh lặng, hài tử mặt đầy bùn ngẩng đầu lên nhìn Diễm quý phiêu lượng đã nhạt mình về, hấn đẹp như vậy, giống như ngọn núi mờ ảo sau mây khói trong tranh vẽ, hấn cũng thương tâm như vậy, lúc mình cô đơn một mình cuộn tròn dưới mái hiên nhà người ta khi trời mưa to, nhất định biểu tình cũng là như vậy.

Hài tử tâm tư mẫn cảm vươn tay muốn đụng vào mặt hấn, được nửa đường lại bị bắt được, hấn đối với mình chính là sủng nịch lại bất đắc dĩ như thế “Sao lại bẩn thành như vậy?”

Hài tử dấu môi nhìn bàn tay đen ngòm của mình, vẻ mặt vô tội, Tang Mạch ngồi xuống dùng tay áo lau giúp nó. Vải liểu lằng trắng toát, tiền triều thịnh hành một thời, bên trên thêu hoa văn mây cuốn xòe rộng, dần dần điêu tàn ở trong bùn đen.

Tang Mạch ôm lấy hài tử bần như tiểu hoa miêu (hình như là mèo mướp á:))) đặt lên đùi, đầu xuân bầu trời thăm thẳm bát ngát, trong không trung xanh thăm mang theo vài đám mây “Lúc trước hãn cũng không bướng bỉnh như người, rất ngoan, chưa từng làm ta tức giận, không nghịch bòn, không trèo cây, chỉ thích nhốt mình trong phòng đọc sách họa tranh, giống như nữ hài nhi. Ta thường nói hãn không có tiền đồ, nam tử hán phải có chút cốt khí, sao lại có thể không có chút cá tính nào như thế nhỉ?”

“Hãn ý mà, lúc trước cũng là không có cá tính như thế. Tính tình như thế sao lại sinh trong hoàng gia? Tắc Minh và Tắc Quân thì khỏi nói, nếu như Tắc Chiêu không sinh bệnh, có lẽ cũng là một nhân vật lợi hại. Chỉ có hãn, nếu sinh tại dân gian, làm người đọc sách, viết thơ, họa tranh, gảy đàn, lại kết giáo với mấy hòa thượng đạo sĩ nữa, học kinh, biện lý, phẩm trà... thật tốt. Thế nhưng...”

Ngày xưa ngày xưa, có một vị hoàng đế, Người đẩy mình học vấn, Người yêu thích phong nhã, Người có một vị phi tử mỹ lệ. Người vì phi tử của mình mà sáng tác khúc ca, để nhạc quan trong cung đình diễn tấu ở tiệc rượu trước chúng thần, phi tử của Người nhảy múa giữa khóm hoa, vũ tư mềm mại tới mức mũi chân tựa như có thể xoay tròn giữa nhụy hoa... Họ ân ái như vậy, có vô số thi nhân dùng ngôn từ hoa lệ để ca ngợi ái tình của họ. Thế nhưng... Người là Hoàng đế a, cũng không phải nghệ nhân thôi tiêu trên phố, Người có quốc gia thiên hạ, có hàng vạn hàng nghìn lê dân, Người còn có một cái long ý bằng vàng chói lọi và bên dưới long ý không thể tránh khỏi đấu đá sát phạt gió tanh mưa máu. Có vị hoàng đế nào có thể cam tâm chịu hư danh? Lại có hoàng đế nào có thể cam tâm tình nguyện đến sự vụ ở hậu cung cũng thành con rối bị điều khiển? Huống chi, đến

ngôi vị hoàng đế cũng không phải do Người chọn, phụ hoàng và đại hoàng huynh từ trần một cách kỳ quặc, nhị hoàng huynh thành vật hy sinh dưới vương quyền, Người đến năng lực bảo vệ hoàng hậu của mình cũng không có. Đôi khi, thiện lương đồng nghĩa với ngây thơ, để vương buồn khổ tâm địa thiện lương lại thất bại u sầu, cùng phi tử mỹ lệ khuynh thành tuyệt thế, trong hí văn trên sân khấu kịch thì sẽ là kết cục gì đây?

“Làm hoàng đế rất đáng thương.” Diễm quý thấp giọng nói.

Ngoài cửa viện, có người tựa lưng vào đầu tường nhìn bầu trời xanh như gột rửa, lắng lắng nghe, dạ nha hắc vũ xích mục từ bên chân y vỹ cánh bay cao. Có cọng lông hắc sắc nhẹ nhàng rơi xuống, y cầm nó trong tay, dùng đầu ngón tay vuốt phẳng. Nam nhân kia có một đôi mắt hẹp dài sắc bén, trên mặt nửa phần u ám nửa phần thương hại.

Hôn diễn được tổ chức tại đại đường Tấn vương phủ, là Nam Phong yêu cầu. Con mọt sách ngốc nghếch, cái gì cũng tùy ý người khác sắp xếp, nhưng chỉ có một điều là khăng khăng cắn chặt không chịu nhả, giống như cún con bảo vệ khúc xương duy nhất trong ổ không bằng.

Tang Mạch điếm vào trán y mắng “Gian nhà rách nát này có gì tốt? Tường vỡ ngói tàn, có thể làm được hi sự gì? Chẳng khác gì tang sự, xui!”

Y xoa đầu, hơn nửa ngày mới chậm rãi nói “Ta...lúc báỉ đường, ta muốn cúi đầu trước biểu ca, ngay trong căn phòng này.”

Như là chưa bao giờ quen y, nhìn nhân thần quật cường của tiểu thư sinh, đôi mắt lạnh nhạt vô tình của Diễm quý chợt lóe lên, không nói gì nữa. “Gian phòng này chưa từng làm hi sự nhi.” Diễm quý chán chết lôi đi kéo lại lụa hồng rủ xuống từ trên xà nhà “Ngẫm lại cũng thực đáng tiếc. Năm xưa nếu như người lập phi tử, cũng không uổng phí một phen phô trương này.”

Không Hoa đứng bên cạnh hẳn, nhất nhất vui sướng, chỉ mình hai người bọn họ một đen một trắng nổi bật tới đột ngột “Hiện tại cũng chưa muộn.”

Tang Mạch nghe vậy, ném lụa hồng trong tay đi, quay đầu lại đối mặt y, cười trào phúng “Ai phối với người cũng là lãng phí.” Dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Không Hoa liền cười kéo hẳn vào lòng “Có lãng phí, ta cũng chỉ muốn lãng phí một người.” Hóa ra khuôn mặt này cũng có thể cười danh đá như thế, đặt vào kịch bản ở Câu lan viện, đóng vai một người cũng bị hoa nương hắt rượu.

Tang Mạch còn muốn nói gì đó nhưng ngoài cửa tiên pháo tề minh, chiêng trống động trời, kiệu hoa của tân nương tới rồi, một biển người tiến vào, thoáng cái đã lấp đầy phòng khách rộng lớn. Tang Mạch ló đầu nhìn trong đoàn người, Nam Phong đang dẫn tân nương vào cửa. Mang hồng đầu, hồng sam tử, ngực đeo hoa lụa hồng sắc, trong tay nắm đồng tâm kết. Một đầu khác, cũng là một thân hồng chói mắt, móng tay dài dài, nhọn nhọn, sơn hồng sắc, khăn voan hồng sắc thêu du long hí phượng, áo nhật nguyệt càn khôn, váy sơn hà địa lý, dưới chân một đôi giày thêu nho nhỏ đồng dạng, theo làn váy chuyển động, lộ ra mẫu đơn phú quý được thêu tỉ mỉ bên trên.

Đoàn người nghị luận âm âm, lại nghe không rõ là đang nói gì. Tân lang mặt mang vẻ sợ hãi đang liên tục len lén nhìn khắp tứ phía, như là tìm ai. Tang Mạch trốn ở cạnh cửa trong góc phòng, cười với y từ xa.

“Hắn đang tìm người.” Không Hoa nói, lại thò tay sang, cường ép muốn nắm lấy tay Tang Mạch.

Diễm quý tránh không thoát, liền mím môi thỏa mãn y, một tay kia dặt Tiểu Miêu, sợ để lạc nó “Ta cũng không phải phụ mẫu của hẳn, tìm làm gì?”

Bàn tay Tiểu Miêu đỏ mề hôi, trước mắt xanh xanh đỏ đỏ toàn người là người, cả đám không rõ mặt, đến xiêm y mặc trên người cũng mông mông lung lung, như là một bức tranh bị hắt nước, bao nhiêu màu sắc rực rỡ đều lẫn lộn vào nhau. Tiểu oa nhi gắt gao dựa vào Tang Mạch, muốn trốn ở phía sau hẳn, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nước mắt đã lưng tròng.

Tang mạch đành ngồi xồm xuống ôm nó vào lòng “Đừng sợ, sắp xong rồi. Người là nam hài tử mà, muốn chảy phải chảy máu. Có thể này đã khóc, khó coi lắm.”

Tiểu hài tử nghe lời mang theo nước mắt nước mũi nhào vào lòng hẳn, ôm lấy cổ hẳn không chịu buông tay. Trong đại sảnh, có ai đó lên tiếng xuyên phá không lưu tình vào sự huyên náo “Nhất bách thiên địa... Nhị bách cao đường... Phu thê giao bách...”

Nam Phong ngả bách xuống đất theo tân nương. Ba lần quỳ chín lần dập đầu, tân nương mang một thân trang sức màu đỏ dịu dàng, chỉ lộ ra chút ánh sáng nhạt trên móng tay. Đoàn người châu đầu ghé tai suy đoán dưới khăn voan là dung nhan khuynh quốc khuynh thành ra sao.

Diễm quý lắng lặng nghe, khóe miệng cong lên ba phần.

Không Hoa nắm tay hẳn nói “Theo ta quay về Minh phủ đi.” Thanh âm xen lẫn trong những tiếng hỗn tạp sắp chấn động rung cả nóc nhà, lại như kẻ sát bên tai Tang Mạch.

Nam nhân mặc hắc y chỉ có gương mặt là trắng, phát quan cao cao bó buộc mái tóc dài, như là đang đứng bên bờ Vong Xuyên, gió thổi qua chỉ có bỉ ngạn hoa đỏ tươi rơi đầy đầu vai. Trở tay thành gió, lật tay thành mưa, sinh lão bệnh tử nhân quả tuần hoàn trên thế gian đều nằm trong lòng bàn tay.

Tang Mạch không đáp lại, ánh mắt hướng về lụa hồng buông xuống từ trên xà nhà trước mặt. Thảo nào lại thấy lụa hồng này khác thường, suy

ngũ nửa ngày lại nhớ không ra từng gặp ở đâu, hóa ra...

“Người có biết, sau đó sứ thần của thiên tử chết như thế nào không?”
Hắn bỗng nhiên quay đầu đổi chủ đề câu chuyện. Cố sự kia, về lão thần tiên bất tử và thiên tử bỗng nhiên nhiễm bệnh cùng với sứ thần trèo đèo lội suối.

Không Hoa nhìn hắn khó hiểu, nụ cười của Diễm quý bỗng nhiên mở rộng, mang theo chút gian trá nho nhỏ và cảm giác mỹ mãn “Hắn tự sát.”

Không Hoa thần sắc biến đổi, không đợi y truy vấn, tiếng huyên náo đã nổi lên khắp bốn phía. Trong đám người, thị nữ đầu đội hồng hoa đưa lên một cái khay phủ khăn hồng, mặt trên là một xứng can (cái chú rể cầm để vén khăn hồng ra), cũng quấn lụa hồng. Mọi người ồn ào, Nam Phong chậm rãi vén khăn voan của tân nương lên. Tóc đen búi phi thiên, trên mặt một đôi trục yên mi. Giữa trán điểm đào hoa diễm, bên cạnh mặt thoa hồng đậm, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt lưu chuyển, môi đỏ dẫn ra hàng vạt hàng ngàn phong tình, ngọc thủ có móng tay sơn đỏ tươi chậm rãi giơ lên, ống tay áo tuột xuống, lộ ra một cái vòng vàng mảnh mai lẻ loi “Tam lang...”

Trang phi.

Năm ấy ta mười sáu, nụ hoa mới nở, sợ hãi hé ra hai ba cánh, đậu khấu niên hoa tươi đẹp (QT bảo là tuổi dậy thì á~). Phụ thân bận việc, ta cùng mẫu thân và muội muội lên Quốc An tự dâng hương. Trong rừng trúc trước thiền phòng, làm rớt một cái vòng vàng, đánh rơi một trái tim linh lung. Ta luống cuống, vì tìm vòng tay đó, vì thấy người nhặt vòng tay lên, thiền sam trúc cái, nháng lên trong mắt, giống như là trúc tử tinh gửi hồn trong người sống, nhưng mặt mũi lại hiền lành, từ bi như Thích Ca trong phật đường. Tim như nổi trống, ta nắm chặt khăn che lồng ngực kích động, người khen váy ta đẹp. Váy đó cũ rồi mà, cũng không biết đã mặc trên người qua bao mùa xuân hạ. Còn có vòng tay đó, vốn không nên ở trên cổ tay ta, không

nên để ta làm mất, lại càng không nên là ta gặp gỡ người, thiên tử đương triều Sở Tắc Hân, bệ hạ của ta.

“Người còn nhận ra ta không?” Nàng vuốt ve mặt Nam Phong thì thào hỏi, như là sợ khẩu khí mà mạnh thêm thì người trước mặt sẽ bị thổi bay đi.

Tiểu thư sinh hơi giật mình gật đầu, quan tâm chăm sóc nắm lấy tay nàng nâng dậy. Nhưng nàng vẫn cứ ngẩng đầu, không chịu rời mắt khỏi hãnh lấy một khắc “Người muốn lấy ta?”

Hỏi thật kỳ quái, cả phòng âm ỉ bỗng nhiên yên lặng, dưới khung đỉnh (trần nhà) khắc hoa được lau chùi đổi mới hoàn toàn trong Tấn vương phủ, tân khách khắp nơi không nói được một lời, mọi ánh mắt đều hướng về phía hai người ở chính giữa một thân hỉ sắc.

Nam Phong có chút không biết phải làm sao, hai tay nắm xứng can, chậm chậm đáp “Tất nhiên... không phải cũng đã bái đường rồi sao?”

Mắt Trang phi ươn ướt, đầu đầy châu ngọc quang hoa sáng rực, chiếu lên gương mặt thần sắc phức tạp, vẫn lặp lại lời vừa nãy “Có thật người cưới chính là ta?”

“Thật mà.” Y nói, vẻ mặt cũng trịnh trọng.

“Từ trước tới giờ, người nhìn cũng không phải là ta.” Con người đỏ ửng và đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhưng khóe miệng lại run run, buồn vui lẫn lộn, cuối cùng chỉ nhào vào lòng Nam Phong “Cuối cùng ta cũng tìm được người.” Hai hàng thanh lệ tuôn rơi, hạ xuống đầu vai Nam Phong.

Tiểu thư sinh kinh ngạc tới mức chẳng biết nên làm thế nào cho phải, không biết là ai lên tiếng trước, tiếng trầm trồ khen ngợi nổi lên âm ỉ. Trước mặt mọi người, Nam Phong trước nay vẫn rụt rè ôm lấy tân nương của y, một tay vỗ lưng nàng, dùng mọi cách dụ dỗ trấn an “Được rồi, đừng khóc nữa, trôi hết phấn son thì không đẹp đâu.” Lưỡng tình là lướt.

“Thật tốt quá.” Tang Mạch trong góc phòng bụi ngùi cảm thán.

Không Hoa cười mà không nói.

Tang Mạch lại nói tiếp “Người toàn vẹn cho nàng một giấc mộng rồi.”

Hắn đưa tay về phía trước vỗ vai người khách xa lạ, người nọ thấy vậy quay đầu lại, Diễm quý không nói một lời, một đôi bàn tay đầy móng sắc đã đâm vài hai mắt người kia. Xuất thủ trong chớp mắt, cũng không thấy huyết hoa văng ra. Không Hoa trầm mặc nhìn, trong tay Tang Mạch đang cầm một hình nhân bằng giấy, bằng chiều cao người thực, trên đều quét vài nét bút đậm mực coi như là tóc, mặc áo giấy lục sắc, mặt đã bị xé rách.

“Ta cũng không tin người có hảo tâm.” Phất tay vứt hình nhân đi, Diễm quý nhìn chăm chăm đôi mắt mặc sắc lạnh lùng của y, nói “Người chưa bao giờ quên Hình thiên.” Sở Tắc Quân cũng vậy, Không Hoa cũng thế, tên gọi là gì cũng không khác biệt, cách hành sự trước sau vẫn âm ngoan như vậy “Ở trên đường, không phải là người chờ ta, mà là đang nhìn nàng, lại sợ bị nàng phát hiện, vậy nên chỉ dám đứng ở xa xa chờ trên đường.”

Thấy mưu kế bị Tang Mạch vạch trần, Không Hoa không chỉ không giận, còn nói đều đều “Nàng giấu Hình thiên khá kỹ, ta mấy lần phái đệ nha đi tìm, chỉ thấy khí tức của Hình thiên, nhưng lại không tìm được vật. Có điều, mỗi lần người gặp nàng ta xong, sát khí trên người sẽ càng đậm thêm một chút.”

“Sau đó, lúc ta mang theo Tiểu Miêu cùng đi, chắc hẳn người và nàng cũng đã nói chuyện rồi? Tác dụng của Tiểu Miêu bất quá là để người xác định thêm một lần, người làm việc luôn rất cẩn thận.” Tang Mạch nhướn mày nói.

Không Hoa gật đầu “Trong quý chúng, đồng quý là nhạy cảm nhất. Gặp nàng ta xong, Tiểu Miêu rất sợ. Xem ra, Hình thiên quả thực ở trên người nàng.”

“Thông qua ta tìm tới nàng, nhưng nàng ta không chịu khuất phục. Người liên tìm hiểu quá khứ của nàng, tìm kiếm định mệnh của nàng. Mà vừa vặn thay, điều nàng muốn nhất cũng gần ngay trước mắt. Một vật đổi một vật, coi như là một cuộc trao đổi công bằng.”

Diễm quý cúi đầu nhìn móng tay của mình, như là nói đến một chuyện gì đó không quan hệ tới hẳn. Ngày ngày quần quýt bên người, lấy Phệ tâm ra uy hiếp, lại buộc hẳn kể lại chuyện quá khứ, trường thương Cận gia, Tiểu Miêu, thậm chí là một đĩa hạch đào, nhõng nhẽo cố chấp như vậy, nhìn như là lượn lờ quanh hẳn. Mục đích bất quá là gỡ trái tim hẳn xuống, bịt kín mắt hẳn, thông qua hẳn tra xét những người khác “Người vẫn là như thế khôn khéo tới đáng sợ.”

“Người cũng không kém.” Không Hoa buông lỏng bàn tay nắm tay Tang Mạch, lui về phía sau nửa bước, cách đoàn người nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng khách “Màu sắc của đồng lụa kia quả nhiên quá đỏ.”

Tự cho là không chê vào đâu được, đáng tiếc lại sơ suất ở một điểm rất nhỏ.

“Nhanh hơn.” Diễm quý nâng đuôi lông mày, cười cực kỳ đặc ý, sắc mặt tái xanh ở trong sảnh đường thấp thoáng hi hòng thoát nhìn lại có thêm vài phần hồng nhuận.

Không Hoa quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt xám tro của hẳn lóe lên, như là muốn cười, rồi lại như muốn rơi lệ, không khỏi sửng người.

Trên sảnh đường, nàng khóc tới lê hoa đá vũ, Nam Phong dùng khăn hồng nhẹ nhàng lau đi giúp nàng. Nàng nắm cổ tay y truy vấn “Vì sao người thích ta?”

Nam Phong nói “Thích thì là thích thôi... còn có lý do vì sao ư?”

Nàng không nghe, đầu khố theo đuổi một đáp án.

Tiểu thư sinh đành gãi đầu nói “Ta...lần đầu tiên thấy nàng thấy quen thuộc.” Có người bật cười, thực sự là một câu nói thật thật giả giả thiên biến vạn biến.

Nhưng nàng khóc càng dữ dội, nước mắt lăn xuống, nắm tay trượng phu lau mạnh lên mặt mình. Hồng khăn rơi xuống, Nam Phong ngây ngẩn cả người, chỉ thấy gương mặt tuyệt sắc khuynh thành của nàng bị nước mắt tẩy trắng “Vậy giờ thì sao? Không có cái nốt ruồi ở khóe mắt, người còn thấy quen thuộc không?”

Không lâu trước, nữ tử khoác áo lông cáo cười dài chỉ vào chỗ đuôi mắt phải của mình “Ta cũng có một muội muội, là ruột thịt của ta. Xem, chỗ này của ta có một nốt ruồi, còn nàng thì không.”

Nàng nói dối.

Năm xưa trong cung từng có một đôi hoa tử muội, mặt mũi dung mạo giống nhau, chỉ có một thứ để phân biệt đó là muội muội Trang phi có cái nốt ruồi nhỏ dưới mắt phải.

“Khoe mắt có nốt ruồi chính là muội muội Trang phi, không có thì chính là tử tử Hoa phi.” Tang Mạch buông mắt xuống thản nhiên nói.

Đây là một nữ tử thân thế bi ai thế nào? Sinh ra được một dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng không phải là độc nhất, còn có một muội muội tốt càng đa tài đa nghệ ngoan ngoãn hơn. Bất quá là ra đời sau nháy mắt thôi, muội muội lại được phụ mẫu trù mến hơn, làm tử tử phải nhường phải nhịn. Phụ thân chỉ là một tiểu lại, không cho các nàng cái gì được đủ một đôi, đành phải một người mặc váy cũ, một người mặc váy mới. Kỳ thực các nàng bằng tuổi nhau mà, muội muội muốn gì, nàng cũng muốn. Tính đi tính lại, đã nhường vô số lần, nàng bất quá chỉ xin được đeo cái vòng vàng đó một ngày, thực sự là... ủy khuất này chỉ có thể nuốt xuống bụng.

“Gặp gỡ người trước rõ ràng là ta, người bắt quá lúc xuống núi mới liếc thấy nàng...” Lại lui lại nhường, nhưng trong cuộc sống kiểu gì cũng có một thứ không thể nhường. Cùng muội muội đồng thời vào cung thì còn vui không thể tự kiềm chế được, huyễn tưởng sau này bị dực tương tùy (liền cánh bay), ai ngờ rằng, tình ái vốn không coi trọng ai tới trước ai tới sau. Cuối cùng thì muội muội tao nhả động lòng người vẫn khiến người ta quý mến hơn, cũng càng xứng đôi với Người thiên sam trúc cái. Những ngày sau đó a, hết lần này tới lần khác cách cửa sổ nhìn thấy long liễn (xe vua ngòi) lắc lư ung dung đi tới, gần ngay trước mắt, nhưng rẽ vào cửa cung đối diện.

Bệ hạ thật sự rất thích muội muội, Người muốn ở ngoài cung làm một tiểu viện tử cùng ở với muội muội; Người mang theo muội muội cải trang xuất cung xem pháo hoa trên đường, giống một đôi phu thê bình dân; Người viết khúc ca cho muội muội; Người sủng ái muội muội... Có muội muội, hậu cung ba nghìn phần đại cũng chỉ là bụi bặm, làm sao bằng một dung mạo diễm lệ xinh đẹp không dính một chút phần son dung tục nào. Cứ như vậy nhìn, nhìn, cách một tầng cửa sổ mỏng nhìn sau cửa cung đối diện ân ái tình nồng sinh tử tương hứa, nhìn người mình thích đối diện với gương mặt giống mình như đúc nói lời yêu thương.

Chỉ là kém một cái nốt ruồi, một cái nốt ruồi mà thôi... Thực sự là oán hận... Vậy nên, mình điểm nốt ruồi đó lên. Như vậy, có thể tìm được chàng đúng không? Cho dù là trộm lấy.

“Nàng vốn không phải là Trang phi, dù nàng thêm một nốt ruồi tự coi mình là Trang phi, cũng vĩnh viễn không tìm thấy Tắc Hân đã chuyển thể thành Nam Phong, càng đừng nghĩ tới khiến Nam Phong yêu nàng.” Không Hoa khê gật đầu, chuyện này, y đã điều tra rõ từ lâu.

“Vậy nên người giúp nàng. Ta đoán, gian lận cũng nằm ở trên cái nốt ruồi đó đúng không?”

Cái gì mà Trương gia tìm tiên sinh dạy học, Trương gia tiểu thư kén rể, trong thành vốn chẳng có Trương gia nào cả, cả đám người tụ tập trong phòng khách này, ngoại trừ tân lang người trần mắt thịt, không có một ai là người thật. Tất cả chỉ là vở kịch do Minh chủ bày ra để Hoa phi cam tâm giao nộp Hình thiên, cũng chỉ có con mọt sách Nam Phong kia mới ngây ngốc tin.

“Ừm... làm một ít pháp thuật.” Thần sắc y thản nhiên, thẳng thắn thú nhận, chỉ có điều đối với việc Hoa phi lau đi nốt ruồi thì không hiểu chút nào “Nếu không lau cái nốt ruồi đó đi, nàng có thể cùng Nam Phong ân ái một đời. Hiện giờ, nếu pháp thuật đã bị phá, Nam Phong đương nhiên cũng không nhận ra nàng nữa...”

“Ha ha ha ha...” Diễm quý khinh miệt cười lớn, dừng cảm vươn tay xoa nhẹ lên lông mày y, nghiêng đầu tới hỏi “Người biết thế nào là yêu hận không?”

Không Hoa không nói gì quay đầu đi, thấy Hoa phi chậm rãi rút ra một cây trâm từ trong tóc. Theo kim trâm rút ra, dung mạo mỹ lệ chợt như hoa héo rũ, vô số nếp nhăn từ khóe mắt tràn ra kéo dài khắp khuôn mặt.

“Hóa ra chỉ dùng để giấu kín mùi máu tươi trên người, chẳng trách chỉ thấy khí tức mà không thấy vật. Có điều, hôm nay nàng dùng hết tinh huyết, cũng chỉ có một con đường là hồn phi phách tán.” Y lãnh khốc tán thưởng sự khôn khéo của nàng. Tang Mạch liếc xéo sang, thấy thần sắc của y không hề khẩn trương vì Hình thiên hiện thế, bất giác trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Cả gian phòng dường như trôi qua trăm năm, theo tinh huyết tiêu tán, trong nháy mắt Hoa phi biến thành dáng vẻ già nua, tròng mắt đầy lệ “Cuối cùng người yêu vẫn là nàng, làm sao cũng không tới phiên ta. Thế nhưng... ta vẫn muốn khiến người hảo hảo liếc ta một cái a...”

Có cái gì đó phá vỡ khoảng không, mang theo tiếng huýt gió rất nhỏ, thư sinh vẻ mặt mờ mịt ngạc nhiên nhìn kim châm đâm vào ngực mình. Nữ nhân vẫn rơi lệ không ngừng rồi cuộc nhìn thấy cái bóng của mình trong đôi mắt mở lớn, không hề diễm lệ vô song, không hề phương hoa tuyệt đại, tóc bạc da mồi, xấu xí mà khó coi, thế nhưng, bên khóe mắt không có nốt ruồi. Nàng run rẩy cười, cảm thấy mỹ mãn “Người với ta không thể có lần tiếp theo, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, vĩnh viễn không gặp lại, thật tốt...”

Dưới thần khí Hình thiên, dù là thượng tiên cũng khó mà thoát khỏi kết cục tan thành tro bụi.

Lụa đỏ tươi rũ xuống từ trên xà nhà, bao vây căn phòng tịch mịch.

Gió mơn trớn, xuân vừa mới bắt đầu, trong gió còn mang theo chút lạnh, hình nhân đứng đầy dưới mái hiên đều hiện nguyên hình bị thổi bay ra ngoài cửa, mặt mũi mơ hồ, thần sắc hờ hững, y sam ngũ sắc sỡ... Tiểu Miêu trốn sau chân Tang mạch đột nhiên buông lỏng tay ra, màu đỏ tươi ùn ùn kéo tới tựa hồ muốn thiêu mù mắt.

“Nam Phong hãn... mệnh trung chính là như vậy, ta có che chở thế nào cũng không thể thay đổi được.” Diễm quý đứng phía trước Không Hoa “Chúc mừng ngô chủ đạt được sở nguyện.” Giống như cái đêm mới gặp gỡ, phong thanh chợt nổi lên, hãn quý gối dưới chân nam nhân, hèn mọn tới không thể hèn mọn hơn. Chợt, lại bỗng nhiên ngẩng đầu, lúm đồng tiền sáng lạn như hoa.

Hãn cười đến quá quý dị, khiến Không Hoa đang vội vã đi lấy Hình thiên phải ngừng bước: “Người...”

Tầng tầng phấn trắng trên mặt như thể không chịu nổi nụ cười của hãn mà tràn ra những vết nứt tinh tế. Như mặt nạ sụp đổ, thương bạch, đại thanh, chu hồng... (toàn mấy màu trang điểm ý mah) tất thấy màu sắc tiên

diễm đều rớt xuống, trang dung của Diễm quý vỡ vụn, lộ ra khuôn mặt như học sinh rụt rè nhất đứng trước thánh nhân.

Tang Mạch nói “Người vẫn không hiểu yêu hận a, Sở Tắc Quân.” Tiếng thở dài uyển chuyển, âm cuối như lượn lơ quanh lòng y, mắt Không Hoa chột lóe lên.

Trong nháy mắt, lụa hồng treo đầy trên xà nhà hóa thành lớp lớp bi ngạn hoa bay lá tả như tuyết rơi. Cách một lớp đỏ tươi trước mắt, hần chậm rãi đứng lên, tay áo phiêu diêu, chỉ có nụ cười kia là rõ ràng nổi bật. Không Hoa cảm thấy, mình mới là người đứng dưới đại đường Minh phủ, còn Diễm quý một thân bạch y này chính là người ngồi trên điện cao cao nhìn xuống bao quát mình, trong đồng tử xám tro đầy vẻ thương hại “Người...”

Lời còn chưa dứt, mái tóc đen như thác trút xuống, một khắc trước hần còn đứng vững như ngạo tuyết từng bách, lúc này đã ngã về phía sau, trên bạch y tràn ra màu đỏ còn đậm hơn cả bi ngạn hoa, tại vị trí trái tim, có vật gì đang lóe kim quang, như là một cây kim châm “Người làm gì ta đều đoán được. Chỉ có khối ngọc bội đó, ta chung quy vẫn không rõ... Có điều, ta có thể sử dụng.” Như là minh bạch sự nghi hoặc của y, Tang Mạch giải thích một cách thân thiết.

Vội vàng đi về phía trước đỡ lấy hần, Không Hoa quay đầu nhìn Nam Phong ở trên mặt đất, thấy trên ngực ngoại trừ vài vết máu, thì không bị thương một cọng tóc nào, có lẽ chỉ là ngất xỉu. Theo lồng ngực hơi phập phồng, một miếng ngọc bội rơi ra từ trong vạt áo, màu xanh ngọc bích, ở giữa khắc một chữ ‘Sở’. Quá sợ hãi “Người làm y thuật đó ở trên miếng ngọc này?”

Y thuật này, hạ phù chú ở trên đồ vật rồi đem tặng đi, có thể đem kiếp nạn của mình trút cho người khác, cũng có thể ngược lại phải chịu nguy hiểm của người kia. Vận rủi, bệnh tật, tai kiếp, thậm chí là cái chết, đều có

thể trút hết sang. Quả nhiên là quỷ mị tầm thường chỉ có thể thi triển chút tài năng thấp kém, rõ ràng tới mức khiến y không lường trước được.

“Cũng thế cả thôi.” Nụ cười của hắn không đổi, chỉ là âm điệu yếu đi, đôi mắt màu xám sáng trong suốt, đặc ý đến cực điểm “Quả thực là bảo thạch hiếm có, lại có thể tăng hiệu lực của pháp thuật. Khụ... Nếu không, bằng vào mấy cái... đạo hạnh tầm thường của ta, khó mà giấu diếm được con mắt của Minh chủ.”

Cuối cùng là tương kế tựu kế? Theo kịch bản của y diễn xướng đến tận bây giờ, mượn vở kịch này để lấy chút tiện lợi “Nếu người không diễn ra trò như vậy, có một số việc mình ta sợ rằng phải tổn rất nhiều công phu. Định Hồn châu, Trương thái y, Cận gia lão phu nhân, Hoa phi nương nương, việc nên làm đều đã làm, tâm nguyện cũng đã sáng tỏ. Còn có Tiểu Nhu... Người ở trên xà nhà của nàng lưu lại mình văn ‘muôn đời như ý’, mượn miệng vàng lời ngọc của người, sau này nếu nàng chuyển thế sẽ không phải gian khổ như vậy nữa... Khụ, ngẫm lại, giữa ta và người, làm theo nhu cầu, cũng là rất công bằng.”

Minh vương điện hạ của ta, lúc trước ta cũng là một bề tôi bàn quyền lộng thuật (chắc ý là lắm mưu nhiều kế) như thế đó.

“Vậy Nam Phong thì sao? Dùng bản thân người để đổi lấy một mạng của hắn đáng giá sao?” Thân thể trong lòng rất nhẹ, kim châm cắm sâu hơn nửa, sát khí lạnh thấu xương. Không Hoa lấy bàn tay đè lên ngực hắn, nhưng chỉ thấy dính dính sệt sệt. Ngón tay mơn trớn mặt hắn, nhưng chỉ phí công tạo ra vài vết bẩn trên má, vội dùng tay áo lau, Tang Mạch lại nghiêng đầu né tránh.

“Ta nợ hắn một cái mạng a...” Khẩu khí thản nhiên, như trút được gánh nặng “Về phần tâm nguyện của ta...”

Con mắt đảo quanh, đồng tử xám tro phản chiếu gương mặt tuấn mỹ vô trù của Không Hoa, nhìn tới ngây dại. Không Hoa nhin không nổi năm lấy bàn tay trắng tới gần như trong suốt của hăn, mỗi ngón tay đều lạnh lẽo, bất kể dùng máu loãng ấm áp bôi lên bao nhiêu lần cũng không nâng được nhiệt độ lên. Hăn nghiêng người vào ngực Không Hoa nhếch môi cười, khước mắt hơi nheo lại, đồng tử màu xám xao động như nổi trên mặt nước, nhu thuận an tĩnh, quyến rũ tới yêu dị “Tâm nguyện của ta là...”

Còn chưa nói xong lời cuối, thần sắc Diễm quý đột nhiên biết đổi, giãy mạnh ra khỏi cái ôm của Không Hoa, móng tay bén nhọn đặt trực tiếp lên vị trí trái tim y, không lệch một phân. Lông mày nhíu lại, thêm ba phần lực nữa ‘Xoẹt ——’ một tiếng, móng tay sắc nhọn xuyên qua hắc y vạn năm bất biến đâm thẳng vào bên trong, cách lớp da thịt hơi mỏng tựa như có thể cảm nhận thấy lồng ngực chấn động.

“Thứ ta muốn nhìn thấy nhất...” Đầu ngón tay nghe lời vẽ một đường, trước khuôn ngực xích lôa nhất thời hiện lên một chuỗi huyết châu “Chính là biểu tình hối hận của ngươi!”

Không Hoa nhíu mày, muốn năm lấy cổ tay hăn, cúi đầu đã thấy Tang Mạch ra sức tránh né, tinh khí hầu như tiêu hao không còn gì, đã hấp hối, song đôi mắt lại đỏ sậm, thần sắc bi phẫn, răng cắn chặt vào môi hận không thể làm cho nó bật máu. Bất giác một trận buồn vô cớ, chỉ cảm thấy trước ngực nóng rát đau tới nhảy dựng lên, từ ngoài da thịt chạy thẳng vào trong thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, một cái móng tay đó của Diễm quý dường như móc thật mạnh vào tim y “Tang Mạch...” Mới gọi một tiếng nhưng không có lời nào đáp lại.

“Vậy nên ta nói ngươi không hiểu yêu hận a...” Giọng hăn trầm thấp gần như không nghe nổi, nhưng một mạch thở dài “Sao luôn vọng tưởng những thứ không thể chiếm được nhỉ?”

Tang Mạch ——

Năm Long Khánh thứ năm, người tài còn sót lại của Cận gia – tam tử Cận Liệt nhận lệnh xuất chinh tới Tây cương, đoạt được dị bảo trân quý trong thành Tây Chiêu nhưng cũng đã đánh mất tính mệnh. Cận gia suy sụp, trụ cột của vương triều Sở thị bỗng dưng bị chặt đứt.

Năm tiếp theo, đại hạn, nạn đói khắp nơi, lưu dân trăm vạn. Tháng chín, vua Tây cương hung hãn phát binh, đánh một lần hạ được Tây Chiêu, tiến thẳng tới kinh đô. Cận Liệt đã chết, Sở thị không có ngàn vạn trọng binh lại khó có được người hiền tài, với người, với ta, thực là mìa mai lăm thay. Một tiếng hô khẩn cầu ngự giá thân chinh, tháng mười, Tấn vương Sở Tắc Quân gia phong binh mã đại nguyên soái thân chinh suất quân, cờ quạt che trời, vạn người vui vẻ tiễn đưa, rất uy phong. Đứng trong đám người xa xa nhìn theo, có thể thấy sư đầu hổ thử trên vai áo giáp của người, trợn mắt, miệng máu mở rộng, kinh hãi tới mức ban đêm liên tục gặp ác mộng.

Tháng mười một, Tấn vương quyết chiến với vua Tây cương ở biên cảnh, lấy được U nhị châu, đại thắng. Tin chiến thắng còn chưa truyền tới kinh thành, Hoài Đế đã mắc trọng bệnh, mê man không dậy nổi, tất cả thái y đều bó tay không có cách nào, sợ rằng không lâu sau sẽ từ trần. Ta bắt đầu giơ ngón tay đếm ngược tới thời khắc kết thúc sinh mệnh của mình. Giữa tháng, cưỡi một con ngựa phi thẳng vào cung, nhanh chóng như vào chỗ không người. Trước cấm cung, con vật toàn thân đen như mực đạp lên thềm đá Hán bạch thờ hồng học, người ở trên ngựa một thân hắc y phong trần mệt mỏi. Ta nheo mắt lại muốn tìm kiếm sư hổ đồ đằng mồm như chậu máu trên vai áo giáp của người, roi ngựa mang theo gió lạnh thấu xương của Tây cương vút qua mặt ta, sau cơn cực lạnh lại chậm rãi cảm thấy trên má bỏng rát đau đớn, dịch thể ấm áp vô thanh tiết ra. Xoa mặt ngã sấp dưới đất, ta nhìn theo bóng lưng người biến mất sau cửa. Ta dạy hăn, tay phải ổn định, chọc vào phải ngăm chuẩn, để ngân châm sát vào móng tay rồi chậm rãi đâm vào... Sau đó ta thấy nói không nổi nữa, ở giữa huyết nhục và móng tay, ngân châm gian nan đẩy mạnh vào một đường tinh tế, đau đớn sắp bức ta chảy nước mắt. Hăn cũng cắn môi như ta, trên trán nổi lên một

lớp mồ hôi dày, ta thậm chí nghĩ hãn sắp sợ đến phát khóc rồi. Đợi tới lúc móng tay mười ngón đều cắm đầy ngân châm, hãn mới nặng nề thở hắt ra, rốt cuộc nghĩ đến phải lau mồ hôi, cũng không dám nhìn ta nữa, như thể chạy trốn. Dáng vẻ ta nhất định rất khó coi, vậy không dọa hãn nữa, ta gục đầu xuống, thấy tơ máu trườn dọc theo ngân châm sau đó rơi xuống đất, giống như một con rắn rất nhỏ uốn lượn, không có cảnh tượng nào xinh đẹp hơn.

Đêm hôm đó, ta như trước gặp ác mộng liên tục, trong mộng luôn không ngừng bị roi ngựa của hãn quất vào mặt, bỗng nhiên biến thành Tắc Minh, Tử Hi, Cận lão phu nhân... rất nhiều rất nhiều những gương mặt quen thuộc có xa lạ có, ta cả người trần như nhộng bị treo lên đại thụ ở hậu viện Ngụy vương phủ, cánh cung đứt dây vọt vào thân thể phát sinh âm thanh nặng nề. Tỉnh lại thì, hơi cong ngón tay mới giật mình nhớ ra ngân châm ở trên, chúng nó nặng nề cắn ta một cái để phát tiết sự phẫn nộ. Ta quay đầu, cái bóng nhợt nhạt trên vách cũng khẽ động đậy, ta lắc đầu, nó cũng lắc đầu, ta nhún vai, nó cũng nhún vai, ta đảo mắt, nó bất động.

Trong thiên lao không thấy được bên ngoài nhật nguyệt biến ảo, ta âm thầm nhớ kỹ hình phạt gia tăng trên người để tính thời gian, gia hình (gông cùm), si hình (quật = roi), trượng hình (đánh = gậy) ... trong quá trình nhiều lần hành hình, ngục tốt trẻ tuổi kia rốt cuộc không hề căng thẳng nữa, hãn bắt đầu học được rằng lúc ta đau đớn ngất xỉu thì phải hắt một bát nước lạnh vào đầu ta để kích tỉnh, dùng cực tiên có gai để quất vào ta đồng thời vẩy ra huyết nhục, không cần ta dạy, hãn luôn có thể vững vàng đem ngân châm cắm vào móng tay ta, không nhanh không chậm, tốc độ ấn vào không sai chút nào, móng tay hơi nứt ra, khiến ta đạt tới đau đớn lớn nhất. Hãn rốt cuộc học được cách hành hình xong không hề chạy đi trốn, hãn đứng ở trước mặt ta, cao ngạo nhìn xuống, dùng dư quang quan sát ta người đầy huyết ô chật vật khó coi, ta biết hãn đang nhìn cái gì, ta muốn nhếch miệng lên cho hãn một nụ cười, nói với hãn, tất cả không phải ta làm. Đau đớn rất

cuộc hạ gục ta, ta cười không nổi, hẳn thất vọng quay đầu đi, cái bóng trẻ tuổi bị ngọn đèn dầu mờ mờ kéo ra rất dài rất dài.

Ta chậm rãi tính, áp lỗ tai lên tường nghe xem bên ngoài có gióng chuông tang báo thiên tử bằng hà hay không. Rốt cuộc, đến lúc ngân châm trên đầu ngón tay cũng không thể bức ta chảy nước mắt được nữa, thì người tới, y sam đen đậm làm nổi bật gương mặt tái nhợt. Người ở ngoài lao còn ta ở trong lao, đến mức độ của cái bóng hình như cũng có chút bất đồng. Sở Tắc Quân, người bị ngân châm cắm vào móng tay cũng không phải là người, người tiều tụy cái gì?

“Ta đã nói, muốn người chăm sóc hẳn thật tốt.”

Đúng, người đã nói. Tướng quân xuất chinh bỏ lại tính mệnh của bản thân lẫn gia đình, nhưng lại giao thứ quan trọng nhất vào tay ta. Tính đi tính lại, tròn mười tám năm, từ bảy tuổi tới hai mươi lăm tuổi, hôm nay vẫn có thể có được sự tín nhiệm của người như trước, thật sự là phúc khí quá lớn. Vậy nên, hiện tại hẳn xảy ra chuyện, người không tìm được thủ phạm, chỉ có thể truy cứu ta chịu tội. Lúc người phản nộ chính là kinh khủng như thế.

“Thái y nói, là trúng độc.”

Lúc người còn chưa về, thái y đã nói vậy rồi, đáng tiếc, không có thuốc nào cứu được. Ta cúi đầu nhìn ngân châm ở móng tay, người ngồi xổm xuống, cái bóng đen kịt che lấp hết ánh sáng ta có thể thấy. Người đưa tay ra sờ mặt ta, dùng ngón tay xóa đi vết bẩn trên mặt ta, buộc ta ngẩng đầu lên nhìn vào mắt người, tối đen như vậy, ta tình nguyện cả đời bị nhốt trong thiên lao, cũng không muốn lại nhìn thấy nó.

“Ta biết, cũng không phải do người làm.”

Sở Tắc Quân, người rốt cuộc nói được một câu tiếng người. Đáng tiếc, không đúng lúc, trước khi Tắc Hân té xỉu người cuối cùng gặp là ta, ta thật

muốn nói cho người hăn đã nói gì với ta.

“Cứu hăn.”

“Ta không phải thần tiên.”

Ta trừng mắt nhìn, cái bóng trên tường ngưng nhiên bất động. Qua song lao bằng gỗ người ôm lấy ta, ngoại trừ lúc làm tình, chúng ta đã rất lâu rồi không gần nhau như thế.

“VẬY ĐI TÌM THẦN TIÊN.”

Người cực nhọc ngày đêm, không ngừng nghỉ canh giữ bên giường cũng không thể đổi lấy sự thanh tỉnh của hăn, vì vậy liền đem hết hy vọng gửi gắm trong những truyền thuyết hư vô mờ mịt. Sở Tắc Quân a Sở Tắc Quân, người thực sự là yêu hăn ghê gớm.

Người nói: “Tang Mạch, ta chỉ tin tưởng mình người.”

Đúng, đúng, đúng, trước khi xuất chinh người cũng nói như vậy, người chỉ tin tưởng mình ta. Trời sập, đất lở, sông cạn đá mòn, nhân thần câu diệt, người cũng vẫn tin tưởng ta như thế. Sở Tắc Quân, Tang Mạch là binh khí thuận tiện nhất trong tay người, chỉ đâu đánh đó, lệ bất hư phát.

Thời gian dường như thoáng cái trở lại mười tám năm trước, người bồi thuốc cho ta, mặt nhỏ áp vào nhau thì thầm nói chuyện, hi hi cười đùa. Lúc ta phi thân lên ngựa rời khỏi kinh thành, người đứng ở trên thành lâu vẫy tay với ta, ta cười, quai hàm đều cứng lại. Quay đầu lại lần nữa, phía sau đã không một bóng người. Việc gì phải thực tế như thế? Thật là...

Thực tế tới không thể thực tế hơn. Ta đi tìm lão thần tiên trong truyền thuyết kia, đạo quán của ông ở trên đỉnh núi cao cao. Khi đó là tháng mười hai, gió tuyết như muốn thổi bay ta xuống từ giữa sườn núi. Ngón tay đau đến mức như không phải của mình, ta bắt bọn chúng phải cắm sâu vào

tuyết, đau đớn bị đóng băng, sau đó dồn lực xuống chân phá băng, đau tới mức khiến ta muốn dùng băng trùy mà hung hăng đục. Leo một trận ra trò, cuối cùng cách đỉnh núi rất gần rồi, dưới chân trượt một cái, sau khi ngã nhào xuống thì cũng không biết tốn bao nhiêu canh giờ, trong gói đồ nát một bình sứ hồng son, một thân chạt vật.

Lão thần tiên ngược lại cực kỳ nhàn nhã, ngồi xếp bằng trên đệm cỏ, lông mày thật dài rũ xuống tận đầu gối, hai mắt chưa mở đã phát hiện ra ta ở bên ngoài bị tuyết thấm ướt đẫm. Ta mở gói đồ ra trước mặt ông, châu quang bảo khí khiến cả phòng trở nên rực rỡ. Ông vẫn không mở mắt, bình tĩnh niệm kinh văn của ông. Ta đợi, mặc áo bông ướt tui nghiu ngồi xếp bằng đối diện ông, nghe tiếng kinh văn của ông mà buồn ngủ.

“Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Vạn vật có thiên mệnh, cưỡng cầu không được.” Cuối cùng ông cũng mở miệng, huân hương mềm mại vờn quanh thân, càng thêm vài phần tiên khí.

“Đạo lý đó ta hiểu, nhưng chủ thượng nhà ta không hiểu, quốc sư.” Quốc sư, nếu ai cứu được Sở Tắc Hân thì người đó trở thành quốc sư của thiên hạ Sở thị, hàng vạn hàng nghìn lê dân tùy người giáo hóa. Không cần hoài nghi, Sở Tắc Quân ra tay luôn rất hào phóng.

Lông mày run lên, miệng lại niệm một đoạn kinh văn ta nghe không hiểu, ta chán muốn chết, thấy ngoài cửa sổ có một con bướm bướm xanh biếc bay vào, trong thời tiết giá lạnh nơi đây.

“Không phải lão hủ không chịu giúp, chỉ là thiên lý tuần hoàn có sự ổn định, trăm triệu lần không được làm trái.”

“Quốc sư có yêu cầu gì đừng ngại nói thẳng.”

Ông thở dài một tiếng, ta thấy đáy mắt ông lóe ra vẻ không chắc chắn
“Vạn vật có giá của nó, huống chi là mạng người?”

“Mạng người có giá thế nào?”

“Một mạng đổi một mạng.”

Thì ra là thế.

Ta nhìn hai chén rượu nhỏ tiểu đạo đồng để trước mặt, trong đó một chén là rượu, một chén có độc. Nếu chọn trúng độc, ta coi như ở chỗ này bồi thượng tính mệnh. Nếu chọn đúng rượu, thì là Sở Tắc Hân gặp may, ta mang giải dược xuống núi.

Con bướm xanh biếc bay lượn trong phòng, phút chốc nó dừng lại ở trên một trong hai chén rượu đó.

“Bệ hạ nếu được giải dược thì sẽ khỏi hẳn?”

Ông gật đầu.

“Chỉ thử một lần?”

Ông giảo hoạt vuốt lông mày thật dài của mình “Ba lần.”

Thảo nào. Hóa ra còn cần phải leo lên đây hai lần nữa. Mạng người quả nhiên có cái giá thật cao.

Vậy thì chọn cái chén rượu mà con bướm xanh nghỉ chân ở trên, uống một hơi cạn sạch, đầu lưỡi nếm một vị cay cay, là rượu. Như trút được gánh nặng.

Tiểu đồng mang tới một cái bình xanh ngọc.

“Đem bột thuốc hòa vào nước, cho bệnh nhân ăn.” Rồi cuộc ông mở mắt, hai mắt mờ đục nhưng khó che nổi tinh quang “Một tháng sau xin đợi đại giá.”

Sở Tắc Quân, Tang Mạch chưa bao giờ làm người thất vọng. Ta mạo hiểm gió tuyết trở lại cung, xa xa đã thấy thân ảnh hắc sắc của người bước vội tới. Ta xoay người xuống ngựa, hai đầu gối mềm nhũn hãm vào trong tuyết dày, người lấy giải dược ở trong tay ta rồi xoay người rời đi. Ta quỳ rạp trong tuyết, không cảm thấy lạnh không cảm thấy đau, chỉ nghe bên trong phòng một trận tiếng hoan hô trầm trầm. Từ đầu tới cuối, ta tìm đôi mắt mặc sắc kia của người, nhưng người chỉ cho ta một cái bóng lưng vội vã. Không ai tới nhắc ta dậy, ta đập một người tuyết nho nhỏ ở trước mặt, dùng đầu ngón tay viết một chữ ‘Sở’ lên người nó, sau đó đâm, đâm, đâm, đâm ra một cái lỗ ở trên ngực.

Năm đó tuyết rơi rất lớn, từ tháng chạp rơi tới tận năm sau. Lần thứ hai ta đi tìm cái lão thần tiên không giống thần tiên kia, lúc lên ngựa rời kinh, phía sau không một bóng người. Vẫn là con bướm xanh biếc đó chỉ dẫn ta dùng tính mạng cược lấy giải dược về. Ta không nói cho bất cứ ai, nhất là Sở Tắc Quân. Lần thứ hai ta quỳ rạp xuống nền tuyết ngoài tấm cung, lúc này đây, người rốt cuộc nhớ ra ta ở ngoài cửa, lúc người sắp bước ra cánh cửa thì ta đứng dậy, vỗ vỗ tuyết bám trên đầu gối, để lại cho người một cái bóng lưng. Lúc xoay người ta thấy gương mặt cứng đờ của người, tâm tình cực tốt.

Lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng. Đêm trước khi đi, người rốt cuộc không hề ôn nhu, đè ta ra dày vò tới tận hừng đông. Ta hầu như sắp không thở nổi, gián đoạn nói cho người “Chờ ta trở về, Tắc Hân của người sẽ hoàn toàn khỏe lại.” Lúc sắp mê man, ta nghe có người ở bên ta nói “Chúng ta làm lại từ đầu đi.” Ta giãy dụa mở mắt, nhưng người đã ngủ. Người lại như lần đầu tiên tới tiễn ta, người nói với ta ‘Tang Mạch, ta chỉ tin tưởng một mình người’, người đứng ở trên thành lâu vẫy tay với ta, ta

cười, quai hàm cứng đờ. Ta nhớ tới câu nói hư hư thực thực mình nghe thấy đêm qua, quay đầu lại lần nữa, thấy Tiểu Nhu đứng bên cạnh người, muội muội của ta... Hóa ra người đều đã biết.

Là Tiểu Nhu làm. Đố kị và thù hận bóp méo muội muội hồn nhiên thiện lương của ta, nàng niên kỷ như hoa, không nên bỏ đi mái đầu xanh mất cả đời tại thần chung mộ cổ. Nàng vốn có thể làm quốc mẫu cao quý, là Sở Tắc Quân và Sở Tắc Hân đoạt đi hậu vị của nàng. Đồng dạng cô đơn khiến nàng và Hoa phi bị thất sủng cấu kết với nhau, hai người cùng là nữ nhân bị sự đố kị dày vò, trước mặt tượng phật trang nghiêm từ bi cùng nhau nghĩ ra mưu kế thị phi này. Tiểu Nhu đi tìm kỳ độc, Hoa phi mang vào trong cung, sau đó trộn vào bát súp của Tắc hân.

Ta đi tìm nàng, Tiểu Nhu kêu khóc với ta “Ta hận Sở Tắc Quân, ta hận Sở Tắc Hân, ta hận người!”

Ta biết, ta biết, ta biết. Vậy nên ca ca tuyệt đối sẽ không đẩy muội ra khỏi cung, cho dù muội không còn là muội muội mỹ lệ yêu kiều của ta nữa, ca ca chung quy vẫn là ca ca của muội.

Sở Tắc Quân, khó trách người muốn ta đi tìm giải dược. Ta cái gì cũng không nói, người tức giận, thế nhưng người cũng không biết phải làm sao, ta giúp Tiểu Nhu tiêu hủy tất cả chứng cứ, người không thể đường đường chính chính trị tội nàng. Sở Tắc Quân, hiểu người nhất chính là ta, khiến người không có cách nào cũng là ta. Không nên phủ nhận, hôm đó tại nhà lao, ta thấy vẻ thất bại trên mặt người. Người không hạ thủ được với ta, người chỉ có thể để ta lấy công chuộc tội.

Sở Tắc Quân, người gấp cái gì nhỉ? Mang theo Tiểu Nhu là muốn nói với ta, nếu ta không cứu được Tắc Hân của người, người sẽ không nể mặt nữa? Người hành động quá lỗ mãng, cũng không giống như thủ đoạn của người. Đại khái đến chính người cũng chưa từng phát hiện, người không hề

tin ta. Giữa người và ta đã tới tình trạng uy hiếp lẫn nhau rồi, hồi tưởng lại những năm tháng xưa ở lãnh cung, thật mĩa mai thay.

Lúc này đây, ta định tự mình chọn. Con bướm xanh biếc dừng lại ở trên chén rượu bên trái, ta vươn tay, nhắc lên cái chén bên phải, dịch thể trong suốt phản chiếu đôi mắt của ta. Con bướm kịch liệt phe phẩy cánh, liên tục bay lượn vòng quanh tay ta.

“Người chọn xong rồi?” Sắc mặt lão thần tiên còn khẩn trương hơn cả ta, như thể người phải uống chén rượu này là ông ta vậy.

Ta nghiêng đầu nhìn ông, ông vuốt ve lông mày một cách mất tự nhiên “Người có thể chọn lại lần nữa.”

Ông nói “Đó là chủ thượng của người.”

Ông đang nhắc nhở ta, Tắc Hân lâm nguy một sớm một chiều. Lúc này đây nếu không thể uống giải dược, tất cả những việc làm lúc trước sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Ta nợ người khác rất nhiều, chỉ có mình hãn là ta chưa từng nợ gì.” Ngôi vị hoàng đế của hãn có phân nửa là công lao của ta, ta vì hãn an bang trị quốc đả lý triều chính, trong mười chuyện dù có đến chín chuyện là sai, chung quy vẫn có một việc đúng, ta vững tin. Làm quan tạo phúc cho vạn dân cũng từng là lý tưởng ấu trí nhưng không thể bàn cãi của ta.

Vị đạo của rượu độc cũng không có gì đặc biệt, như dao nhỏ thiêu đốt từ đầu lưỡi tới đáy lòng. Ta áp chặt vào mặt đất muốn làm tan tuyết đọng dưới thân, ánh dương quang đâm vào mắt đau đớn. Ta nghe được tiếng thở hồng hộc của mình, xuyên thấu qua kẽ ngón tay mơ hồ thấy một đôi mắt mặ sắc. Ta biết đó là ảo giác. Hóa ra lúc lâm chung, người ta muốn gặp nhất vẫn là người, Sở Tắc Quân. Ta không cứu được Tắc Hân của người, lúc ở thiên lao ta đã bắt đầu dự định như thế, lần nào cũng làm theo mong muốn của người, trò chơi sẽ mất hồi hộp.

Tang Mịch cũng không phụ sự kỳ vọng của người, nhưng người chung quy vẫn khiến ta thất vọng. Sở Tắc Quân, ta đã nhìn chán hai bộ mặt một ôn nhu một vô tình của người, cũng đã chán ngán hư tình giả ý dần vật đổi bên lẫn việc cùng người dây dưa tới thiên hoang địa lão. Trò chơi một khi đã chán, thì sẽ mất đi sự kiên nhẫn để chơi tiếp. Chúng ta chơi một lần cuối, trong tay người có Tiểu Nhu, trong tay ta nắm Tắc Hân, người vẫn nhớ tới lãnh cung nơi ta luôn suy nghĩ vì người, nhưng lại quên rằng dưới sự đề bạt của người, ta đã thành ‘Tang đại nhân’ trong miệng quần thần, ý chí sắt đá, táng tận lương tâm. Vậy nên, lúc này đây, ta thắng.

Sở Tắc Quân, Tang Mịch cũng không lừa người, chỉ có lần này, là ngoại lệ. Giết một người là giết, giết một trăm người cũng là giết, Tiểu Nhu, Hoa phi hay là bất cứ ai, người muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, hai tay ta dính đầy máu tanh không thiếu vài món nợ tội lỗi này. Chúng ta cược hết thân tình, hữu tình thậm chí cả ái tình, người nghĩ hai tay người trống trơn chỉ nắm mấy cái mạng người kia là có thể bức ta nghe theo sự chi phối? Ta chờ thấy biểu tình của người lúc nhận được tin ta chết, kinh ngạc hay là thất vọng, khó mà nói được, ta cũng không trông mong người có thể vì ta mà đau lòng. Nước mắt của người nên lưu lại tới lúc ở trên linh đường của Sở Tắc Hân, ta không cần nước mắt của người, ta chỉ muốn vẻ mặt hối hận của người, dù là thoáng qua rồi biến mất, cho dù là vì mất đi Tắc Hân, cho dù là người đã tin nhầm ta. Ta chỉ muốn người hối hận.

Sở Tắc Quân, ở đầu cầu Nại Hà, ta đợi người, cho người một cơ hội cuối cùng, không nên lại khiến ta thất vọng.

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Ta thực không có tiến bộ.” Chuyện lúc trước hóa ra đã xa xôi như vậy, một khi không lưu ý, liền lướt qua kẽ ngón tay mà biến mất. Tang Mạch đưa tay lên chạm vào mặt nam nhân lần cuối cùng, nam nhân một mạch yên lặng, trong con người hắc sắc là khuôn mặt mang theo chút tự giễu của Diễm quý “Quên đi, không hiểu thì là không hiểu thôi. Kỳ thực đến chính ta cũng không rõ ta quán quýt lấy cái gì... Nói rằng hận người, không bằng nói rằng ta hận chính bản thân mình...”

Bỗng nhiên, lời của Diễm quý bị ngắt quãng, đôi mắt màu xám trợn lớn một cách kỳ lạ. Hắn run run thu hồi tay, lại dường như sợ sẽ phá hủy cái gì đó, dè dặt xoa khước mắt của nam nhân. Đầu ngón tay đã ướt ướt, là nước mắt của nam nhân, y đang khóc, Minh chủ điện hạ vô ái vô dục ngồi ngay gần sâu trong Minh phủ của ta, rơi nước mắt. Biểu tình không hề u ám, không hề thương hại, gương mặt trống rỗng, nước mắt theo ngón tay Diễm quý chậm rãi chảy xuống, nam nhân dùng bàn tay dính máu của mình nâng mặt Tang Mạch lên “Vì sao luôn là người vứt bỏ ta trước?”

Ngực rất đau, chỗ bị móng tay Diễm quý cắt qua chảy máu, chảy xuống y sam mặc sắc lại tới hoa văn tối màu, chậm rãi thấm vào, đan vào hoa văn mây cuốn trên vạt áo. Kim châm cắm trên ngực Diễm quý sáng loáng chói mắt, thượng cổ thần binh Hình thiên đang không kiêng nể gì mà phô trương quang mang của nó, khí tức sát phạt bốc lên tận trời.

“Ta nhớ ra rồi.” Cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán hắn, nam nhân tôn quý nhìn Tang Mạch một cách cô đơn, hắn chỉ yếu ớt thở, con người xám tro

đang dần dần mất đi quang thái (màu sắc + ánh sáng). Như thế không giống người a, Diễm quý, người phải cong khốe miệng dùng mọi cách đùa cợt ta, người phải tát một cái đầy móng tay sắc nhọn cắt qua mặt ta, người phải xoay người bỏ đi lưu lại cho ta một cái bóng lưng tiêu sái và một đồng vỏ hạch đào... Diễm quý, Diễm quý dương nanh múa vuốt giống như con nhím, Tang Mạch của ta.

“Người chung quy vẫn không chịu nói cho ta biết yêu hận của người, nhưng hết lần này tới lần khác dạy ta mất mát là như thế nào...” Không Hoa thì ào ào tự nói. Đột nhiên phát hiện, nếu không gặp Diễm quý nữa, dùng hết lực lượng ở Minh phủ của y cũng không thể tìm thấy, sau đó, trong tương lai dài đằng đặc không có điểm cuối của y, ở Bỉ Ngạn nước Vong Xuyên chảy mãi không ngừng, ngàn vạn vong hồn nhưng không có một Diễm quý khắt nghiệt độc mồm độc miệng nữa, sẽ không còn được gặp lại nữa, trăm năm, ngàn năm, vạn năm... Mất đi rồi sẽ không tìm lại được. Tim trống rỗng, ngón tay vuốt ve qua thậm chí có thể nghe được tiếng vọng trống trồn, đau đớn khó hiểu vẫn liên tục duy trì, trái tim vô ái vô dục đau tới mức như muốn xé rách ra. Rất khó chịu, sắp thở không nổi, tứ chi mất cảm giác, chỉ có xúc cảm lạnh lẽo trên mặt là rõ ràng một cách dị thường.

Một lần, lại một lần, gian nhà tương tự, đau đớn tương tự, tâm tình tương tự, dường như bị cả thế giới ruồng bỏ, bị bỏ rơi ở trong góc phòng tịch tịch. Bi thương tới không thể kiềm chế được, có cái gì đó thừa dịp phá tan phong ấn, mang theo màu sắc ố vàng của trang sách cũ ùn ùn kéo tới, giống như muốn vùi lấp y. Một trận đầu vầng mắt hoa, trái tim trống trải thoáng cái bị vui mừng và bi thương rót đầy, hi, nộ, ai, sân, rõ ràng là những tình cảm chưa từng thể nghiệm qua, rồi lại thấy quen thuộc. Tiếng cười, tiếng khóc, tiếng gào thét... các loại thanh âm nhồi nhét vào lỗ tai, không phân rõ cái gì với cái gì, đầu óc sắp căng ra... nổ ‘ầm’ một tiếng, cửa lớn mào đỉnh sơn son bị cuồng phong thổi bay, thế giới bỗng nhiên an tĩnh, thấy được thân ảnh nho nhỏ ngoài cánh cửa. Hắn có một đôi mắt hắc

bạch phân minh, khoe mắt hơi nhếch lên, khiếp đảm rồi lại quật cường, trong mắt là tịch mịch sâu sắc, giống như mình. Tang Mịch. Đó là lần đầu tiên nhìn thấy Tang Mịch.

Nhớ ra rồi, ký ức của Sở Tắc Quân.

“Tang Mịch, ta nhớ ra người rồi.” Đã từng nói, muốn nhớ lại về người, như vậy, là có thể bên người thật dài thật lâu. Không Hoa hơi nở nụ cười, bên gò má hiện ra lệ ngân. Bàn tay vuốt ve mặt Tang Mịch chậm rãi trượt xuống, cầm kim châm cắm ở trên ngực hãn. Sát khí của Hình thiên cắt đứt ngón tay y, máu của hai người hòa vào nhau.

“Lần trước, là ta sơ sẩy, cho người may mắn thắng.” Hãn cúi đầu ở bên tai Tang Mịch nói nhỏ vô cùng thân thiết, như là lời tâm tình ôn nhu nhất thế gian “Thế nhưng lần này... tuyệt đối! Không!”

Ngữ điệu đột nhiên chuyển cao, hai hàng lông mày dựng ngược, cổ tay thuận thế đưa tới, cấp tốc rút kim châm ra khỏi cơ thể Tang Mịch. Huyết hoa phi vũ, vài điểm huỳnh quang lập lòe, tam hồn lục phách theo huyết châu văng khắp nơi mà hăng hái bắn về phía xa. Dạ nha ngoài phòng đều rít lên the thé, vỗ cánh bay theo.

Theo hồn phách rời xa, thân thể Tang Mịch nhất thời mất hết sinh khí, chỉ có hai mắt còn mở lớn kinh ngạc, tựa hồ vẫn không thể tin được.

Không Hoa thu Hình thiên vào tay áo, ôm hãn chậm rãi đứng lên, ngoài phòng sắc trời đã tối, huyền nguyệt cong cong đọng ở nơi xa vời, thế gian ban đêm bình thản mà yên tĩnh “Tang Mịch, chúng ta lại cược thêm một lần nữa đi. Ta đặt tất cả mọi thứ ta có, cược lấy yêu hận của người.”

Thân ảnh hắc sắc nắm tay một hài đồng nho nhỏ càng đi càng xa, tan vào bóng đêm thâm trầm. Cánh hoa hồng sắc dài mảnh tự nhiên rơi xuống, vùi lấp tất cả trong Tấn vương phủ. ‘Y nha ——’ một tiếng, cửa gỗ của

hoang trạch lụn bại cổ xưa tự động khép lại, kết thúc một truyền thuyết ly kỳ.

“Có người nói Hình thiên lấy tinh huyết hồn phách làm thức ăn, tam hồn lục phách một khi bị ăn hết, Đại La Kim Tiên cũng khó cứu giúp.” Bên bờ Vong Xuyên, nữ tử một thân áo váy thảm lục cười mới tươi đẹp làm sao, đứng bên bờ sông đầy vẻ xinh đẹp, để mặc bỉ ngạn hoa rơi đầy vai “Bị Hình thiên đâm trúng là phải chết, rút Hình thiên ra, hồn phách tứ tán...”

Ả xoay chuyển con mắt màu xanh óng ánh, nụ cười trào phúng không hiểu vì sao làm cho người ta nhớ tới một con quỷ khác cũng thích đùa cợt như vậy “Hồn phách tứ tán, với người khác thì là chết, nhưng với Minh chủ Không Hoa lại có một cơ hội sống.”

“Thế nhưng...” Mái tóc ướt sũng của ả kéo dài từ cổ tới trước ngực, bím tóc cũng màu xanh, khiến người ta nhớ tới thủy thảo mọc thành bụi dưới đáy hồ “Hồn phách tiêu tán thì dễ, thu thập thì khó. Cho dù người có thể lại tập hợp đủ tam hồn lục phách, hẳn có thể tỉnh hay không cũng khó mà đoán được.”

“Hà tất phải kiên trì, lần trước hẳn thắng người, lần này, người vẫn thua.” Rốt cuộc ả làm rõ ý đồ mình đến đây, vươn một cánh tay quấn chuỗi ngọc lục sắc “Hẳn sẽ không tỉnh lại đâu.” Như là nguyên rửa.

Ả to gan nhìn thẳng vào mắt Không Hoa, Liễu Loạn, nữ quý ở trong Minh hồ, trước khi Không Hoa xuất thủ liền cấp tốc nhảy vào giữa Vong Xuyên chảy xiết “Người có biết, ba trăm năm qua hẳn sống thế nào không? Người không biết, thế nhưng ta biết. Rất nhiều việc, người cũng không biết, nhưng ta... ta lại thấy toàn bộ.”

Tiếng âm phong xẹt qua, bỉ ngạn hoa hồng sắc bay lá tả trong không trung, Tiểu Miêu nắm chặt cánh tay buông xuống của Tang Mịch, ngừng

đầu, thấy đường nét gương mặt kiên cường và đôi môi mím chặt của nam nhân.

Minh phủ, là nơi ở sâu trong lòng đất nhiều năm không thấy ánh mặt trời. Đến hỏa diễm hùng hực cũng nhiễm màu đen, quang mang quý dị. Tiểu Miêu lão đảo đi hái một bông bĩ ngạn hoa huyết hồng ở ngoài thành về đặt bên má Tang Mạch, gương mặt mất đi huyết sắc thoạt nhìn như có thêm chút ánh sáng, dù vậy bị quý hỏa thanh sắc chiếu rọi, trông có vẻ yếu ớt.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đầy mây đen có thể thấy dạ nha không ngừng bay qua bay lại, tới gần một chút, có thể thấy chúng nó hoặc là trong miệng ngậm một cái tròng mắt mang theo tơ máu, hoặc là móng quắp theo một cánh tay đứt lìa đã sưng phù. Tiểu Miêu dúm đầu vào cổ Tang Mạch, giống như lúc trước ở Tấn vương phủ dùng mặt nó cọ cọ vào mặt hắn, chỉ là, không có ai nắm tay áo kéo nó ra, Diễm quý nhắm mắt, gương mặt đờ đẫn không có nụ cười sủng nịch.

Tiểu Miêu có chút thất vọng, chạy tới bên cửa sổ ghé vào khung cửa, cách song cửa khắc hoa, nhìn đám dạ nha từ xa xa bay tới. Bắt đầu từ một, đếm tới con thứ một vạn, thì bọn chúng tìm được một hạt châu tỏa ánh hồng, chủ quân nói, đây là linh tuệ trong lục phách của Tang Mạch. Sau đó, lại đếm lần nữa, đếm tới hai vạn, dạ nha sẽ mang tới một hòn đá bạch sắc, đếm tới mười vạn, chủ quân đem một bảo thạch lam sắc cẩn thận đặt vào cái hộp nhỏ đầu giường... Luôn luôn cách nhau rất lâu rất lâu, tựa hồ thời gian cách càng lúc càng dài, đã lâu lắm rồi không nghe bọn họ tìm được cái gì.

(đáng nhẽ phải là tam hồn thất phách – ba hồn bảy vía, trong đó thất phách gồm có thiên trùng phách, linh tuệ phách, khí phách, lực phách, trung xu phách, tinh phách, anh phách)

Chủ quân bề bộn nhiều việc, trong U Minh điện có những chuyện làm vĩnh viễn cũng không xong. Thường xuyên có dạ nha bay đến giữa chừng thì từ trên không trung ngã xuống, bọn họ nói, chúng nó quá mệt mỏi rồi, không bay nổi nữa. Chủ quân hầu như xử hết dạ nha trong Minh phủ đi tìm kiếm, đêm đó lại càng không ngừng vận dụng pháp lực khu động dạ nha, vậy nên mỗi lần y tới đều mệt mỏi rã rời, ở bên giường nhìn một lúc liền ngủ. Trong giấc mộng, lông mày y vẫn nhíu chặt, lúc tỉnh lại, y lại bám vào bên tai Tang Mạch nói, nói gì đó, không ai biết. Y sẽ mở cái hộp gấm mà không ai cạy được ra kia, nhìn khoảng không bên trong cả người đờ ra, biểu tình đó, cũng từng thấy ở trên mặt Tang Mạch, lúc bản thân cô đơn cuộn mình ở dưới mái hiên nhà người ta khi trời mưa to, biểu tình nhất định cũng là như vậy.

Dạ nha từng con bay tới, lại từng con bay đi, có lúc đột nhiên rớt xuống, rơi vào trong Vong Xuyên liền mất tăm luôn, sẽ có dạ nha khác thế chỗ nó tiếp tục bay. Sau đó, chúng nó sẽ mang về đủ thứ, mảnh thi thể, nội tạng hoặc là linh hồn người chết.

Đôi khi, bọn chúng nó sẽ kêu lớn chạy tới U Minh điện, sau đó Không Hoa sẽ cầm một viên đá tỏa quang mang ngũ sắc về phòng, đem bỏ vào khoảng trống ở trong hộp gấm. Xong xuôi, y sẽ ôm Tang Mạch thật là lâu, nói thật là nhiều, Tang Mạch vẫn nhắm mắt, trên gương mặt chết lạng không có biểu tình gì, y dùng tay xoa mặt hần, hôn môi hần, cái gì cũng không nghe rõ, Tiểu Miêu ngồi ở một bên chỉ nghe thấy y không ngừng gọi “Tang Mạch, Tang Mạch, Tang Mạch...”

Cũng có nhiều lần, bọn họ lắc đầu nói, đáng tiếc không phải là Tang Mạch. Họ nói rất nhỏ, đùn đẩy lẫn nhau, không ai chịu đi gặp Không Hoa. Tiểu Miêu ghé vào bên khung cửa, chạy tới cướp lấy thứ trong tay bọn họ, sau đó chạy vào trong U Minh điện, chạy thẳng tới dưới gối Không Hoa. Không Hoa nhận thứ đó, ôm Tiểu Miêu vào lòng, đưa cho nó một đóa bích ngạn hoa đằm sương sớm. Tiểu Miêu đột nhiên thu hồi cánh tay đặt trên

ngực y, trong lòng bàn tay ướt sũng, dường như là là nước lưu lại sau khi nghiền nát bỉ ngạn hoa. Nam nhân ngồi trên vương tọa duy trì vẻ lạnh lùng uy nghiêm của người đứng đầu Minh phủ, nhưng có thứ gì đó ở trong đôi đồng tử mặc sắc lạng lẽ nát vụn.

Sau đó của sau đó, dạ nha ở trên không trung không thể đếm nổi nữa, lúc một lão gia gia không ngừng ho khan lúc trước từng gặp qua thay đổi một thân y sam lần nữa xuất hiện ở U Minh điện, một cọng lông dạ nha rơi xuống bụi hoa ngoài thành, trên lông tràn ra máu đen nhiễm bẩn cánh hoa đỏ sẫm, bọn họ lấy ra từ trong miệng nó một viên đá năm màu được ngậm chặt.

Cái hộp găm bên cạnh giường Tang Mạch rốt cuộc bị lấp đầy. Tiểu Miêu thấy bàn tay Không Hoa cầm hộp run lên nhè nhẹ.

Bọn họ nhanh chóng bày ra kết giới ở bốn phía quanh giường Tang Mạch, thập điện Diêm Quân phân thủ khắp nơi, từ miệng phun ra những âm tiết quái dị. Tiểu Miêu bị đặt ở bên cửa sổ, mở lớn hai mắt xem, Không Hoa đứng bên giường, khua tay chấn động một cái, y sam hắc sắc không gió mà động như nghiêng mực bị lật, những viên đá màu trong hộp lừng lờ trong không trung, va đập vào nhau, tự động tụ tập ở trước người Tang Mạch.

Quý hỏa thanh sắc bỗng nhiên nổi lên cao nửa trượng, cánh hoa bỉ ngạn bị bứt ra khỏi thân, bay tới tấp qua cửa sổ, như giọt máu phân tán khắp nơi. Chú văn trong miệng Diêm Quân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vang, âm tiết cổ quái tựa hồ tụ thành một dòng sông vô hình dội thẳng vào tai.

Không Hoa đứng ở trung ương của kết giới, hắc y nam nhân dùng cao quan hắc sắc bó buộc mái tóc dài, hoa văn mây cuốn tối màu trên ống tay áo ở dưới quý hỏa chập chờn thấp thoáng lóe ra ánh sáng. Hồn phách bảy màu trong nháy mắt bắn ra quang mang rực rỡ, chiếu rọi gương mặt tái nhợt của nam nhân, mí mắt khép hờ ở trên mặt phóng ra âm ảnh nhàn nhạt.

Chậm rãi, chậm rãi, thạch tử bảy màu cách Tang mạch càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, áp vào trên ngực không phập phồng của hắn, sau đó... biến mất...

Chú văn của Diêm Quân dần dần chậm lại, âm điệu cũng thấp xuống. Kết giới trong quang thái lưu động dần ảm đạm. Rốt cuộc, không nghe thấy những âm tiết cổ quái nữa, quý chúng trong Minh phủ tản ra, người trong phòng càng lúc càng ít. Cuối cùng, chỉ còn lại Tiểu Miêu và nam nhân trước sau hai mắt vẫn buông xuống, trên mặt không có biểu tình gì.

Trong phòng vắng vẻ tới mức có thể nghe thấy thanh âm tú hoa châm rơi xuống đất, Tiểu Miêu bất giác hoãn hết tiếng động, thấy nam nhân vẫn đứng thẳng trước giường. Trên giường, Tang Mạch nhắm mắt, thần sắc đờ đẫn.

“Bịch ——” một tiếng, sự yên lặng nghệt thờ bị đập tan, theo hộp gấm rớt xuống, nam nhân cong đầu gối, quỳ thẳng xuống trước giường. Y cúi người xuống, ôm lấy cái người có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại kia “Tang Mạch...”

Tiểu Miêu thấy vai y rung động, nhẹ buông tay, bị ngạn hoa vẫn bị nắm chặt liền rơi xuống đất, cánh hoa tản đi khắp nơi như là nước mắt mang theo máu.

Tang Mạch không hề có dấu hiệu tỉnh lại, Không Hoa đem tay thăm dò trên ngực hắn, tìm kiếm động tĩnh của tam hồn lục phách lần nữa trở lại cơ thể. Quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt hắc bạch phân minh, Tiểu Miêu mím môi, giang hai tay ở trước mặt y, trên gương mặt nhỏ lộ ra vẻ quật cường. Không Hoa ngồi xổm xuống, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là yên lặng sờ mặt nó.

Đôi mắt mặc sắc giống y hệt chớp chớp mấy cái, Tiểu Miêu cụt hứng buông thông tay, lặng im nằm sấp xuống đầu giường Tang Mạch.

Ngày mai sẽ tỉnh, ngày mai, ngày mai, ngày mai... Mỗi ngày đều mong đợi vào ngày mai, mỗi ngày đều nín thở chờ đôi mắt khép chặt của Diễm quý sẽ mở ra, khoe miệng cong lên cho mình một nụ cười trào phúng. Tang Mạch, chúng ta lại cựa quậy thêm một ván, ta đặt lợi thế cuối cùng của ta, nhìn khắp nơi xung quanh, nhưng chỗ ngồi đối diện trống không, mãi không thấy người trở lại.

Cuối cùng hắc y nam nhân đặt một đóa hồng hoa bên má Tang Mạch, đầu ngón tay sát qua gương mặt hắc, không thấy ấm cũng chẳng thấy lạnh. Đi qua hành lang quý hỏa thanh sắc bốc cháy trên tường, trên bầu trời đình viện không bóng người là mây đen nặng nề vạ năm bất biến. Sâu trong Minh phủ không gặp một chút xíu màu sắc trong sáng nào, đứng đầu Minh phủ vô ái vô dục, trên gương mặt tuấn mỹ tái nhợt hiện lên vài phần âm u vài phần thương xót.

Trong U Minh điện luôn có vô số oán linh gào khóc quanh quẩn tại Vong Xuyên, người chết thân mang gông xiềng tóc tai bù xù giơ lên gương mặt huyết nhục mơ hồ “Đại nhân, ta oan uổng...” Tiếng khóc sắc nhọn dội lại trong bốn bức tường. Hại người hoặc bị người hại, có tội hoặc vô tội, phụ lòng hoặc si tình... Mỗi người tới nơi đây đều có một đoạn cổ sự dài hoặc gút mắc, yếu đuối quỳ rạp trước bậc thềm cao cao, khóc lóc nước mắt. Chồng giết vợ, mẹ ăn con, anh em trong nhà cãi cọ nhau, tình nhân phản bội... Hận tới thâm sâu, một thanh đao nhọn, một chén thạch tín, một câu không cam lòng. Bọn họ lúc đầu thế nào cũng không chịu tiếp nhận chén canh trong tay Mạnh bà, đợi nói tới câu cuối cùng của cổ sự, thiện tất có thiện quả, ác tất có ác báo, ân oán đều hết. Trước khi vãng sinh luân hồi trải qua một đợt chọn lựa dài dằng dặc, cuối cùng quên được thì nhiều, người vẫn còn mơ hồ rất ít. Không chịu quên đi thì sẽ thành cô hồn dã quỷ, trôi dạt khắp nơi, nhớ mãi không quên những chuyện đúng sai, ân oán hoặc là kết quả.

Không Hoa diện vô biểu tình mà lắng nghe, người chết ở dưới điện nói liên miên về cuộc đời của hắn. Xuất thân cùng khổ, yêu thiên kim nhà giàu, vì vậy bỏ đi tính danh cùng tôn nghiêm cúi đầu ở rể. Sau đó con đường làm quan đặc ý, một bước lên mây. Sau của sau đó, nhạc phụ mất, con rể làm chủ nhà. Bao nhiêu năm nhẫn nhịn cuối cùng cũng được mở mày mở mặt, nạp thiếp, chiêu kỹ, ăn chơi đàng điếm. Cuối cùng bị chết bởi một chén canh hạt sen của thê tử. Hắn nói hắn hận, hận thê tử đa nghi ghen tuông, hận nhạc phụ ngang ngược độc tài, hận gia cảnh nghèo hèn. Nói chuyện không đâu một hồi lâu, lại đột nhiên nhớ tới năm xưa lần đầu gặp nàng trên đường, đào hồng liễu lục, hồng hạnh đầu cành, gió xuân hất lên kiêu liêm, nàng mặc một thân hoàng sắc xuân sam, quy quy củ củ ngồi bên trong, trán hơi cúi, hai vành tai đeo khuyên, cực kỳ giống mỹ nữ hôm trước thấy trong tranh.

Hắn vì phần hận mà lộ vẻ dữ tợn, vắn vẹo ra một nụ cười, hai hàng lệ đục ngầu rơi xuống “Đến tột cùng là nàng hủy ta, hay là ta hủy nàng?”

Hắn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt vẫn đục mờ mịt nhìn Không Hoa, Không Hoa hờ hững ngồi ở sâu trong đại điện, nghe Diêm Quân nói “Sau này sẽ có lúc nàng tới đây, nàng nợ người một mạng, tự nhiên sẽ phải trả giá, người nợ nàng một đời tình, cũng sẽ có con đường hoàn trả. Lúc trả hết ân oán cho nhau thì nhân quả đều tiêu tan.”

Đó là yên hận, cực yêu mà có hận, cực hận mà có muốn, ham muốn đến cuối cùng cũng không quá một chữ ‘yêu’.

Người quỳ gối dưới bậc lấc đầu không ngừng thì thào tự hỏi “Là nàng đạt được ta, là ta hủy nàng, hay là nàng hủy ta? Chúng ta rốt cuộc ai đạt được ai, ai hủy ai?”

Tang Mạch, người và ta thì sao? Ai đạt được ai, ai hủy ai? Dưới bậc có một người từ từ đi tới, mặc áo liệm bình thường đã từng thấy qua, sạch sẽ yên tĩnh, thần sắc ung dung, xem ra là thọ chung chính tâm (QT: sống thọ

và chết tại nhà). Diêm Quân ở bên cạnh lật sổ sinh tử ‘soàn soạt’ tìm kiếm cuộc đời hắn, lúc nào thì sinh ra, thái độ làm người ra sao, vì sao mà chết. Hắn không khóc không nháo, nghiêng gương mặt hàm tiếu mà nghe, thỉnh thoảng trả lời vài câu, âm điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong sự trầm ổn hiện ra vài phần nho nhã.

Không Hoa nghiêng người ra nhìn mặt hắn, hắn hình như cảm giác thấy, mạnh dạn ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt hiện ra chút nghi hoặc. Không Hoa không nói gì, lại nhìn hắn vài lần, tiếp nhận sổ sinh tử từ trong tay Diêm Quân, trực tiếp lật giở về phần trước, lật tới cái niên đại mà hầu như không còn ai nhớ rõ kia, phần mở đầu là tên của hắn khi đó. Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, quả nhiên là hắn, kiếp đó hắn chết thật thê thảm, sau này bình thân yên vui chính là sự bồi thường.

“Người có còn nhớ Tang Mạch không?” Hắc y nam nhân nhẹ giọng hỏi.

Hắn đang nghiêng đầu nghe Diêm Quân nói, thấy vậy quay sang, trong mắt vẫn đầy vẻ nghi hoặc “Đó là ai?”

Hắn không nhớ. Thời gian dài như vậy, trên sổ sinh tử không biết đã thêm bao nhiêu nét bút, hắn đâu còn có thể nhớ kỹ ái hận gút mắc từ trước?

Không Hoa lại hỏi “Vậy người có còn nhớ Sở Tắc Minh?”

Hắn làm vẻ mặt không hiểu.

Móng tay hướng tới trước ngực cào một chút, dịch thể đặc dính theo ngón tay chảy xuống, Minh chủ diện vô biểu tình dường như không cảm thụ được đau đớn, cúi đầu nhìn hắn “Hắn tan thành tro bụi rồi, không có kiếp sau, không có kiếp trước.”

Trong im lặng, trên gương mặt trước sau vẫn hiển hiện khí tức bình thân của người tu đạo bỗng chậm rãi chảy nước mắt, nam tử dưới bậc kinh ngạc nhìn đầu ngón tay ẩm ướt, kinh hãi không ngớt “Ta... Ta làm sao vậy?”

Không Hoa chỉ nhìn hần, bên tai là lời tuyên án lạnh lùng vạn năm bất biến của Diêm Quân “Người kiếp này quảng kết thiện duyên, tích được hàng vạn hàng nghìn công đức, ban thưởng người kiếp sau phúc trạch dồi dào để khen ngợi, người tự giải quyết cho tốt đi.”

Quý tốt lên tiếng trả lời tiến tới bên phải hần mang đi, hần lão đảo đi ra vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại “Sở Tắc Minh là ai?” Lệ đã rơi đầy mặt.

“Người quên rồi thì thôi đi.” Trước sự kinh ngạc của mọi người, chủ quân ngồi sâu trong Minh phủ vạn năm bất động như núi lần đầu tiên đứng dậy khỏi ghế trên đại đường thính thẩm, tại khoảng không trên tảng đá ngồi còn lại một đóa bỉ ngọc hoa “Có người nhờ ta nói với người một câu, xin lỗi.”

“Tang Mạch, ta về gấp để nói cho người một việc.” Trong căn phòng không bóng người, ở bên cạnh Tang Mạch đang ngủ say, nam nhân cúi người ngồi xuống “Người đoán ta gặp được ai?”

Người trên giường không đáp lại, y tiếp tục nói một mình “Là Viên Tử Hi, Tử Hi mà người nhớ mãi không quên.”

“Tang Mạch, hần không nhớ Tắc Minh, nhưng hần lại khóc vì Tắc Minh.”

“Tang Mạch, ta nói với hần, nói người xin lỗi hần.”

Hần ngủ thật say, lông mi dài chưa từng có nửa phân rung động, tựa hồ cái gì cũng không nghe thấy. Không Hoa nghiêng người ôm lấy hần, đặt cằm lên vai hần, mặt áp vào mặt “Tang Mạch, chúng ta lâu rồi không nói chuyện. Người luôn luôn không chờ nghe ta nói hết lời đã bỏ lại ta.”

Rất nhiều điều, chưa từng ra khỏi miệng đã mất đi người nghe duy nhất, rất nhiều rất nhiều, nhiều tới không thể nào lên tiếng “Lúc trước ở lãnh cung cũng là như thế này, gian nhà lớn như vậy, chỉ có hai chúng ta. Ta

khắc chết mẫu hậu của ta, phụ hoàng không cần ta, ta cái gì cũng không có, chỉ có người. Hiện tại ngẫm lại, khi đó chúng ta thật tốt, mỗi ngày đều nói chuyện, nói đến hừng đông. Người nói ta nghe, ta nói người nghe. Rất nhiều chuyện, Tắc Hân cũng không biết, chỉ có hai chúng ta biết, bởi vì người đã nói qua, chúng ta là hai người cùng một mệnh.”

Lúc mới gặp gỡ, dưới cửa cung nguy nga mào đỉnh sơn son, người mặc một thân tử bạch như đồ tang nghiêm mặt đứng trước mặt ta, chỉ vào y sam của chính mình, vẻ mặt vô vị “Mẹ ta đã sớm qua đời, đây là ta mặc cho mẹ kế của ta xem.” Người không biết, đã lâu rồi ta không cùng ai nói chuyện, người là duy nhất, trong cung rộng lớn lạnh lẽo tịch mịch, chỗ dựa duy nhất của ta. Những ngày không có gì cả, cái gì cũng khát vọng, đợi tới khi nắm giữ tất cả, mới phát giác, cái gì cũng không hơn khoảng thời gian không có gì cả đó.

“Lúc ôm người ra khỏi Ngụy vương phủ, cả người người đều là máu, người đau tới ngất xỉu, ở trong lòng ta gọi tên Tử Hi. Ta biết người hổ thẹn, thế nhưng lúc đó, chúng ta đã không thể quay đầu lại nữa rồi.”

“Dọc theo đường đi, ta ôm người, sợ người sẽ như vậy mà chết, nếu người chết, ta sẽ chỉ còn phân nửa tính mệnh... Tang Mịch, trên người người có nhiều vết thương như vậy, càng lúc càng nhiều. Ta nhớ tới trước kia, chúng ta cầm dược bình bôi thuốc cho nhau, thật là tốt. Sau đó, thương thế của người càng ngày càng nhiều thêm, nhưng ta không bôi thuốc cho người nữa, cũng không phải là ta không phát hiện... mà là... ta không dám. Tang Mịch, ta không dám nhìn thương thế của người nữa.”

Nhẹ nhàng đụng vào mặt hăn, Không Hoa cẩn thận đặt một cái hôn lên bên gò má “Đó cũng là lần cuối cùng người khóc ở trong lòng ta.”

Sau đó, sau đó, người không còn khóc trước mặt ta nữa. Đêm trước khi Tắc Hân đăng cơ, người ở trong đại đường Tấn vương phủ ngồi một đêm, ta thấy được, ta ở ngay phía sau cửa. Ta biết người oán ta, oán ta đem thiên

hạ tặng cho Tắc Hân. Tang Mịch, người nói đúng, Tắc Hân là bóng ma trong ngực ta, ta cướp đoạt thiên hạ chính là vì hân. Cũng không phải ta không chịu nói cho người, mà là ta không dám, ta sợ để người biết.

Tắc Hân là đề tài không thể nói tới giữa ta và người, rồi ta lại nhiều lần ở trước mặt người nhắc tới hân. Bởi vì trừ người ra, ta có thể đi nói cho ai? Tang Mịch, ta đem thiên hạ dâng hai tay tới trước mặt hân, ta trừ bỏ hoàng hậu của hân, cận thần của hân, tất cả những chỗ mà hân có thể dựa vào. Hân chỉ có thể dựa vào ta, nhưng hân cũng hận ta, tam ca có tướng mạo giống phụ hoàng nhất, người duy nhất trong số các huynh đệ đồng ý thừa nhận ta, hân không bao giờ lộ ra nụ cười từ bi như Quan Âm đối với ta nữa. Tang Mịch, ta chỉ có thể ôm người nói cho người nghe, chỉ có người có thể nghe ta nói chuyện.

Sau đó thì sao? Sau đó xảy ra chuyện gì? Ta thành bạo quân có thể sánh với Kiệt, Trụ, đủ loại quan lại thóa mạ người là thần tử hại nước hại dân. Chúng ta cũng không thực sự nói chuyện nữa, người dẫn ta tới địa lao nhìn người bức cung phạm nhân thế nào, huyết hoa văng ra đều dính lên mặt người, nhưng người cười với ta, lại khiêu khích ta tức giận. Ta dùng sự thiện lương của Tắc Hân mà người không thể dễ dàng tha thứ nhất ra để trách người, đem gấp bội nhiệm vụ giao cho người, người luôn mang theo một thân chồng chất vết thương trở về, cười nói cho ta biết lại vừa nghĩ ra những thủ đoạn tàn nhẫn thế nào. Chúng ta lấy việc vượt qua đối phương để làm vui, chỉ có như vậy mới có thể đạt được chút khoái ý.

“Tang Mịch, ta vẫn cho rằng người đã thay đổi, cho đến khi người quỳ gối trước cửa Cận gia, ta mới biết được...” Giọng Không Hoa bỗng nhiên trầm xuống, vô hạn bi thống “Là ta hủy người.”

Người vốn không nên là như vậy. Lúc còn nhỏ, ta dùng một đoạn trong “Mịch thượng tang” là có thể đùa khiến người mặt đỏ tới tận mang tai. Người sinh ra trong gia đình quan lại, làm quan tạo phúc cho dân là lý tưởng vững vàng của người, nằm đó dưới bầu trời đầy sao, lúc người nhắc

đến hưng phấn tới mức hai mắt phát sáng... Là ta bức người tới con đường bị cô lập hoàn toàn. Người cầm tấu chương của thân sinh phụ thân và huynh đệ buộc tội người, cười tới vân đạm phong khinh, nhưng dưới ống tay áo bàn tay nắm thật chặt. Ta muốn ôm người vào lòng nhẹ giọng an ủi, nói cho người không có vấn đề gì, người không có cái gì nhưng còn có ta, lại giống như năm xưa ở trong lãnh cung. Thế nhưng ánh mắt phẫn hận của người lại đặt ở trên người ta.

Tang Mạch, một tay ta hủy người, chính là ta người vẫn luôn mồm nói cùng người hai người một mạng.

“Ta vốn tưởng rằng hạ người vào thiên lao là có thể ngăn chặn miệng lưỡi của quần thần, không ngờ tới... bọn họ đem hận ý với ta phát tiết ở trên người người...” Đó cũng không biết là lần thứ mấy khiến ta phải thấy đáng vẻ chặt vật cả người huyết ô của người. Cái lần ra khỏi Ngụy vương phủ, ta đã tự hứa với lòng sẽ không khiến người phải đau đớn như vậy, nhưng nhiều lần thất hứa. Ta ôm người qua chấn song nhà lao, người suy yếu tới mức khiến tim ta phát đau.

“Ta nói với người, muốn đi tìm thuốc giải cho Tắc Hân. Đó là cơ hội sống duy nhất của hân, cũng là của người.” Quần thần chúng khấu thước kim, ngoại trừ chữa trị cho Tắc Hân lấy công chuộc tội ra thì, Tang Mạch, người không còn đường lui nào khác.

(QT: miệng nhiều người xói chảy vàng – chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn)

Ta thấy được tiểu ý giễu cợt bên khóe mắt người, người hận ta, ta biết, ta sợ hãi, ta nói cho người, ta chỉ tin mình người, mặc kệ là quá khứ hay tương lai, dù cho trời long đất lở sông cạn đá mòn. Người trước sau như một mà gặt đầu, nhu thuận tới mức không thể nhu thuận hơn, thế nhưng, người không hề tin ta nữa.

“Nhiều năm chưa từng bôi thuốc cho người, tay của ta cũng đã lớn hơn. Kỳ thực ta thành tâm mong muốn thương thể của người vĩnh viễn không có ngày khỏi hẳn. Lúc người rời khỏi kinh thành, ta cũng không dám nhìn bóng lưng của người.” Người không biết, khi ta quay người lại, phát hiện không nhìn thấy thân ảnh của người, sợ tới mức hầu như cả người phát run, nếu người một đi không trở lại... ta không thể tưởng tượng nổi.

“Mỗi ngày ta đều canh giữ bên người Tắc Hân chờ người, tựa như bây giờ.” Hắc y nam nhân cúi đầu nhìn gương mặt nhắm mắt trầm tĩnh của Tang Mịch, đầu ngón tay từ từ lướt qua trên mặt “Đợi tới lúc người thực sự trở lại, ta lại hoảng loạn tới mức căn bản không dám nhìn người.” Sợ ánh mắt sắc bén của người phát hiện ra trong mắt ta ước át.

“Lần thứ hai, ta rốt cuộc dám bước ra cửa nhìn người, nhưng người lại vụt lại cho ta một cái bóng lưng. A...” Tiếng cười trầm trầm phát ra trong căn phòng an tĩnh, Không Hoa dán vào mặt Tang Mịch “Hận ý trong mắt người phai nhạt rất nhiều, ta biết, người sắp rời khỏi ta.”

Có cái gì có thể lưu người lại? Tang Mịch người thực sự không thích gì không nhưng nhớ gì.

“Tiểu Nhu là vương bài cuối cùng của ta.” Nam nhân hôn nhẹ lên mặt Tang Mịch, ghé vào tai hân thấp giọng kể “Buổi tối hôm đó người không hề nghe lầm, ta... muốn cùng người làm lại từ đầu.”

Lúc người không ở bên cạnh, ta suy nghĩ rất nhiều. Không hiểu vì sao lại nhớ tới chuyện Khoa Phụ đuổi mặt trời, Tắc Hân là mặt trời chói chang, còn ta là Khoa Phụ vĩnh viễn không đuổi kịp được mặt trời, lòng mang chấp niệm, cuối cùng rơi vào trong chấp niệm không thể thoát ra được nữa. Khởi điểm là ngưỡng mộ, sau đó là khát vọng, rồi ái tình, cuối cùng đến ái tình cũng bị dục vọng bóp méo, thành si vọng xa vời không thể với tới.

“Cứu sống Tắc Hân, chắc là việc cuối cùng ta làm vì hân. Đợi tới khi Tắc Hân khỏi hân, ta sẽ trả lại vương quyền, chúng ta rời kinh thành, đi đâu cũng được, bằng hữu, huynh đệ, hoặc chỉ là người qua đường kết bạn đồng hành, thế nào cũng tốt, chỉ cần hai người chúng ta còn ở bên nhau. Ta nghĩ, muội muội duy nhất của người có thể sẽ lưu được người lại. Ta biết độc của Tắc Hân là do nàng hạ, kết quả là, ta vẫn như trước chỉ có thể dựa vào uy hiếp để buộc người vào ta.”

Nam nhân khó khăn nhếch lên khóe miệng, lộ ra một nụ cười tự giễu “Ta một mực chờ người, đợi thật lâu, ta chuyển về gian lãnh cung kia, tưởng tượng thấy cánh cửa mở ra, người sẽ lại đứng ở trước mặt ta. Sau đó, Tắc Hân chết, Trang phi của hân tự tử trước giường, bọn họ tới chết vẫn cùng một chỗ, ta hạ chỉ, đưa bọn họ hợp táng.”

“Bọn họ nói ở dưới chân núi mà lão thần tiên tu hành phát hiện thi cốt của người, bị chôn vùi dưới tuyết, sau khi tuyết tan mới tìm được... Quả nhiên người đã bỏ ta.”

Trên sách sử có ghi, năm ấy, Sở Hoài Đế băng hà, Trang Phi tự tử trước giường. Nghe đồn, gian thần Tang Mịch chết nơi hoang dã. Đêm nọ, cung thất sở thị nổi lên lửa lớn, hỏa thế bắt đầu từ lãnh cung, cháy mãi không ngừng, nhiếp chính vương Sở Tắc Quân qua đời.

Tang Mịch, Tang Mịch, Tang Mịch... hóa ra đây là yêu hận mà Phật tổ nói. Tắc Hân là thứ ta cầu không được, còn người, chính là thứ ta không bỏ được. Cầu không được, bất quá đau đớn thấu tim, lo nghĩ bất an. Bỏ không được, nếu cố bỏ, sẽ là thất hồn lạc phách, không quản tính mệnh.

“Hân vẫn chưa tỉnh?” Nữ tử thần bí xinh đẹp mang theo một thân thâm lục to gan xông vào Minh phủ, Không Hoa vẩy lui quý tốt mặt xanh nanh vàng, ả dù bận vẫn ung dung mà chỉnh lý chuỗi hạt trên cổ tay, gương mặt tô vẽ màu xanh đậm tràn đầy tiểu ý quý dị “Ta nói rồi, hân sẽ không tỉnh.”

Liễu Loạn, nữ quý trong Minh hồ, có huyền thuật xuất thần nhập hóa, Không Hoa lạnh lùng nhìn vào đôi mắt xanh tới dị dạng của ả “Người muốn nói cái gì?”

Ả cười duyên, xoay thắt lưng, tùy tiện ngồi xuống thềm đá dưới chân Không Hoa, bím tóc rách nát kéo xuống tận ngực như răn rết “Người đã quên, Phật tổ phạt người cái gì sao?”

“Yêu không được.” Thấy nam nhân ngồi ở trên bỗng nhiên chấn động, ả xoắn xoắn bím tóc của mình, cười đến có chút hả hê “Không Hoa người, trọn đời đều yêu mà không được.”

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng chính xác. Trên số sinh tử ai là ai nhất định phải rõ ràng rành mạch, chưa từng sai một li. Thiện tất sẽ được thưởng, ác tất sẽ bị trừng phạt, không ai thoát khỏi thiên lý sáng tỏ. Sở Tắc Quân, sát huynh thí phụ, tàn bạo vô nhân, một thân tội nghiệt khánh trúc nan thư (chặt hết tre làm sách cũng không ghi chép hết tội lỗi). Ngày ấy bên bờ Vong Xuyên, Không Hoa người hồn về địa phủ, Phật tổ đã sớm hạ tòa sen xuống chờ người.

“Ngài hỏi người, đã hiểu yêu hận chưa? Người gật đầu nói rồi.” Liễu Loạn ngẩng nhìn bím tóc dài, nghiêm túc nhớ lại “Ta trốn ở trong Vong Xuyên nghe được rõ ràng. Yêu hận gút mắc, vô cùng vô tận, hận không đành, yêu không được, là khổ nhất. Ngài phong lại ký ức làm Sở Tắc Quân của người, phạt người trọn đời yêu mà không được. Ngày sau mặc dù lại trùng phùng, lại gặp lại, lại bắt đầu yêu hận, kết quả cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng.”

“Vậy nên, Tang Mạch vẫn chưa tỉnh lại.” Ả ngẩng đầu lên nhìn nam nhân vẫn lặng yên, một thân hắc y làm nền khiến gương mặt y trắng bệch “Cũng không ngại nói thêm một chút cho người. Lúc đầu Tang Mạch một mực ở bên cầu Nại Hà chờ người, đáng tiếc, lúc người gặp lại hắn, đã không còn nhớ hắn nữa, càng không phải nói tới hồi hận hay bi thương gì

gì, hắn lấy cái chết để báo thù người, nguyện vọng lại rơi vào khoảng không. Ha ha ha ha... Thực sự là một người mất hết hy vọng. Không cam lòng như vậy, đi trộm ghi chép về Sở thị trong Minh phủ. Có ích gì chứ? Trong đó chỉ bất quá là ghi lại thiện ác của mọi người mà thôi, về phần yêu hận... Minh chủ người còn không hiểu được, làm sao ghi chép được thứ đó? Hắn chịu quả hình một cách uổng phí.”

Ả chuyển mắt sang nhìn biểu tình chẳng buồn chẳng vui của Không Hoa, khóe miệng mang ý cười, dường như là đang nói một bí mật không muốn người khác biết “Hắn vốn không phải là điểm quý, là ta lấy huyền thuật dụ hắn giết Sở Tắc Hân đã chuyển thế, như vậy, hắn vĩnh viễn ở lại nhân gian, không thể quên được quá khứ. Ta đợi xem các người gặp lại nhau như thế nào.”

Nghe đến những lời này, Không Hoa bỗng nhiên dựng thẳng lông mày, nữ quý vẫn cười “Khi đó, hắn mới chịu thiên đao vạn quả, nghiền răng nghiền lợi đốt đi Sở sử hắn trộm được. Người không biết trong lòng hắn rốt cuộc giấu điểm bao nhiêu oán hận, có điều từ huyền thuật của ta hắn thấy cảnh lúc trước người cưỡng ép hôn Tắc Hân, thế là liền mổ bụng Tắc Hân đã chuyển thế thành khất cái, ăn tim. Thực sự là hảo thủ đoạn.”

Ngữ điệu thay đổi, nhưng bỗng nhiên vẻ mặt ả lộ vẻ dữ tợn, khẩu khí phần hận “Chỉ là không ngờ tới hóa ra đế vương đã chuyển thế ở trên người vẫn còn sót lại long khí, ta đã quên mất điểm này, ngược lại Tang Mạch được lời, vô duyên vô cớ tặng cho hắn năm trăm năm đạo hạnh, bằng không ta vì sao phải khổ sở chờ lâu như vậy!”

“Hắn luôn làm mấy chuyện vô dụng, người ta cũng chẳng còn nhớ hắn nữa, nhưng hắn lại nhớ rõ nợ người ta cái gì. Sai thì đã sai rồi, có thể bù đắp được bao nhiêu? Ngu ngốc. Kỳ thực, chính hắn cũng rõ... Mấy năm đầu hắn còn có lúc nhắc tới người, sau đó, ta cho rằng hắn đã quên, hóa ra là không hề.” Hít sâu một hơi, ngón tay vòng quanh bím tóc, ả nói liên miên một hồi, câu chữ hỗn độn.

“Hắn chính là một người như thế...” Nam nhân này giờ vẫn để mặc nữ quỷ nói lảm nhảm liên miên đột nhiên chêm vào, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang vọng trong đại sảnh rộng lớn tứ diện thạch bích, rồi lại mờ ảo như tiếng thở dài, như thể đang tự nói với chính mình “Xấu xa không triệt để, hận không triệt để, nhưng đối với bản thân lại tàn nhẫn tới triệt để.”

“Hắn càng tàn nhẫn với bản thân thì càng tổn thương người.” Liễu Loạn nghe vậy, khóe miệng cong lên, cúi đầu đếm những hạt châu phản chiếu ánh huỳnh quang trên cổ tay “Cảm giác yêu mà không được tư vị ra làm sao, Minh chủ điện hạ của ta?”

“Mục đích người tới đây là gì?” Không Hoa đổi trọng tâm câu chuyện hỏi ngược lại.

“Nói cho người một vài chuyện người cần phải biết.”

“Vì sao?”

“Cho người một Tang Mạch đã tỉnh lại.”

“Sau đó?”

“Khiến người nợ ta một phần nhân tình.”

“Điều kiện?” Thoáng cái Không Hoa điều chỉnh tư thế ngồi, hỏi đều đều.

À không vội lên tiếng, chậm rãi đứng lên, thu lại tiểu ý trên mặt, một đôi mắt xanh biếc đăm thẳng về phía Không Hoa “Sừng kỳ lân.”

“Cuồng vọng!” Quỷ hỏa màu xanh ngọc bích bốc cao lên mấy trượng, trên vách tầng tầng lớp lớp quý ảnh, thập điện Diêm Quân đồng thời gầm lên.

Móng rồng, lông phượng, sừng lân. Tam giới không có gì hiếm quý hơn ba thứ đó. Ngày nay thượng cổ thần tộc tàn lụi hầu như không còn ai, hậu duệ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Thiên đế là một chi của tộc rồng, Thiên hậu là con cháu phượng tộc, còn hậu duệ của kỳ lân, hiện nay chỉ có Minh chủ Không Hoa. Giới cho một thủy quý lớn gan, một mình lợi Vong Xuyên tới, hóa ra là vì muốn lấy cái sừng độc nhất trên trán y.

“Người chính là hậu duệ của cổ thần tộc kỳ lân, mà hiện giờ trên thế gian tộc kỳ lân chỉ còn người may mắn tồn tại, ta muốn lấy sừng kỳ lân, đương nhiên phải lấy của người.” Dưới sự giận dữ giương nanh múa vuốt của quý chúng, ả không sợ không hãi, chỉ nhìn chăm chăm một mình Không Hoa vẫn bất động thanh sắc, chậm rãi nói “Chỉ là người một khi mất sừng, vạn năm tu hành cũng sẽ tán mất phân nửa, bảo tọa của Minh chủ chỉ sợ cũng ngồi không an ổn.”

“Giữa người và hãn, luôn là người liên tiếp nắm chắc thắng lợi, nhưng kết cục đều là hãn tự tổn hại bản thân chuyển thành thắng người một ván. Một khi hãn không tỉnh lại, người vẫn là người thua, không thể bỏ, yêu mà không được. Ngàn năm vạn năm, trọn đời như vậy.” Trong điện lặng lẽ không một tiếng động, quý hỏa treo trên tường đã cháy sạch, phát ra tiếng ‘lép lép’. Nữ quý nhỏ bé Liễu Loạn hướng y thản nhiên cười, ánh mắt lấp lánh “Thế nào? Dùng người, đổi lấy hãn.”

“Người trả thù quá rõ ràng.” Giữa ngón tay y biến ra một đóa bĩ ngọc hoa dính sương sớm, ngón tay tái nhợt ẩn dưới ống tay áo màu đen đang vuốt ve cánh hoa dài nhỏ màu đỏ sẫm, gương mặt có hắc y làm nền càng trắng nổi bật, tinh tế xuất hiện một nụ cười, khóe miệng hơi nhếch, trong đôi mắt hẹp dài hiện tinh quang “Ta đồng ý.”

Tang Mạch, ta đã từng nói, ta sẽ đặt hết mọi thứ của ta, cược lấy yêu hận của người.

“Hóa ra đây là Hình thiên.” Tiếp nhận lưỡi dao sắc bén từ trong tay Không Hoa, Hình thiên đã trút bỏ hình thái kim châm hóa thành nguyên hình chủ thủ, nằm trong tay Liễu Loạn, hàn quang ẩn hiện. Nữ quý giơ nó lên tỉ mỉ quan sát, thần binh tản mát ra lệ khí như có khả năng đâm mù hai mắt người ta “Người không sợ ta nhân cơ hội ám sát sao?”

Biết rõ hung khí nằm trong tay đối phương, nhưng Không Hoa đưa lưng về phía ả, cúi người ngồi bên giường Tang Mạch, toàn tâm toàn ý chỉnh lý những sợi tóc tán loạn bên má cho hẳn “Sừng kỳ lân lấy lúc còn sống mới hữu hiệu.”

Y nghiêng người đặt lên trán Tang Mạch một nụ hôn rồi mới đứng dậy, lui về sau một bước, nhưng sợi tóc màu mực giãy dụa thoát ra khỏi phát quan cao cao mà bay dựng lên, mặt hướng về phía con người nằm ở trên giường trước sau vẫn không thanh tỉnh, nam nhân cao lớn từ từ khom thắt lưng, đầu gối hướng xuống đất. Bình sinh chưa từng quỳ trước trời, chưa từng bái lạy đất, trước mặt Thiên đế mới miễn cưỡng tỏ ra chút cấp bậc lễ nghĩa, Tang Mạch, Minh chủ Không Hoa chỉ quỳ gối vì một mình người.

Ngẩng đầu lên, đã đối diện với một đôi mắt hắc bạch phân minh, Tiểu Miêu bị ôm ngồi một bên chăm chú gom bĩ ngạn hoa trong tay, Không Hoa mỉm cười với nó, đôi mắt của tiểu oa nhi bỗng nhiên tròn xoe.

Mặt đất bằng phẳng bỗng nhiên nổi lên cơn lốc, vây quanh người Không Hoa. Tiểu Miêu vươn tay che mắt lại ngăn cản cơn gió quái dị như có thể cuốn người đi này, bĩ ngạn hoa bị xé nát, thân thể tựa như cũng sắp bị kéo căng ra, gió đột nhiên nổi lên lại đột nhiên dừng lại. Không thấy Không Hoa đâu, thân nai, đuôi bò, vây cá, ngẫu đề (móng chẵn), một sừng, một con kỳ lân hắc sắc to lớn toàn thân giáp quang lóe sáng, mắt như chuông đồng. Nó xoay người, ngửa đầu gập chân, một sừng trên trán hướng lên trời, quý hỏa âm thầm chiếu rọi, nó như vương giả lẻ loi còn sót lại trên thế gian, lẫm liệt hơn bất cứ ai.

Theo sự tiếp cận của Hình thiên, Tiểu Miêu thấy tay nữ tử run run, nhưng dị thú diện mục dữ tợn thì ánh mắt lại trầm tĩnh như nước, mặc cho sát khí ngút trời của Hình thiên xuyên vào lớp lớp lân giáp (lớp giáp vảy cá á) của nó.

Hắn là rất đau, lúc Hình thiên tiếp cận, nó chớp mắt một chút, bỗng nhiên lui về sau gần nửa bước. Thái dương thô to bị nghiền nát từng chút từng chút một, mỗi một lần đao phong xẹt qua là một lần đau đớn khoan vào tim, máu đỏ dọc theo lưỡi dao không ngừng chảy xuống, phút chốc những vết tích nhọt nhọt được đổi lấy bằng nỗi đau đã bao phủ khắp nơi. Nó không lui về phía sau, duy trì tư thái sừng sững bất động như cũ, chỉ có đôi mắt trừng lớn hơn, không hề chớp mà nhìn chăm chăm một nơi nào đó.

Tiểu Miêu nhìn theo ánh mắt đó, là Tang Mạch.

Trên gương mặt nữ quý bắt đầu xuất hiện mồ hôi, tinh tế hết lớp này đến lớp khác, sau đó, từng giọt không ngừng lăn xuống dọc theo thái dương. Trên sừng đã có một cái lỗ nhỏ, không ngừng thấm ra máu. Rất đau, bộ phận cứng rắn nhất cũng quý giá nhất trên người, chất chứa tất cả đạo hạnh đã bị gỡ xuống. Đau đớn do Hình thiên lướt qua từ vết thương lan tràn khắp toàn thân, đầu đau như sắp nứt, tầm mắt mơ mơ hồ hồ, thân ảnh bạch sắc trước mặt đã chìm vào trong đen tối mông lung, không thấy rõ nữa, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm. Biết đâu, biết đâu được, đó sợ rằng là lần cuối cùng được nhìn.

Cái sừng độc nhất bị gỡ ra khỏi trán, đau đến chết lặng, con mắt đã mất đi tiêu cự, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đồng thời bị rút sạch. Dị thú uy phong lâm lâm rốt cuộc không chống đỡ nổi, nghiêng người ngã xuống, ánh sáng rực rỡ biết mất hoàn toàn, khôi phục lại hình người.

“Tới phiên ngươi.” Rũ đi những sợi tóc ẩm ướt dính bên má, Không Hoa nói, giọng khàn khàn. Lúc đó mới phát hiện, y dựa vào bên giường, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả Tang Mạch đang nằm ở trên, y sam ướt đẫm,

như mới được vớt từ dưới nước lên. Tiểu Miêu chạy tới dìu y, y vịn vào thành giường muốn đứng lên, thân hình rũ ra một cái, bất đắc dĩ lại té ngã, nhưng vẫn còn nhớ mãi không quên điều kiện trao đổi với nữ quý “Ta muốn một Tang Mịch sống động.”

DIỄM QUỶ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vĩ Thanh

“Người không nhận cũng được, đã chấp nhận cưỡng, ta tự nhiên cũng thua.” Ngôn ngữ nhẹ nhàng, đường nhìn của y không rời Tang Mạch một giây nào. Thở nhẹ vài tiếng, chậm rãi quay sang, ánh mắt bỗng nhiên lợi hại như chim ưng, sát ý trong đồng tử màu mực không kém gì Hình thiên lớp lớp hàn quang “Chỉ là, người có thể chống đỡ được hậu quả của việc lật lọng hay không thôi?”

Sắc mặt vẫn quá mức tái nhợt như trước, Không Hoa hư nhược nửa ngồi dưới đất, con người đen sâu thẳm không gợn chút sợ hãi “Vô luận tương lai ra sao, hiện giờ ta vẫn là Minh chủ, người vẫn là tiểu quý. Ngoại trừ phải nhận cuộc giao dịch này ra thì người còn có con đường nào khác có thể chọn sao?”

Không có sự lựa chọn nào khác.

Liễu Loạn sắc mặt tái mét, hung hăng cắn răng, cúi đầu đem máu loãng trên bàn tay bôi loạn lên trên sừng. Trên tài chất đen như mặc ngọc nhiễm một lớp máu dày đặc sệt, dần dần hiển hiện cảm giác kỳ dị, tựa như máu loãng từng chút một nhẹ nhàng thấm thấu vào trong sừng, lại có vẻ như cái sừng đang từ từ cắn nuốt lấy những vệt máu, hai thứ giao hòa, màu sắc của sừng dần dần từ hỗn độn chuyển thành trong suốt.

Dùng ngón trỏ chậm rãi vuốt ve trên đỉnh, nữ quý lằm bằm trong miệng, đôi môi mang màu sắc xanh đậm như thủy thảo không ngừng khép mở, rồi

lại không nghe được rõ ràng. Dưới sự thúc dục của chú văn âm tiết cổ quái, đỉnh sừng từ từ tràn ra khói xanh, mỏng manh tới mức đảo mắt một cái đã tiêu tán không thấy tăm hơi. Môi ả khẽ nhúc nhích, tựa hồ cũng thấy kinh ngạc, đem sừng đặt dưới mũi Tang Mạch, làn khói yếu ớt trôi dậy, Tang Mạch hấp thu hết.

“Hóa ra thực sự là như vậy...” Nhìn tình cảnh trước mắt, Liễu Loạn không ngừng gật đầu, trong ngôn ngữ không kiềm hãm được sự vui sướng.

Khói xanh dấy lên từ trong sừng kỳ lân hết sợi này nối tiếp sợi khác, ả tựa như trút được gánh nặng, bên khóe mắt hiện ra chút âm ướm “Ta rất cuộc cũng chờ tới ngày này.”

“Người người muốn cứu là ai?” Trong phòng yên lặng không tiếng động, Không Hoa mở miệng hỏi.

“Người qua đường.” Đau khổ chờ đợi trăm năm, phí hết tâm cơ, hao hết tâm huyết, vốn tưởng rằng nên là ả không bỏ được, nhưng ả lại nói ra ba chữ ‘người qua đường’, thần sắc mệt mỏi, “Hắn là một người tu đạo.”, mà lúc ả mới gặp hắn, thì đã là một cô hồn dã quỷ. Hai bên không giống nhau, không thể cùng nhau. Chỉ một lời cũng chưa từng nói với nhau quá nửa câu, rốt cuộc chỉ có thể là người qua đường vội vã lướt qua nhau.

“Lúc hắn tỉnh lại, người có thể hỏi hắn, có còn nhớ rõ lão thần tiên và con bướm xanh năm xưa không.” Hóa ra trong chốn u minh tất cả đều do định số, cơ duyên xảo hợp, kết quả là, đều là cố nhân.

Người tu đạo một lòng cầu thần tiên, tất cả trên thế gian đều có thể vứt bỏ, chỉ duy nhất tham vọng thành tiên là không vứt bỏ được. Quá cố chấp, từ chính đạo thanh giới khổ tu chuyển thành bàng môn tà đạo cố lộng huyền hư, tiên không ra tiên, người không ra người, quý không ra quý, rốt cuộc tẩu hỏa nhập ma.

“Ta xem sách cổ trong thư phòng của hãn, trên thế gian chỉ có sừng kỳ lân là có thể cứu hãn.” Vì vậy đã trốn trong Vong Xuyên đợi thời cơ, có thể là trời định, mới cho ả nhìn trộm được thiên cơ “Minh chủ Không Hoa người vốn vô ái vô dục, không có kẻ hở. chỉ có Tang Mạch này, là tai kiếp người không tránh khỏi. Chỉ cần hãn còn sống, chỉ cần hãn còn nhớ rõ, các người sẽ gặp lại... Khi đó, sẽ là thời cơ của ta.”

“Đoạt lấy long khí là vì đợi người kia tỉnh lại xong, sẽ tặng đạo hạnh cho hãn?” Không Hoa tiếp tục hỏi.

“Đạo hạnh tặng tiến là tâm nguyện lớn nhất của hãn.” ả mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại, cười đến đau thương. Một người qua đường, sẵn sóc chu đáo như vậy, dốc hết toàn lực chỉ vì một người qua đường chưa từng cùng nhau nói chuyện.

Sừng lân chậm rãi bốc khói, khói xanh lượn lờ, giống như cái gọi là yêu hận trên thế gian, nhìn tưởng mỏng manh, nhưng lại kéo dài không dứt.

“Lúc trước nếu ta không đáp ứng người, không có sừng kỳ lân, nếu không cứu được người người muốn cứu, Tang Mạch cũng sẽ không tỉnh lại được.” Hồi tưởng đủ chuyện lúc trước, Không Hoa chậm rãi nói. Nữ tử này tâm cơ thâm trầm tới đáng sợ.

“Cũng vậy thôi.” ả cười yếu ớt thừa nhận “Luận về không từ thủ đoạn, ta không dám sánh vai với nhị vị.” Như nịnh nọt lại như trào phúng, cũng như cảm khái.

Buông mắt nhìn khói xanh chậm rãi tắt, Liễu Loạn đứng dậy đem một nửa còn lại giấu vào trong tay áo “Chờ một chút nữa hãn sẽ tỉnh.”

Không Hoa gật đầu, chậm rãi chống người đứng dậy ngồi vào bên giường. Trong quỹ hỏa âm thầm, bàn tay run run xoa mặt Tang Mạch, không cần phải nói gì nhiều.

Nữ quý xoay người rời đi vài bước rồi lại không nhìn được mà dừng lại “Người biết rõ ra chỉ có thể trả lại một Tang Mạch sống động, cũng không phải một Tang Mạch cuồng dại vì người.”

“Với ta mà nói, có gì khác nhau?”

Y không hề quay đầu lại, trong lời nói mang theo tiểu ý, như là đang cười sự ngờ vực của ả.

Tiểu Miêu từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, ghé vào bên cửa sổ, nhìn theo nữ quý đi càng lúc càng xa, tiêu thất ở trong Vong Xuyên vô tận. Quay đầu lại, nam nhân vẫn đang cúi người ôm chặt lấy Tang Mạch, cảm giác lên bờ vai hần, mặt áp vào mặt, ngực đặt trước ngực, uyên ương giao cảnh. Tiểu Miêu nhìn thấy, bên má y thủy quang ẩn hiện, có thể là mồ hôi chưa khô, cũng có thể là...

“Kỳ lân mất sừng còn được gọi là kỳ lân sao?” Một bước tiến qua cửa phòng, liền nhìn thấy hần dựa nghiêng ở đầu giường, tóc đen như mực, một thân bạch y, mép vạt áo là hoa văn mây cuốn tinh xảo phiêu dật. Tiểu Miêu bị hần ôm vào trong ngực, môi đôi mắt ngập nước, trên khuôn mặt nhỏ trắng mềm có mấy vết hồng do bị nhéo, miệng mếu máo, có vẻ sắp khóc. Hần ngược mắt lên nhìn ra cửa, một đôi mắt dịu dàng hơi cong lên, bên môi mang ba phần ý cười, thanh tú như học sinh rụt rè trước mặt thánh nhân, nhưng trong ánh mắt lẳng lơ lộ ra vẻ phong trần. Tang Mạch.

“Ta nợ người.” Không Hoa chỉ đứng ở cạnh cửa, toàn bộ thần sắc bị khuất trong bóng ma của quý hỏa âm đạm. Giống như lúc mới gặp, đứng xa xa, nhìn xa xa, tựa hồ đến tiếng nói cũng xa xôi.

Thấy Tang Mạch nhìn xuống, tiểu ý trên mặt hơi giảm, Không Hoa lại nói “Người cũng có thể coi như là người nợ ta.”

Ta nợ người cái gì, người lại thiếu của ta bao nhiêu, ân ân oán oán, nếu có thể nói một cách rõ ràng rành mạch, thì đã không phải là ân oán.

Trong ánh sáng lập lòe của quỷ hỏa, Không Hoa nhẹ giọng hỏi “Chùng nào thì người đi?”

Tang Mạch ngẩng đầu lên nói “Bây giờ.”

Phệ tâm cũng không còn là lý do trói buộc nữa, nhất thời im lặng. Nam nhân giấu mặt ở sau quỷ hỏa thái độ trở nên khác thường, nói nhiều hơn “Chuyện lúc trước, ba trăm năm qua, người đã bù đắp hết, không phải mang theo nữa. Ta đã an bài mệnh số cho người, lúc chuyển thế, tất cả trong quá khứ đều không còn, không nhớ rõ chuyện lúc trước, cũng không yêu hận dây dưa. Phú quý không đủ, yên vui có thừa, một đời bình bình ổn ổn, vô tai vô kiếp.”

“Thành quỷ rất tốt.” Tang Mạch bỗng nhiên cắt ngang lời nói liên miên của y, nắm tay Tiểu Miêu đứng lên khỏi giường.

“Sau khi thọ chung chính tâm, người hồn về Minh phủ. Khi đó...” Không để ý việc bị hấn gián đoạn, hít sâu một hơi, Không Hoa cố ý bổ sung “Khi đó, người và ta... giống như người xa lạ.”

“Thành quỷ so với làm người tự tại hơn. Thiên hạ vô số danh lam thắng cảnh, ta còn chưa xem hết.” Hấn bước từng bước tới, tóc đen như thác đổ, tay áo dài chấm đất, trong mắt rực rỡ như có ngọc lưu ly “Đã là người lạ, gặp lại chẳng thà không gặp.”

Thở dài một tiếng thật sâu dưới đáy lòng, lúc lướt qua, Không Hoa bỗng nhiên quay đầu lại truy đuổi theo ánh mắt hấn “Đông chí hàng năm, ta nhất định sẽ nhớ kỹ đốt cho người một phần cung phụng.”

“Đa tạ.”

Đông chí ——

“Chí thân, hảo hữu, tri giao, vị công tử này, người người cúng tế là ai?”

“Cổ nhân.” Hắc y nam nhân chậm rãi gấp giấy tích bạc trong tay thành hình nén bạc, ngón tay tái nhợt như sắc mặt phản chiếu một chút hỏa quang, vụn bạc nho nhỏ rơi đầy đầu vai.

Dưới chân, dạ nha lông đen mắt đỏ đứng bất động như pho tượng, trên mặt nam nhân không có biểu tình gì, y đem tờ giấy bạc cho vào trong lửa, cẩn thận vô cùng “Cũng là ái nhân của ta.”

Cái gọi là yêu hận, cầu không được, bỏ không nổi, yêu không được, hận không đành...